

พญายม

สรวัดสมันต์ท้าวดี ๑๒๐ อายันโฆษ

เสภาพระยาภักตพราพาน

แลเรองของ

“ศ.ร.”, ข. บุญโองปถมภ์, ๑๓๑

กรกรฐ.

๒๔ ๒๕

มาคานุสร	“พวงทอง”	หน้า ๒๕๓
คุณแม่ของหล่อน	“วราห์เหิน”	,, ๒๕๔
เกล็ดไข่มเกล็ด	“ศ.ร.”	,, ๓๐๕
ศรีอนุสร	“พระราชเดชภักดี”	,, ๓๑๒
ยศารชิงนาง	“เด็กลอยน้ำ”	,, ๓๒๕
อัยกุลเบนฮัสสัน	ช. บุญโญปถัมภ์	,, ๓๓๒
รักเร่ (ละครพูด)	ช. ทพยสาร	,, ๓๔๔
เพื่อนแปลก ๆ ของข้าพเจ้า	“นายไข่ง ณะคลองสาร”	,, ๓๕๓
เค้านต์แควร์กุลา (ต่อ)	“สระ”	,, ๓๖๔
ผู้ร้ายไม่เคยฆ่าคน	“สิ่วสิริยานนท์”	,, ๓๘๖
สร้อยสยามันตักวัก	“อภัยธโฆษ”	,, ๓๙๖
เสภาพระยาทรงพระยาพาน	“สำนวนเก่า”	,, ๔๑๕
สารเชยม		,, ๔๓๖
สัญญาลย์	ห. สุนทราราชขุน	,, ๔๓๘
วิชานาญ	จ. จันทรอุทัย	,, ๔๔๕
ปริศนาวงเวียน	ศ. เทสสะแพทย	,, ๔๔๘
อินตะวาท		,, ๔๕๔

มหาสมุทร

นตฤติ ปญญา อณา ยิน

๑ บัญญัติเกิดได้

กลไก

สืบเกิดพินิจใน

มานะแล้ว

อิดขาดวิจรรณ

จักมั่ง มีพอ

ทั้งประทีปโคมแก้ว

ขาดน้ำมันเค็ม

“พวงทอง”

คุณแม่

ของ บลอส

เรื่องสั้น

เรียบเรียง

ผู้ชายที่มีเงินเดือนพอใช้
ไม่ต้องหอบหิ้วใคร มีบ้านงามๆ
ของตนเองหลังหนึ่ง และมีภรรยา
ที่และ ยังสวยด้วยแล้วน่าจะเป็นผู้ที่มีความ
สุขที่สุด แต่ไม่ควร จะมีอาการเครียด
ปรากฏขึ้นแก่ตนได้เลย แต่เหตุไฉน
สวัสดิ์ สวัสดิ์ ผู้ถึงพร้อมด้วย ประการ นั้น
จึง ยัง ดอนใจใหญ่ได้ ใน เมื่อ เบิก ประตูนาน
กลับจากทำงาน

ชลด, ภรรยา สาวสวย ของเขา กำลังยืน
อยู่หน้า ประตูบ้าน แต่แทน ที่หล่อน จะยิ้ม
แย้มต้อนรับให้ เขา ชื่นใจ หายเหนื่อย จากกิจ
การงาน ที่ต้อง กระทำมาตลอดวัน หล่อน
กลับมีสีหน้าขบขัน ซึ่งสามีของหล่อนเอง
นึกทาบ ล่วงนำไว้ ก่อน ตั้งแต่ เมื่อ กำลังเดิน
ทางมุ่งตรงมายังบ้านแล้วนั้น โดยสีหน้าของ
หล่อนเองที่ทำให้เขาดอนใจใหญ่

เขารัก แล แต่งงาน กับหล่อนโดย เห็นว่า
หล่อน เป็น คน สวย มารยาท น่ารัก ช่าง พูก
แต่มาบัดนี้เมื่อแต่งงานกันได้แล้วเพียงเดือน
เดียวเท่านั้นเอง ความช่างพูก ของหล่อน
กลายเป็นช่างคุ ความน่ารัก กลายเป็นน่า
กลัว เพราะ หล่อนไม่ ได้ ปฏิบัติ เขา เช่น
ภรรยาทั้งหลายนะ ปฏิบัติ สามีกับ หล่อนเอา
แต่กดขี่จะให้เขากลัวหล่อนจนวายกาย คล้าย
กับเขาเป็นบุตรมากกว่าสามี

โดย ความ รัก หล่อน แลโดย หวัง ความ
สงบภายในบ้าน เขาคิดตามใจหล่อนทุก
ประการ หลายครั้งหลายคราวมาแล้วเขา
ได้พยายามจะขัดแย้งต่อหล่อนบ้าง แต่เมื่อ
เห็นหล่อนร้องไห้ เขาก็ต้องยอมจำนนทันที

อย่างไรก็ดีเย็นวันนั้นมีความสงบที่ผิดปกติ
เขาลงนั่ง รับประทานอาหารด้วยความ สบายใจ
ขึ้น นึกหน่อย แค่นี้ ก็คือ ลางล่วงหน้า ออก
ข่าวร้าย

“วันนี้ฉันได้รับจดหมายจากคุณแม่ด้วย
หนึ่ง” หล่อนกล่าวขึ้น “ท่านจะลงมาใน
วันพฤหัสบดีกัน”

“ท่านจะลงมาหรือจะ?” เขาถามด้วยความ
พยายามทำเป็นดีใจแต่ปรอกลายในลก
ลงทันที เขาไม่สู้จะคุ้นเคยกับแม่ยายของ
เขานัก เพราะท่านอยู่ถึงปากน้ำโพ แต่ตาม
เสียงกรรยาคุเหมือนท่านจะเป็นคนค่อนข้างคุ
แลชอบการเทศนาสั่งสอนชายหนุ่ม ทำให้
เขารู้สึกคร้ามกลัว เขาได้ถูกยอกซ้ำซาก
มาหลายครั้ง หลายหน แล้วว่า เขาจะไม่กล้า
ทำอย่างนั้นอย่างนี้ถ้าหากท่านอยู่ใกล้ๆ

ไม่ใช่ ครั้งเดียวที่ หล่อนพูด กับเขา ด้วย
อาการ น้ำตา คลอคิดว่า หล่อนจะหนีกลับ
ไปบ้านที่ ปากน้ำโพ เสีย ในโอกาสเช่นนั้น
เขาต้องไปทำงานสาย เพราะต้องใช้เวลา
ไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง สำหรับ การ ปล่อย ประ
โถมหล่อนไม่ให้การัง

ความจริงเขาไม่รู้สึก เกล็ดคชัง แม่ยาย
ของเขาเลย แต่เขากลัวจนไม่อยากจะได้
พบกับท่าน เพราะฉะนั้นไม่น่าแปลกใจอะไร

ที่หัวใจของเขาหดหู่ลงทันที เมื่อเขาถาม
กรรยาของเขาว่า “ท่านจะมาหรือจะ?”

“จะมาหรือ?” กรรยาของเขาพกละ
คายอย่างไม่พอใจ “ค่ะ, ท่านจะมา นั่นแหละ
เธอคงจะได้เห็นหรือว่า เมื่อท่านอยู่ที่นี่เธอจะ
ไม่กล้าประพฤติตัวอย่างที่เป็นมาแล้ว ก็ฉัน
หวังว่าเพื่อประโยชน์ของเธอเอง เธอจะไม่
ทำให้ท่านเห็นนิสัยของเธอ”

นายสวัสดิ์วางถ้วยน้ำชาลง พลาจร้อง
ดูหน้ากรรยาเป็นโยหน้าทั้งมามาก แต่จะ
งามยังขึ้น ถ้าสีหน้าที่แสดงนั้นมี ความอ่อน
หวานยิ้มแย้ม “นั่นแน่, ฉันมีนิสัยอย่างใด
อย่างที่ จะต้องเปลี่ยน แปลง เมื่อ คุณแม่ ของ
หล่อนอยู่ที่นั่น”

“อ้อ, มากทีเดียว เธอจะต้องเปลี่ยน
เกือบหมด”

“อย่างไร?”

“ไม่ใช่หน้าที่ที่คอยง่าย

“เธอ - เธอจะได้เห็น” หล่อนพูด

“บอก ฉันสิ ฉันจะ ตั้งต้น เปลี่ยนเสีย
เดี๋ยวนี้ ถ้าหากมันจะทำให้การอยู่บ้านเป็น
สุขขึ้นได้”

“เป็นความผิดของใคร? ของฉันหรือ
คะ?” หล่อนถาม ด้วยเสียง ซึ่งเขาารู้สึก
ว่าน่าตาออกมาล่อหน่วยอยู่แล้ว

“เฮาเออะ, บอกฉันดีกว่าจะให้ฉันทำ
อย่างไร”

“เฮอะไม่กล้าไปกินเลี้ยงเมื่อคราวเพื่อน
เฮาได้เงินเดือนขึ้น แล ปล่อบให้กินอยู่
คนเดียว ถ้าคุณแม่อยู่ที่นั่น”

“นั่นมันเดือนหนึ่งมาแล้ว และในคืน
นั้นฉันก็ไปบอกให้หล่อนไปคลุกรไม้ไผ่หรือ”

“ค่ะ, ไปคนเดียวใครๆ เขาจะไล่หัวเราะ
เยาะ เขาคงจะพูดกันว่า ‘อะไร, พึ่งแต่ง
งานได้สองสามอาทิตย์เท่านั้นเอง’”

โดยไม่พูดอะไรอีก เขากลับหันสอพิมพ์
ที่ซื้อมา ออกอ่าน แล้วยัง วัชรานาน้ำชา
แล้วก็ออกไปเที่ยวในสวนหลังบ้าน ซึ่งเขา
เห็นว่ามีความสงบยิ่งกว่าภายใน

วันพฤหัสบดี นางสายกุลพลนิษฐ์ มา
ถึงสถานีรถไฟ หัวลำโพงโดยรถ กระบวนเข้า
พบบุตรที่คอยรับอยู่หน้าบ้าน หล่อนคือนางวิชัย
อาการ ชื่นบาน นางกุลพลนิษฐ์เป็นคนอ่อน
เคยสมทงอกปราย ทั่วทางไม่บอกว่า
จะเป็นคนๆ นึกวิชัย เว้นรับรับ สงบเสงี่ยม
สมกับที่มีสกุลเป็นลูก

“ทีฉันนึกว่าคุณแม่คงจะหัว” ชลชพ
ขึ้นใน ขณะ ที่ กำลัง ลงจาก รถยนต์ เข้าไปใน
ประตูบ้าน

“แม่หัวมาก อยู่ในรถไฟหัวขั้วโม่งยิ่ง

กว่า ทำงาน ทั้งวันเสียอีก ชลช, ลูกอยู่ใน
ตัวบลที่น้ำสายนมาก” ท่านพุดกลางทอด

สายตาออกไปชมภาพภายนอก

“ค่ะ, น้ำสายน” หล่อน คอย พลาดจก
อาหารว่างให้มารดา

“นายสวัสดิ์ เคยกลับมาบ้าน เวลาอะไร”
ท่านถามในขณะที่กำลังวัชรานาน้ำชา

“ก่อน ๔.๕๐ นาฬิกาวันไหนหรือค่ะ” ถ้าไม่
แวะเสียตามทาง”

“เขาเคยแวะเสมอหรือลูก”

“ไม่เสมอจนกระทั่งออกค่ะ”

“เขาเป็นคนอย่างไร”

“ชอบปลูกต้นไม้ เล่นดนตรี อ่านหนังสือ
พิมพ์....ชอบ...”

“ไม่ใช่, แม่ หมายถึง ความ ว่า นิสัยใจคอ
ของเขานะ”

“อ้อ, เป็นคนก็ค่ะ เลี้ยงแต่คือนิดหน่อย
ไม่ค่อยจะกลัวเกรงทีฉันนี่”

“อ้อ” มารดา หล่อน คอย เว้นๆ คับ
ความปลาบใจ

“เมื่อ ทีฉัน อยู่กับ คุณแม่ ทีฉัน ถูกบังคับ
มาพอแล้ว เพราะ ฉะนั้น เมื่อ แต่งงาน แล้ว
ทีฉัน ก็อยาก จะเป็นคน คอย บังคับ ใครๆ บัง
ทีฉัน อยาก ให้ คุณแม่ ว่ากล่าว สั่งสอนเธอสัก
หน่อย เพราะเธอกลัวคุณแม่มาก”

“เขาพึ่งรู้จักกันแน่น” นางกลุฬิชัย
ตอบโดยไม่ได้มองกบฏ

“ถูกละทิ้ง แต่ออกแล้วคุณแม่” หล่อน
หัวเราะซิก ครึ่งหนึ่ง “ก็ฉัน ช่วยได้ เขียน
จดหมายไปฟ้องคุณแม่หลายหนแล้ว เมื่อ
สักสามสัปดาห์ก่อน เธอไปกินเลี้ยงกับพวก
เพื่อนที่โก เณรเกอมนั้น คุณแม่ คงทราบ
แล้วว่า ก็ฉัน จะไปช่วยไม่ได้” ก็ฉัน แกล้ง
ทำเป็นเคือง แล้วก็ฉันได้ เขียน จดหมายไป
ฟ้องคุณแม่”

“อ้าว,ทำไมลูกจึงไม่ยอมให้เขาไปล่ะ”

“ก็ฉันไม่อยากอยู่บ้านคนเดียว” ก็ฉัน
ไม่ไปที่ไหน ที่บ้านข้างๆ เขาเล่นไพ่ กัน
ก็ฉันเล่นไม่เป็นเลย ไปคุยกับเขาไม่ได้”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

วันนั้นนายสวัสดิ์ไม่สบายตลอดวัน เขา
นึกว่าระหว่างที่ แม่ย้ายมาพักอยู่ด้วยนั้น เขาคง
จะไม่มีความสุขใจเลย แต่คงต้องได้ฟัง
เทศนามากกว่าหนึ่งกัณฑ์ขึ้นไปแน่ เขา
รู้สึกว้า ซากลับ จาก ที่ทำการนั้น คล้ายกับเขา
ต้องรับ วังมา พอ นาฬิกา ๕ นาฬิกา เขา
อย่างทั่วเข้าไปในประตูหอ

เขามองเวลา ครึ่งเดียว ที่จะ ทำความ เคารพ
แม่ย้าย ก่อน ที่ ภรรยา ของ เขา ค้างคืน แลส่ง
อำนาจของหล่อน

“คิดไม่ถึงเลย ว่า สำหรับ วันนี้ เธอ จะ
กลับบ้านช้าตามเคย นาฬิกา ๕ น่ะละ”

เขามองกบฏรู้สึกเคืองในความขี้ขลาด
ของ หล่อน “หล่อน ก็รู้ แล้ว ว่าฉัน จะ มา
ให้ ถึง บ้าน ก่อน ๕.๓๐ ไม่ได้ แล้ว วันนั้น
หล่อนบอกให้ฉันแวะซื้อหัว ส้มผสม ที่ทางสุกร
พานิช.....”

“แต่เธอ คงไม่ต้อง เสียเวลา ถึง ๑๐ นาที
ไม่ใช่หรือคะ”

“ทำไมล่ะวะ” วันนั้น มีคน ซื่อซอก แน่น
วัน ทั้งต้องเสียเวลาเลือก ให้เป็นที่ถูกใจ
หล่อนด้วย”

เขา ล้าง หน้า ล้าง คาง แล้ว ลง นั่ง ที่ โต๊ะ
รับประทานน้ำชา รู้สึก อึดอัด นึกหน้อยๆ ใน
ขณะนั่งรับประทานนั้น แม่ย้ายของเขาคอยนั่ง
คุยด้วย เขาต้องถามถึงการเดินทางของ
ท่าน ความเป็นอยู่ของครอบครัวและอะไรๆ
อีกหลายอย่างตามทฤษฎีเขยควรรจะวิสาสะกับ
แม่ย้าย เขารู้สึก โง่ง โง่งมาก ในเมื่อภรรยา
ของเขาได้พาท่านขึ้นไปข้างบนเสีย เขาถูก
กลืนดองเสีย ผลักค้ำเข็นทางเก่งแล้วก็ออกไป
ในส่วนหลังบ้าน สักครู่หนึ่งภรรยาของ
เขาก็ก็นำคานาหล่อนก็ออกมา แลส่งสอ พย
ความผิดของเขาอีก หล่อน บอกว่า “เธอ
ควรจะหาเวลาพุดคุยกับคุณแม่ท่านยังซี”

เขาคอยว่า “ฉัน - ฉันต้องปลุกกันไม่
เหล่านี้อย่างก่อนนะ เกือบจะตายเสียหมด”

เมื่อพระอาทิตย์อัสดงตกแล้ว เขาได้
เก็บคานบกลอง เขาไปในบ้าน ซึ่ง เป็นการ
ฝึกกฎข้อบังคับของบ้าน ภาระของเข
เล่นงานเขาทันที “คุณสวัสดิ์, คุณแม่
ไว้ในมารยาทของเธอแล้วละ คุณแม่
ว่าคุณแม่คงทนทนกลืนยาเส้นของเธอไม่ไหว
ถึงเธอจะไม่คิดถึงคุณบ้างก็เถอะ”

“สำหรับแม่ไม่เป็นไร” นางกุลพนิชย์
พูดโดยไม่ได้อะไรเลย แต่ถึง กระนั้นมัน
ทำให้เขาต้องวางกลองลง อย่างแสนเสีย
เขาเดินตรงไปที่ห้องรับแขก ตั้งใจจะ
เล่นเปียโน ในขณะที่ลูกบิ๊กว่าจะ
ออกนั้น ภรรยาเขาเรียกเขาโดยเสียงแหลม
“คุณสวัสดิ์”

“อะไร?”

“คุณแม่อยากเล่นเปียโนเลย คุณแม่
ท่านเหนื่อยมาก ท่านคงไม่อยากฟัง ฉัน
คุณเธอออกจะไม่ค่อยคิดอะไรเลย

เขาชอบฟังคำสัพ เช่นเดียวกับเด็กเล็ก ๆ
ที่ ถูก ผู้ ใหญ่ ห้าม ไม่ให้ ทำ อะไร คอ หนา
แขกหรือ

“ใครจะเล่นเปียโน?” เขาแสวงถาม
พยายามจะกล่าวหาว่าเขาไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น

แล้วเดินกลับมาถือสมุดเพลงมาด้วย “ฉัน
จะ ต้อง คัด เพลง เหล่านี้ ให้ นายสมพงศ์ สัก
หน่อย เขาชอบไว้นานแล้ว”

“เธอจะปล่อยให้คิดกับ คุณแม่นั่งเหงา
งั้นหรือ?”

ชลอ, ข้าเลี้ยง คาไป ทาง มารดา หล่อน
บ่อย ๆ เป็นที่ยกย่องว่าดีที่ควรจะทำ
กับ สามเณร ใน เดือนแรก ที่ แต่งงาน กัน นาง
กุลพนิชย์ไม่ค่อยจะพูดมากนัก เพราะท่าน
เป็นคนใจเย็น ๆ

อาหาร เช้าวัน นั้น เป็นอาหารที่อร่อย มีรส
น้อย สำหรับ นายสวัสดิ์ เพราะไม่ ค่อยจะ
ถูก ภรรยา คัดเหมือน เช่นเคย ฉะนั้น ความ
ทกลองใจ ที่ระยิบ คำขาดต่อ หล่อนในเวลาเช้า
นอนจึงเป็นอันระยิบไป

รุ่งขึ้น เวลาเย็น ชลอจะต้องไป ใน การ วน
วิ่งประจำวันของโรงเรียนที่หล่อนเคยเล่าเรียน
มา ปล่อยให้ นายสวัสดิ์ อยู่กับมารดาของ
หล่อนแต่ลำพัง หล่อนแนะนำมารดาหล่อน
ว่าเป็นโอกาสที่ดีสำหรับการที่ท่านจะกล่าว
สั่งสอนเขาได้

ขณะที่นายสวัสดิ์กลับมาจากสวนหลังบ้าน
ชลอกำลังเตรียมตัวที่จะไป หล่อนสั่งเขา
ว่าระหว่างที่ คุณแม่ไม่อยู่ เธอ จะพา คุณแม่
เข้าไปในห้องรับแขกแล้วเล่นเปียโนให้ท่านฟัง

นกว่ากิลนจะกลับก็ไ้

เขาพยักหน้า แต่คอดก โยกลัวการที่ ถูก ปล่อย ให้อยู่กับ แม่ ยาย แต่ลำพัง สอง ทอสอง

นางกุลพลนิชัย ผู้ซึ่งมีความขยันเป็น สมบัติประจำตัว กำลัง นั่ง เขียนหมาก อยู่ อย่างเพ่งเพ่ง

“คุณ แม่ไม่ เข้าไปใน ห้อง รัย แยก หรือ ครัย” เขาชวนชวนอย่างเกรงๆ

“ข้างเถะระ ถ้าเธอไม่ รังเกียจ ฉัน อย่าง จะ นั่ง ที่นี้ ใน ห้อง รัย แยก ลม พัด แร่นัก”

เขายิ้มแห้งที่เห็นคำชวนของตนเป็นหมัน ไปแล้วสักครู่หนึ่งพุกขึ้นว่า “อ้อ, ผม - ผม มีจดหมายที่จะต้องเขียนอีก ๒-๓ ฉบับ”

“เธอจะรอสักประเดี๋ยวได้ ไหม” ท่าน พุก พลาง จ้องเขา “นั่งลงที่นั่น ฉันอยาก จะพุดอะไรกับเธอสักหน่อย”

เขา คราง อยู่ ภายใน หน้าซีก แล้วพุก อย่างขอไปที “ผมคิดว่าผมจะต้องไปซื้อ แสตมป์....”

“ข้างก่อนเลิก” ท่าน พุก พลาง หยิบ หมากที่เขียนแล้วล้าคยลงในจอ “ฉันขอ ให้นั่งอยู่อีกสองสามนาที่เท่านั้น”

เขาทำคองนั่งลงโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง

รู้สึกว่หัวใจเหลือนิดเคี้ยว และถ้าไม่ไ้ สบายคองยังแล้ว คงเกือเป็นลม จึง ขอ อนุญาตค่อท่านอย่างเกรงใจที่สุด

“เชิญสยไ้คตมสยบาย” ท่านพค เขา ควักเขากล้องขึ้นมาจากกระเป๋าสื่อ บคยา เส้นอย่างช้าๆ พิจารณากล้องไปพลาง แล้วก็ ชักไม้ ชักไฟจีนอันหนึ่ง นางกุลพลนิชัยขอ จนทุกเรียวร้อยแล้วจึงกล่าวขึ้นว่า “นั่นแน่, นายสวสคชลคองการให้ฉันว่ากล่าวสั่งสอน เธอเสียยัง นั่นแหละมันก็ไม่ใช่อะไรไร ของฉัน แต่ฉันก็จำคองทำ”

เขาหคควลงไปในเก้าอี้ หน้าแคง จ้องก ุ กล้องของตนอย่างพินิจพิเคราะห์คาลัยว่าเป็น ของแปลกตา คอยออกไปอ้อๆว่า “อ้อ, หล่อนบอกคุณแม่หรือครัย”

“ใช่, ขอให้ออก ฉันหน้อย เดิกว่า เธอรัค ชลจเรจิงๆหรือ”

“แน่เทียวยครัย คุณแม่” เขาเร้องคัง โดยความจริงใจ “ผมรัคหล่อนรัคคยน้ำ ไสใจเรจิง ผมไม่เอาใจใส่หรือคครัยว่าหล่อน หรือคุณแม่จะคิเคียนผมว่าอย่างไร ผมไ้ ประพคคิตนเยียงสุภาพบุรุษแลสามัคคิแล้ว”

“ใช่, ฉันก็เห็นแล้ว แต่เธอ เป็น สามัค ชนคิที่ไ้แลชลาคมาก” ท่านพคชคคถ้อย ชคคค

ชายใจแข็งใช้ อำนาจบังคับ การที่เธอไป
กินเลี้ยง กับเพื่อน นั้น ชลอไม่ ได้ เขียน
จดหมาย ขอดฉันเลยฟังเล่าให้ฉันฟังเมื่อวาน
นี้เอง ชลอ หัวเราะเยาะเธอในการทำให้
เธอเป็นทุกข์ร้อนในเรื่องนั้นได้”

“ผมคิดว่าตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยได้
รับความปลุกใจ ถึงเพียงนี้เลย” เขาพูด
อย่างไม่ทราบว่าจะตอบท่านอย่างไร

ท่าน พยักหน้า “ฉันไม่ใช่ คน กล้วย
อะไรหรอก” ท่านพูดแกมหัวเราะ “อีก
ประการหนึ่ง ฉันรู้สึกเสียสละของฉันก็
และอยากให้ความสุข แต่เขาจะเป็น
เช่นนั้นไม่ได้นอกจากว่า.....”

เขาลุกขึ้นแล้วกลับนั่งลงอย่างเดิม “ผม
ควรจะทำอย่างไรครับ” เขาถาม

“คืนวันที่เธอไปกินเลี้ยง นั้นหล่อนร้องไห้
ไม่ใช่หรือ”

“ครับ เมื่อผมกลับมาเห็นหล่อนร้องไห้”

“แล้วเธอก็ปล่อยหล่อนละซี” นั้นแหละ
ต่อไปถ้าร้องอีก ก็ควรปล่อยเขาตามเรื่อง
เธอไม่ควรปล่อย”

“โอ้ คุณแม่ครับ หล่อนขู่ผมว่าหล่อน
จะหนีกลับไปหา คุณแม่เสีย แล้วจะให้ผม
ทำอย่างไร ถ้าไม่ปล่อยหล่อน”

ท่านยิ้ม คล้ายเยาะ “นี่เธอ เขาจริง

ผู้หญิงแทบ ทุกคนไต่เค้น แขน มาจน นัยไม่
ถ้วนแล้ว ฉันอาจพูดได้ ว่า เมื่อครั้งฉันยัง
สาว ๆ ฉัน ก็เคย ทำเช่นนั้น เหมือนกัน แต่
เพราะหัดที่ ฉัน ได้ สาม ที่ มี อำนาจ เห็น ฉัน
จริง ๆ

เขาลุกขึ้นเดินไปหาท่าน ก็ลงกราบ
ท่านอย่างซอบซอบที่สุดที่ใจที่สุด “คุณแม่
คงไม่ทราบว่า ฉันมีความรู้สึก ของผม เปลี่ยน
แปลงไปเพียงไร”

ท่านยิ้มกับเขา “ก็แล้ว เธอควรจะเริ่ม
คืนตั้งแต่เดี๋ยวนี้ จงไปเที่ยวเสียแลอย่ากลับ
มาจนกว่าจะถึงเวลาวันพระทานอาหาร และ
เมื่อกลับมาก็จงพูดจาอย่างลูกผู้ชายแท้ ๆ”

เขากลับอีกครั้งหนึ่ง “ครับ, ผมจะ
ทำตามคำแนะนำของคุณแม่ทุกอย่าง”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

นางสิริสวัสดิ์มีความการตกตลิ่ง ด้วยความ
ปลุกใจมาก เมื่อหล่อนกลับมาเห็นมารดา
ของหล่อนอยู่คนเดียว ส่วนนางกุลณีซึ่ง
นั้นรู้สึกลำบากใจที่ต้องทำหน้าที่เป็นแม่พอใจ
ในการ ถูกทิ้งอยู่เช่นนั้น ชลอถามท่านว่า
“คุณแม่อยู่คนเดียวหรือคะ คุณสวัสดิ์ไป
ไหนเสียคะ”

“แม่เห็นแต่เงาตัวออกไปข้างนอก”

“ไปข้างนอก ? ไปข้างไหนกันคะ”

“แม่ก็ไม่ทราบ”

“แปลกจริง, เธอไม่เคยไปไหนโดยไม่
ได้บอก คิฉิน ก่อน เลย มีคน มาตาม เธอ
หรือคะ”

“เปล่า, ไม่เห็นมีใครมานะ”

“เธอบอกว่าเมื่อไรจะกลับ”

“เปล่า, บอกแต่ว่าจะไปเที่ยว”

“คุณแม่ ก็พูดว่า สั่งสอน เธอ บ้าง หรือ
เปล่าคะ”

“แม่พูดกับเขาสองสามคำ”

“บางทีจะทำให้เธอสิ้นสติไปกระมังคะ”

“แม่คิดว่าที่แรกก็เห็นจะเป็นบ้าง”

“เธออาจจะไปเพราะโกรธคุณแม่”

“อ้อ, แม่ไม่เห็นว่าเช่นนั้นลูกเอ๊ย เธอ
ไม่ได้กลัวเกรงแม่อย่างที่คุณคิดหรอก”

“แต่ คิฉิน จะให้เธอ กลับ คิฉิน ให้ ได้”

ชลอพูดพร้อมก้มหัวเราะ “คุณแม่คอยเธอ
เมื่อเธอกลับ คิฉิน ได้สั่งให้เธอเล่นเปียโน
ให้คุณแม่ฟัง เธอเล่นหรือเปล่าคะ”

“เปล่า”

“ก็แล้ว, เมื่อเธอกลับคิฉินจะคอยรับมือ
สักหน่อย”

เวลา ๘.๐๐ นาฬิกา เป็น เวลา รับประทานอาหาร แต่ นายสวัสดิ์ยังไม่กลับ ชลอพูด
ว่า “อย่าคอยเธอเลยล่ะ อย่าไปนั่งกอด

ก็อกเอง”

“เราควรจะคอยเขาสักสักหน่อย จะดีกว่า
นะลูก”

๘ นาฬิกา กับ ๑๐ นาที นายสวัสดิ์ เดินเข้า
มาในบ้าน มือของเขาเต็มไปด้วยของที่จับลูก
บิ๊ค ประคอง แต่ เขา พยายาม ที่จะ ไม่ แสดง
ความหวาดหวั่นในขณะที่ถูกภรรยาจ้องดูด้วย
สายตาอันเฉียว เฉียว ของเขา แปลกกว่า
เคยเมื่อถามหล่อนถึงอาหาร

“เธอไปไหนมา” ชลอร้องทัก “ไปหา
ใครที่ไหนกลับจนค่ำจนมืด ไท่ช่างทั้งคุณ
แม่ไว้คืนเดียวได้”

“ทำไมไม่มีใครมาลืบท่านไปหรือ?” เขา
ถามพยายามจะตลกกลลกล แต่ความจริงอก
เต้นถึงราวกับกลอง

สีหน้าของหล่อน น่ากลัวยิ่งขึ้น “เธอ
ไปไหนมาบอกเสียตามตรง”

นายสวัสดิ์เหลียวไปดูลูกพี่แม่ยาย เห็น
พยักหน้าเป็นท่าให้ท้าย เลยมีความกล้าพอ
ที่จะตอบว่า “ไปเที่ยวจะ มารับประทาน
อาหารกันเถอะ”

ชลอ จ้องดูเขา ตลอดเวลา แต่เขา
แสสร้ง ทำ เป็น ไม่ เห็น เสีย หล่อน ยก งาน
อาหาร และ อะไร ๆ ให้ด้วย อาหาร กระป๋ก
กระเพรียก แล้วกลับไปยังที่เก่าซึ่งน่าต่าง

“ชโล, ลูกไม่กินข้างหรือ” มารดา
หล่อนถาม

หล่อนตื่นศีรษะ, ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับหน้า

ถ้าเป็นเวลานาน นายสัวส์ก็คงจะเข้าไป
ถูกระโทม แล ปล่อยโยน อ่อนนอนหล่อนให้มา
รับประทานด้วย แต่เวลานี้เขากลับหัวเราะ
“เห็นจะ อยากกิน ผ้าเช็ดหน้า ฉันเห็นว่า
หล่อนออกจะเคยตัวมากไปเสียแล้ว”

คราวนี้ หล่อน ร้องไห้วิ่ง ๆ แต่เขาก็
ไม่ได้เอาใจใส่ต่อหล่อนเลย เขากินพลาง
คุยพลางกับแม่ยายอย่างสนุกสนาน เมื่ออิ่ม
แล้วเขา รุกดั่งสุข สักครู่หนึ่งแล้ว ก็เขาไป
เล่นเปียโนในห้อง รมย์ แฉก เพื่อให้หล่อน
มีเวลา รับประทานอาหารบ้าง เมื่อเขากลับ
ออกมาเห็นหล่อนกับมารดาพากันไปนอนแล้ว

เมื่อเขาขึ้นไปห้องชั้นบน เห็นภรรยา
ของเขา กำลังนอน ร้องไห้ อยู่ในเตียงนอน
แม้ว่าเขาจะมีความรักและความสงสารเพียง
ใดก็ตาม เขาก็ยังรู้สึกพอใจไว้ได้ เพราะรู้สึก
แน่ใจว่าถ้าเขาขอมแพ่หล่อนในคืนนี้ในโอกาส
ค่อย ๆ ไปเขาจะต้องเป็นฝ่ายแพ้เสมอ เมื่อ
เตรียมตัว จะเข้านอน เขา จึงพูด กับหล่อน
อย่างเบา ๆ ว่า “หล่อนควรจะไปนอนกับคุณ
แม่ เด็ก ๆ ที่ขี้แสบควรจะอยู่กับมารดาของ
ตัวมากกว่าอยู่กับคนอื่น”

หล่อนลุก ขึ้นนั่ง นัยตาอันคำขลิบลุก
เกือบเป็นแสงไฟร้องว่า “เธอคนใจร้าย”
แล้วก็กลืนยิ้มตัวลงนอนร้องไห้ต่อไปอีก

หล่อนไม่ได้ลุกขึ้น เตรียมอาหาร เข้าให้
เขา “ก็ฉันปวดศีรษะลูกขึ้นไม่ได้” หล่อน
พูดอย่างงอน ๆ

“ถ้า ปวดหัว รัง ๆ ฉันก็ไม่ว่า แต่ถ้า
เป็นเพราะความงอนของหล่อนแล้วก็ค่อยๆ
เขาพูด หล่อน นอนนิ่ง พัง ๆ ว่าเขาจะทำ
อย่างไร สัก ประเดี๋ยวก็ยินเสียงกระโถน
ขึ้น มาจาก ห้องล่างว่า “ฉันไปละะะไปหา
เขากิน”

หล่อนลุกขึ้น ด้วยความโมโห “ก็ฉัน
ไม่เคยเห็นเธอเป็น เช่นนี้เลย” หล่อนพูด
ออกตัวครึ่งหนึ่งอธิบายครึ่งหนึ่ง กับมารดา
ในขณะที่รับประทานอาหารเช้าด้วยกัน

“ตามเสียงของเขาเมื่อคืนนี้ แม่เห็น
ว่าเขาไม่ใช่คนชนิดที่จะยอมให้ ใคร ๆ บังคับ
บัญชาเขาเป็นแน่” มารดาของหล่อนออก
ความเห็น

“เมื่อวานนี้ คุณแม่ พูดกับเธอว่า อย่างไร
บ้างคะ คุณหมอนจะทำให้เธอสัญญาวิปลาศ
ไปเสียแล้ว”

“เปล่า, แม่พูดกับเขาอย่างถนุถนอม
ที่สุดเท่าที่พูด และแม่ ก็คิดว่าเมื่อเธอออก

ไปนอกบ้านนั้น เขามองเห็นอะไรเหมือนกับแม่เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นเมื่อคืนนี้ เธอคงจะรักผมแล้ว เข้าไป” สดอพูดอย่างแน่ใจ “คืนนี้คงจะเป็นปรกติอีกครั้ง”

แต่นายสวัสดิ์ก็ยังไม่เป็นปรกติอีก เขาถูกขืนทนที่ภักมีนาฆ่าเสร็จ แต่ประกาศว่า เขาจะไม่กลับบ้านจนกว่า จะถึงเวลาปีระทวนอาหารเย็น เขาปฏิเสธไม่ยอมบอกว่าเขาจะไปไหน มีหน้าซำยังสวมมวงเทววังขึ้นไปข้างบนเสียด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นการผิดข้อบังคับ ของบ้าน อย่าง ร้ายแรง เขาอดอยุ่กับมารดา ของ หล่อน เมื่อ หล่อน หัน หลังให้ และทำนกล้มทอ

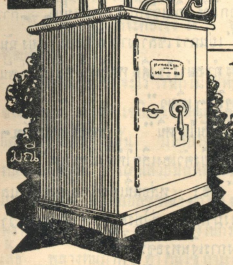
ต่อมาอีกสองวัน นายสวัสดิ์ก็ออกคำสั่งแก่หล่อนในขณะที่ยังหล่อน กำลังวาง กฎหมายสำหรับบ้านใหม่ “นี่แน่หล่อน” เขาพูด

“ฉันจะไม่ยอมให้หล่อนเป็นนายคอยบังคับฉันอีกต่อไปละ ฉันบอกหล่อนในขณะที่คุณแม่ของหล่อนยังอยู่ที่นี่ เพราะฉันจะไม่มีการเข้าเฝ้าอีก อีก ถ้าหล่อนไม่ เป็นที่พอใจ หล่อนจะกลับไปด้วยกับคุณแม่ก็ได้ หล่อนได้รู้เหตุผลมานานพอแล้ว”

เสียงนี้ต่อจากวันที่ทางสายกลุ่ลพิษกลับไปแล้ว “นายสวัสดิ์ ได้ เขียนจดหมายลับไปถึงท่าน “คุณแม่พ่อกุลขจรวิทย์ หล่อนชอบผมจนกว่าแต่ก่อน” ผมรู้สึกขอบพระคุณพระคุณคุณแม่อย่างที่สุด หล่อนเป็นผู้หญิงที่น่ารักยิ่ง ไม่มีภรรยาใคร จะอ่อนหวานต่อสามีได้เท่ากับหล่อน การอยู่บ้านเคยมีความสุขยิ่งกว่าอยู่ที่ใด ๆ หมด ถ้าคุณแม่อยากจะเห็นด้วยตาตนเองแล้ว ในระหว่างหยุดเข้าพิธีมพรรษา ผมจะพาหล่อนไปเยี่ยมคุณแม่ที่ปากน้ำโพ”

เกลือจืดเกลือ

ดีกิแซร์ริงกัน เป็น คน ใน จำ พวก ที่ดูเหมือนจะพอใจในการผจญภัยแลแสดง ความกล้าหาญอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช้คน ชนิด ที่ จะสอกลสร่ายหาเรื่องมาใส่ตนโดยดั่งแม้จะเป็นผู้ที่ปล้ำสัตว์ ในแอฟริกา แล อินเดียน ก็เป็นทางเกือบทั่วโลกอยู่เสมอจริงๆ.

มีน้อยคนนักที่อายุราว ๓๕ จะรู้จักการเป็นไปของโลกที่เท่าตัวเขา การฉ้อโกง ต่างๆ นั้นว่าก็กเป็นสิ่งที่ชั่วของ แลเป็นผู้ที่กอบด้วย ความไหวพริบเชียวชาญยิ่ง กล่าวคืออาจอ่านความคิดแลล่วงรู้การฉ้อโกงต่างๆ แลคิดว่าคนใดเป็นคน อย่าง ก็ แม้ เมื่อใดพย ประ แต่ครั้งเดียว.

ในเวลาที่พักอยู่ในลอนดอน ก็ก อยู่ ที่ย่านแห่งหนึ่งทงถนนเจอมิน ซึ่ง เป็น ที่

สะสมสมบัติต่างๆ ที่เกยไว้มาก เช่น เขาและหนังสือชนิดต่างๆ เครื่อง สลัก ลวดลายต่างๆ ที่เป็นทอง, เงิน แล งา ก็ก ในตู้ บ๊องกันก็เล็ก ๆ ในโพรงฝาห้อง รับประทานอาหาร ยังมีพลอยหินแปลก ๆ อีก ของสิ่งนั้นเป็นสิ่งทีพอใจ มาก เพราะ มี ค่า อย่างยิ่งยวด แล พลอย เม็ด หนึ่ง ๆ ก็ มี ประวัติมาแล้วทั้งสิ้น.

การสะสมวัตถุอันมีค่าเช่นนี้ เวเนซุเอลา คนใช้ ข้อสัจย์ของตึกออกประวัติการวิจิตรมาก ถึงแก่ข่มกันนายว่า “ของเหล่านี้ อาจ นำ ความร้อใจมาได้จนซอริบ ควรนำไปฝากไว้เสียยัง ธนาคาร ที่ กว่า” แต่ ก็ก กลับหัวเราะเฉยเสีย.

เย็นวันหนึ่งพลอง มีอริบ รับประทานอาหาร มีแขกคนหนึ่งมาหา - เป็นผู้หญิงสาว เจ้า หล่อนเข้ามาอย่างเงียบกริบจนไม่มีใครรู้สึก ก็กคงตกชบเข้าปากเรื้อย ๆ โดยไม่รู้ สัก ว่า

ข่มขู่อยู่จริงตัว กระทั่งเสียงเจ้าหล่อนขึ้น
สำคัญออกมาว่า “ซุมอชน!” จึงโยน
ข้อลงไปในทางแก็ก แล้วเงยหน้าขึ้นดู
ด้วยอารมณ์ตกใจ.

“ให้ตกนรกซี! หล่อน เกือบ ทำฉัน
สักรักร โทษฉัน ฉันไม่ได้อินเสียงที่
เข้ามาเลย”

มือถือข่มขู่ไม่มีไคสัน กลับชี้อีกว่า
“ซุมอชน!”

ก็ข่ม เป็น เสียงไม่สู้ ห้วนนัก พลัง
พิจารณาเข้าหล่อนโดยละเอียด ว่าในส่วน
รูปพรพรรณนิตาน หล่อนเป็นคน เก่ง แต่
แข็งแรงเข้าหน้าไม่ใช่คนสวย - แต่เป็น หน้า
ที่จะอธิบายได้ยาก ในยคาโตๆ ถือข่มไค
คล่องแคล่ว ไม่มีสันตทสฐาน, มีอแนว
ราวกับหิน ในที่สุดเขากล่าวว่า “ต่าง
ว่าฉันไม่ทำตาม หล่อนจะยิงไหม?”

“ยิงซี ถ้าคุณจะไม่ยิงให้ฉันกระทำการ
เช่นนั้น” หล่อนตอบเสียงหัวๆ “ก็ฉัน
กำลังเป็นสุนัขจิ้งจอก”

น้ำเสียงหล่อนแสดงอยู่ในตัวเช่นนั้น จึง
ไม่ทำให้สงสัยว่าหล่อนจะไม่ทำตามที่พูดนั้น
ทั้งในแวบตา ก็ แสดง ความหมาย อยู่เพียง
พอแล้ว.

“ซุมอของท่านฉันซี!” หล่อนยังกับ

ซึ่งควรวนคักกระทำตามไทยที พลังลูก
ขึ้นจากโต๊ะ เดินเข้าไปใกล้หญิงนั้น ๒-๓ก้าว

“เป็นกรเวลามาก ที่หล่อน จะ ยิง ฉัน
เพราะทำอะไรเสีย หล่อน ก็ หนีไปไม่ พ้น
เขลาจริง ๆ เทียว”

“ก็ฉันไม่ หนี” หล่อน ตอบ หัวๆ
“ก็ฉันจะยิงตัวเองเสียให้สิ้นเคราะห์”

“เฮ! หล่อนเป็นผู้หญิงที่เขลาแล
ใจแข็งมาก แต่โปรดอธิบายสัก หน่อย ว่า
- ต้องการเงินหรือชีวิตฉัน”

“ไม่ต้องการทั้งนั้น - ต้องการแต่ ความ
อิศราภาพสำหรับตัวก็ฉัน เพราะคำรเวกำลัง
ติดตามมา”

ก็กลัวปากทำที่คล้าย จะ ผิด ยาก แต่
ไม่มีเสียง อ้อ! หญิงคน นี้ เป็น นักไทย
หนีจากกฎหมาย! จะช่วยหล่อนก็หรือไม่?
ผู้หญิงกับกฎหมายไหนลองคิด ดู ตัก สัก ที่
ถ้าพิเคราะห์ทุกแต่เดิน ๆ กฎหมายมีนาหนัก
ค่อนข้างหย่อนอยู่มาก นอกจากนั้น หล่อน
มีความทุกข์ร้อนวังเข้ามาหาซึ่งจำเป็นจะต้อง
ช่วยเหลือ.

“หล่อน มีความ ประสงค์ จะ ให้ ฉัน ทำ
ประการใด?”

ช่วยซ่อนก็ฉันที เพราะอย่างไร เสีย ก็
ก็คงมีคนสักคนคอยตามมากัน

“หล่อนจะไว้ใจฉันหรือ?”

“จำเป็นอย่างที่ระตังไว้ใจ” หล่อน
ตอบซ้ำๆ

“หล่อนไม่ใคร่จะไว้ใจนักไม่ใช่หรือ?”

ขณะที่พดกักค้อยๆ เขยิบเข้าไปในไกลๆ พอ
ไต่ท่าก้มลงมือที่ถอยขึ้น มีเสียงบันลั่นครั้ง
หนึ่งในเวลานั้น แต่แล้วมันก็หลุดจากมือ
แม่สาวน้อย เวเนเบิลซ์ หน้าตาคน พรวก
พรวกเข้ามา คึก - หย่อนบันลงในกระเป๋
เสื้อ พลงหันมาทาง คา คนใช้ ตาม อย่าง
ใจเย็นว่า -

“อ้อ! นั่นมันเรียกแกมวี่?”

“ง่า เผล่าชอรัย” เวเนเบิลซ์ตอบ
อย่างกึกกัก “กระผมคิดว่ากระผมไต่ขึ้น
เสียงบัน”

“หูแกเริ่มมาก เวเนเบิลซ์ ความ
คึกอะไรแปลกจริง เอ้า จักที่กินเข้าขึ้น
ที่โต๊ะอีกทีหนึ่ง” - หันมาดูแม่สาวน้อย เห็น
กำลังยึด ประตู แน่น ด้วย ความ หววก กลัว -
“สำหรับเมียฉัน แล้วแยกกักเข้าๆ มาส่ง
ใน ๓๐ นาที”

“ไต่ที่ว่าเธอ - ง่า - ภรรยา ของไต่เท่า
หรือชอรัย?”

“เอ้! คินันแกเป็นอะไรไป เวเนเบิลซ์
ก็ฉันว่าเมียของคินันหะซี แกไม่รู้หรือว่า

เมียเป็นอย่างไร?”

“ทราบแล้ว ครัย” เวเนเบิลซ์ คอย
พลงชำเลืองดูหญิงคน นั้น เป็น เจริงไม่ไว้ใจ
พลงเดินไปกระทำตามคำสั่งอย่างซ้ำๆ เป็น
ที่ตรึงตรองหาทาง.

“ไปรคนั่งลงเถะ แม่สาวน้อย หล่อน
เกือบฆ่าฉันเสียแล้ว”

หล่อนกระทำตาม ครั้นแล้วก็สั่นฮักๆ
ร้องไห้อย่างโหม่นสลดเสียใจ คึก กระเถิบ
เข้าไปไกลๆ รู้สึกไม่ใคร่สบายใจ ไม่
ทราบจะทำอย่างใดดี นอกจากจะพุดจาปล่อย
เขาไว้ว่า “เชอฉันเถะ ไปรคอยาร้อง
ไห้ การเรียขร้อยแล้ว ฉันจะช่วยหล่อน”

สาวน้อยเงยหน้าขึ้นเขยิบ ด้วย น้ำ คา ขึ้น
พลงถามว่า “จริง ๆ วัค๊ะ? ช่วย ก็ฉัน
โดยสุจริตหรือ?”

“ฉันรับสัญญา ขอแต่ให้หล่อนแสดง
ความจริงให้ฉัน ทราบ ทั้งหมด, ความ จริง
แท้ๆ นะ”

“โอย คุณก็แก่ก็ฉันเหลือเกิน! เสีย
ใจที่ฉันยังคง! ก็ฉันเกรงว่าตัวก็ฉันเสีย
อีกเป็นคนเลวเกินไป ก็ฉันเป็นนักโทษ -
เป็นขโมย เมื่อสามวันมานี้, ก็ฉันขโมย
เงินจากที่ๆ ทำงานมาห้าร้อยยอนต์ แต่ที่
ทำทั้งนี้โดยหลงใจคน” หล่อน สอึก

“ชายคนนั้นก็คิดว่าระแ่งงานกับ
เขาได้ขงคยให้ กลืน กระทำ ความชั่วร้าย น
เขาว่าถ้ากลืนรักเขาแล้ว ก็ต้องยอมผจญ
ต่อภัยอันตรายได้ทุกอย่าง แล้วภายหลัง

เราพาหนีไป เขาชี้แจงให้กลืน เห็น
ภาพของความทุกข์ในชีวิตใหม่ของเราต่างๆ
กลืนจึง ยินยอมตาม คำ ขอร้อง ของเขา - ได้
กลืนข้างใจอ่อนเสียนกระไร - แต่ชีวิตที่แห่ง
ความทุกข์ทว่านั่นก็คงเคยเห็นดัง เช่น เติม นั้น
เอง ถ้าหากกลืนไม่รักเขา แล้วกลืนมี

ความสุขสบายแล้ว กลืนคงไม่เชื่อฟัง คำ
เขาเลยสักคำเดียว - เขา รุกหนัก ชน ๆ
กลืนทนไม่ไหว จึงไปขโมยเงินนั้นมา
ให้ ครั้นแล้วเขาก็หาย หน้าคำคำไปเสีย
ฉิบ!” หล่อนสอนอีก ความทุกข์ร้อน
แต่กิริยาท่าทางนั้นเป็นทหน้า สัมเพท อย่าง ยิ่ง

“ต่อมาไม่ช้าก็มีหมายรับตัวกลืน ตลอดจน
ชั่วโม่งที่ล่องมานั้น กลืน ต้อง วัง จาก
ครอบงำนั้นเข้าครอบงำ จากเสวโน้นมาเสว
นั้น-เติมก็! เออ! ใจคอสิ้นหมึก - น่า
กลัวเหลือเกิน! คนนี้เป็นสุนัขจิ้งจอก
จริง ๆ เพราะเขาตามมาถึง ๆ กลืนจึงวิ่ง
เข้ามาใน พยัคฆสถานอยู่ในห้องกลางกลืน
เคยไป ยืนอยู่ข้างแล้วในหนึ่งสัปดาห์ เพราะ
กลืนหวังว่าคงจะได้ รมความช่วยเหลือจาก

คุณข้าง นั้นแหละ - กลืนจึงมาอยู่ที่นี่
ก็กลืนนั่งครีครวอยู่ครู่หนึ่ง จึงถาม
ขึ้นว่า “ก็เมื่อ หล่อน คิด ว่า ฉัน อาจ ช่วย
หล่อนได้ แล้วทำไมจึงต้องเอาฉันมาจ้อง
แลพยายามบีบฉันเล่า?”

“กลืนรู้ลึกกลัวไป เป็นความ เกลา
ของกลืนเอง - แต่กลืนเห็นใน แวด ตา คุณ คุ
เหมือนจะแสดงความรู้ณาอยู่บ้าง”

“หล่อนไปไหน ยืนมาจากไหน?” ก็กลืน
ถามขึ้นฉับพลัน.

หล่อนวีรออ้าอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง พลางเหลียว
ครอบ ๆ หวังซึ่งตึกใด สิ่งเกตุ กิวิยา หล่อน
เหมือนกัน แล้วจึงพูดอย่างตะกุกตะกักว่า
“กลืน - ง่าย - กลืนเอา มา จาก บ้าน - เพราะ
เรื่องเช่นนี้คนคงเห็น -”

ทันใดเสียงเคาะประตู เวเนเบลซ์
เดินเข้ามาส่งกาชชอง ม ตัว อักษรพิมพ์ ไว้
ว่า “นายสารวัตรนักสืบรอชั้นกรมสืบราช
การลับ” ให้แก่ตึกหลวง ยอก เสริม ท้าย
อีกว่า -

“นายสารวัตรต้องการพบกับไคท์เจ้า เคียว
นักรบ”

ก็จกมวกแล้ว พก หน้า “ก็หะ
เวเนเบลซ์เชิญเขาเข้ามาข้างใน”
เวเนเบลซ์รับคำแล้วก็ออกไป แม่สาว

น้อยทำคอกคก พราง กระซิบว่า “นักสืบ
คะ?” มีแววตาแห่งความกลัวฉาย
ปรากฏในสายตา แลแสดงให้เห็นใน
น้ำเสียง.

“อะ! แค่นั้นนี่! หล่อนต้อง
เล่นละคร อย่าลืมว่าหล่อนเป็นเมียฉัน ส่วน
เรื่องพุกาได้คอกคกๆ ไว้จะให้แก่ฉันเอง
จึงพยายามทำให้เห็นไว้”

“ก็ฉันทำได้หรือหะ?” หล่อน
ครวญคราง.

“ได้ซิ ฉันรู้ว่าหล่อนทำได้” เสียง
กึกก้องแห่งระฆังเหล็กเพชร.

ประตูปะตูออก มีชายผู้หนึ่งรูปร่างล่ำ
สันเดินเข้ามาข้างใน กิริยาท่าทางแลทุกๆ
อย่างในตัวของผู้นั้นแสดงว่าเป็นนักสืบ เขา
จึงคุยแม่สาวน้อยอยู่นาน ครั้นแล้ว ก็ยืม
พลางหันมาทางตึกเอ่ยขึ้นว่า -

“ผมต้องขอรับ ประทานโทษในการที่ มา
รบกวนคุณในเวลาว่างของท่านเช่นนั้น มีสเตอร์
แซร์ริงตัน”

“ไม่จำเป็น ต้อง พுக ถึง นายสารวัตร
มีสิ่งไรที่ฉันจะทำให้ท่านได้บ้าง”

“เป็นราชการขอรับ ผมมาตามผู้ร้าย
คนหนึ่ง แลเจ้าหล่อน หายเข้ามาทางบ้าน
นี้ ผู้ที่ใกล้เคียงได้ มีใกรุณา อนุญาตให้

ผมค้นทั่วแล้ว เพราะฉันนั้นจึงหวังว่า คุณคง
จะอนุญาตให้ผมเช่นเดียวกัน” พุดแล้วเขา
ส่งกระดากขึ้นหนึ่งให้ตึก พรางสายตาก
จับอยู่ที่แม่สาวน้อยผู้นั้น “นี่คือรูปพรรณ
สันดานของเจ้าหล่อน”

กระดากนั้นเป็น กระดาก หนึ่งสี ราชการ
ก็รีบไปอ่านจบแล้วจึงถามขึ้นว่า “อ้อ!
ผู้หญิงด้วยหรือ ที่ท่านตามจับ?”

“ขอรับ เป็นนางตัวผู้ร้ายอย่างเยี่ยม
ที่สุดในลอนดอน, ปารีส แล นวยอก ทาง
ประเทศนั้นเขาก็ต้องการตัวเหมือนกัน ฉลาด
เหลือเกิน! กลางวัน แสกๆ มันทำ
การโจรกรรมที่ธนาคาร แห่ง ประเทศ อังกฤษ
ได้ ผมติดตามมานานแล้ว และเวลา
นี้” ถึงตรงนั้นนายสารวัตรแหงนหน้าขึ้นดู
เพดาน พรางเอามืออดค้าง “ผมคิดว่า
ผมได้ตัวมันทีละครั้ง!”

“อ้อ ยังงั้นหรือ?”

“แน่นอนเทียวครับ” พุด พราง เขา
จับปากหญิงผู้นั้น “เองงมาเสียทีๆ เวร
ว่าไง?”

ตึกปล่อยกำกอกออกมาถึงก้อง “อ้าว
ท่านจะมาจับเมียฉันนั่นเอง”

นายสารวัตรจับหม้อที่หน้าตึกอะไร
ค่อย “ถรรษาของคุณหรือครับ?” ส่วน

แม่สาวขีมน้อย ๆ

“แนลลาลี่ มีสวิตซ์สวิงคัน ฟิง กลียมาก่อนท่านมาดังครู่หนึ่ง ว่าตามจริง ปรุปร่างหล่อนต้องกันกับรูปพระรถคนร้ายที่ท่าน คึกตามมาก เพราะฉันนึกว่า ท่านคง ตามหล่อนมาโดยคาดคะเนว่าเป็นหญิงคนร้าย ของท่าน ยังไว้ระหล่อน น่าขันไหม?”

หล่อนหัวเราะ “ฮะ แต่ว่าค่อนข้าง อាកารหนักข้างคิฉัน”

นักสืบมีกริยาของหล่อนนั้น ครั้นแล้ว ดูเหมือนเธอมีความคึกอย่างใดอย่างหนึ่ง จึง ทิน มาถามเจ้าหล่อนว่า

“คุณนายคงจะไม่รังเกียจ ในการ ที่ จะคอยซัดถามผลสัก ๒-๓ ข้อ?”

“อ้อ, ไม่มี รังเกียจ เลย ที่ เกียจ!” หล่อนคอยเรื่อย ๆ

“เป็นพระคุณอย่างนี้ บ้างที่คนผู้ชาย จะ กรูณา ไปรอก ออก ไป จาก ห้อง นี้ ได้ บ้าง กระมัง?”

เหลวไหล นายสาวรัก ฉันไม่ยอม ในข้อนั้น ฉันไม่ยอมที่จะละทิ้ง เมีย ฉันไว้ คนเกียจ”

“สมต้องขอยังคับ ขอรับ!”

“ฉันเกลียดอ้ายความ รอง ทอง ของ แก่ นึก!” ก็กตขอยอย่างคนเลี้ยว

“ไปรอกเถอะ คุณเคะ เธอไปเสีย ก่อน เอะ ไม่มีอะไรที่จะทำได้ ก็ กว่า ที่ เรา จะ ช่วยกันสร้าง อ้ายเรื่องร้าย เหล่านั้นให้หมด เพราะที่เสียก็..”

เจ้าหล่อนเล่นเก่งมาก! หล่อนยังกับ กิริยา แลทำ ใจ เย็น ไม่มี พิรุณ ใด อย่าง น่า อิศารเลย

“ถ้าเช่นนั้น ฉันจะขึ้นไป ที่ ห้องนอน”

ก็ทำตามที่ถูก แต่พอออกมาพ้นห้อง มีเสียงกุญแจดังตึงกรึก โดยกิริยาอันว่องไวในทันควัน เขารับไปทีประตูซึ่งจะเข้าไป ยังห้องกลางอีกด้าน หนึ่ง ประตูนั้นลั่นกุญแจ ก็ก้มมพลางเขียนจดหมายย่อ ๆ ๒-๓ บรรทัด แล้ววกกระดิ่ง ๓ ครั้ง แลสอ กกระดก ที่ เขียนนั้นเข้าไปทางประตูซอยจนมี ผู้มา ลอย ไป สักครู่หนึ่ง ประตู นั้น ก็ เป็ด ออกโดย เวเนเบิลซ์เป็นผู้เปิด พร้อมกับส่งขึ้น ฟัง ให้ฝ่ายกระบอกหนึ่ง

“ขอบใจมาก เวเนเบิลซ์! แถเอง ก็ควรมีกระบอกหนึ่งเหมือนกัน” ก็กกระซิบ กระซิบบอก “เอ้า, เจเม็กประตูห้องนี้ เล่น - ประตูที่จะไปถึงห้องกลาง ประตูนั้น ไม่ได้ใส่กุญแจ!”

เวเนเบิลซ์กระทำตามที่สั่ง ในขณะที่ ประตูเผยออกก็พอพบแม่สาวน้อย กับ พ่อ นึก

ลึบผู้นั้น กำลังคุกเข่าพยายามเข้ก ทุ้มของ ตัวเปรี๊ยะมิได้!”

กันภียอยู่.

“จ๊มมันไวเร็ว!” คึก ออก คำ สั่ง ลคร แทนที่จะเป็นนางลครกระมัง ผ่าน! มันเก่งจริง มันเป็นผู้ชายต่างหาก เวเนแยลซ์ แก่ไม่เหินหาว มัน ถือ ขัน ออก แน่นแน่น แลชะนะที่ล้าออยย่นน้ำตา ลัน

“ลครบีกลากันเสียที ไปโทรศัพท์เรียก ตำรวมา เวเนแยลซ์”

◎ ◎ ◎

ภายหลัง ๒๐ นาทีต่อมา เมื่อน้ำ พวก ผู้ร้ายไป จาก บ้าน แล้ว เวเนแยลซ์ เอ่ยขึ้น ว่า “ได้เท่าทำการได้ ทันเวลาดีมาก เออ! นี่แน่ะ! กินเข้าค่อไปเห็นระคึกว่า.”

นางผู้หญิงคนนั้นคงเป็นนางลครอย่างเก่งหา

๓. ท่านทำการใหญ่จำเป็นต้องประสพความขัดข้องเป็นธรรมดา แต่เมื่อประสพความขัดข้องแล้วหยุดเสีย ไม่พยายามต่อไป การของท่านที่ท่านทำไปแล้วจะไม่ไร้ของท่าน แลการงานนั้นจะเป็นเครื่องวัดความสามารถของท่านเป็นอย่างดี.

ศรีอมรินทร์

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

ศรีสิทธิทิพบริวารเจติ เชิดฟ้าหัตถ์สาเกต ทุกมณฑลประเทศ แม้
พระเดชคำเกิง เริงฤทธิ์ไทยจอมราช ประพาศแผนแผ่นดินทวีป รั้งเร็วไต่ ไทโย
เทศ บารเมศพระเมืงมณฑล ปางไปยุรเยือนโลก โอชนันการเดินโอบ
แผ่นดินยุโรปแอฟริกา เชื้อนนานุประเทศ เขาทุกเพศภาษา หากัน
มาเพ็ญแผ้ว พระเปนเจ้าไฉนบุญ ทุกล้ำขุนชีเกลา ทุกล้ำเจ้า กตอย
เกดณ ฤกิตแคลนครองไมตรี เลี้ยงตุลต์เอิกฉาว สยามพระยศ
อครว้า คู่ฟ้าหัตถ์เถลิง โลกแด

๑ อัญญาปราชญ์แก้ว
เฉลิมพระเกียรติคำเกิง
เปนเอกอรรคานรินทร์
เผยพระยศเจ้าหล้า

โกสินทร์แท้
ก้องฟ้า
ใน โลก
มลากสวรรค์

๒ เมืองมาศตาสแก้วฤ
 ถานเนทรโสภิตพรรณ
 เฉกทิพยพิมานสถาน
 พรวยพรวงแสงแก้วแพรว

ภูคาร

ผองแล้ว

เทวโลก โพนแด

เพริศเพรา

๓ พรรณรายพุทธรัตน์
 บุศบเลื่อมมาศเฉลา
 คุรุธิ์บุษเคนทร์แสง
 กำนชคชุกำนช้อย

เรื่องแสง

ฉลุห้อย

พลิกเพล่ พักตร์แฮ

อรร

๔ เจตีย์แห่งห้าเถือก
 สดุดเทียบนัมพร
 ธรรมาศน์อาศน์วิสูง
 โสภิตอเคื้ออคร้าว

ทองปรุง

เพียบทั่ว

ชาวาศ

ไคว่ม

๕ ปรุงศาสน์สมณทั้ง
 เริงรื่นเปนสุขรมย์
 แสดงธรรมท่องถามบา
 นำจิตห่อนให้เศร้า

พราหมณา จารีย์แฮ

ร่วมเกล้า

บอกบาป บุญขอ

ศาสน์ธรรม

๖ จัตุรงค์ยงค์ยู่ทนต์แก้ว
 พลรตชวกรรม
 พลดสะเณอศัควินทร
 พยุหบาทแก้วนกกัรวา

กลอยทมิฬ

แก้วนกกั

อาจึก

รวเรว

๗	ช้างเอือกพระยศเจ้า	จอมสยาม
	ปรบัษั ไบ้หาญเสว	ตามล้าง
	เวียงราชเนกเวียนรวม	ฤาแผก ^๕ เพี้ยนเลย
	บารเมศพระเจ้าช้าง	เผือกเสย

๘	คันธาสาโรธเร้า	รศหอม
	หอมแต่หากรู้ระเหย	กลิ่นกล้า
	พระเกียรติพระจุลจอม	จักรพรรดิ ^๕ เสยแฮ
	ภาเลื่องเพื่องฟ้าคำ	คู่สรวง

๙	แดลงปางวังสวาทแก้ว	กลดอยใจ
	ราชกิจทวการทรวง	สั่งซ้อง
	ไปรั้งบริเวนไชย	ภูมิภาคย์
	บริรักษ์เขตรไคว้นบ้อง	ปกประชา

๑๐	จำเริ่มบาราศรั้ง	แรมสมร
	ไทยกระแสดารตรา	ตรีตีใช้
	งานราชกิจจำจร	จากแม่ แดแม่
	คานอกดอื่นให้	ห่วงโถม

๑๑	จากรักจักซ้ำเย็น	ยวายน
	เคยพี่ประลอง โถม	ดูบเคล้า
	ปางไทจักคงเย็น	ครองคู่ ^๕ เขื้อเฮย
	ยิ่งคิดยิ่งร้อนเร้า	หญ่ไทย

๑๒ จักฝากนางโพธิ์ผู้ ไตถวิล หวังเอย
 ฤจักปลงใจใคร หากคร้าม
 เสงหล้าทัวฟ้าดิน โดยทริก
 ใฝ่ฝากใฝ่เฝ้าห้าม ห่วงใย

๑๓ จำพี่ฝากเจ้ากับ กลอยนาง
 ฤจิตใจก่อใจ จิตชั่ว
 ฝากเจ้าแก่เจ้าวาง ใจพี่ เทอญแม่
 ใจเคว้งใจไฉ่ถัก พี่คืน

๑๔ สวสสังสวสแล้ว กำสรวล
 ทรวงพี่เพียงพิศมึ บิน บ่าวต้อง
 จวนรุ่งจักรวังนวล นางโพธิ์ พี่เอย
 เสี่ยงตุเหว่าเร้าร้อง เร่งอุไทย

๑๕ ทารกตนครูฟ้า เพื่อนแสง
 เรืองรุ่งประจุไสมย เมฆแผ้ว
 สุริยาเด่นดวงแดง ทาลสวาท
 ทาลตลาเจ้าแล้ว ดิลก

๑๖ จากห้องมองหน้าเนตร นวลเชื้อ
 เชื้อขยิบขยี้ตา ทักได้
 ถิ่นตุงพิลาบเผื่อ เพียงอก แทะกแม่
 ทวตนั่งละห้อยให้ เนตรนูน

๑๗ พลังโถมพลังดูบเนื้อ	แนบถนอม
อย่าแม่อย่าอาตุร	เตือนตร้อน
ทุกชนิกจักไผ่ผอม	ผิวเลือด ผ่องแม่
ทวมนักมักไขช้อน	คู่ทวย

๑๘ ไข่เริ่มจักเคี้ยวซึ่ง	คิดแห่ง แม่ฤา
ราชกิจจำผืนผาย	พลัดน้อง
อยู่เชือกคิกลำแยง	เรือนเย่า
อย่าเทียวอย่าทิ้งห้อย	ห่างไกล

๑๙ เสรีโถมเสรีส่งแก้ว	กานดา
กลืน โสภโวกกลางใจ	จากห้อง
ถาผู้เพื่อนกถยา	ณมิตรกล่าว
จักพิชพรให้พร้อม	เพรียกขวัญ

๒๐ โกลสินทศกว้อยสับ	หกชนา
มิถุนายนวัน	พุ่มแพรว
วันที่สิบหกกำ	หนดฤกษ์
สุริเยศเยี่ยมฟ้าแล้ว	ผ่องแสง

๒๑ ชื่นสู่ส่งเหล่งต้อน	เตือนโค
โคลากกำลังแรง	เร่งรำ
ห้องทางทิศอโน	ไทยทอด ตาแล
ลั่นเนตรสบหน้าเนา	นฤมด

๒๒๒ ทาแลทาหลังน้ำ ไทล
 ไทเลห์เมตต์ฝน เพื่อนหน้า
 อีตอค์อิกอวนใจ จากรัก
 จาการสทพยั้งห้า ห่อนหัว

๒๒๓ ตั้งขี้เคียนแข่งคู่เกล้า ไคลคลา
 ตามไท่ทะคงขวัญ คะคล้อย
 เมินพักตรไฝงอุตรา ทิศท้อง ทางแฮ
 มรรคเทศน้ำต้อยต้อย ไต่ทาง

๒๒๔ ออกทุ่งมุงทิศเมื่อ เมินหมาย
 ทิวพฤษกุ่มเขี้ยวขวาง เขตรขึ้น
 เรียมแต่คิดถึงสาย สวาทพี่ จากแม่
 อ้าแม่จักต้ออื่นอัน อีกแ

๒๒๕ จักครวญจักครวให้ หาเรียม
 ทาลเทือกอาทูลแด่ ตั้งไข
 อ้าแม่จักตรมเตรียม ทรมอก
 จักเช่นจักช้อนให้ ครุ่นครวญ

๒๒๖ เคยกินเคยแนบน้อง นิทรา
 เคยยั่วภิรมย์ยาวนาน หอยอกเข้า
 เคยร่วมเหตุหรรษา เกษมสุข
 เคยพิศถึงเคदनั้เท้า มุขบงกั

๒๗ บุณทริกผลิยุตพัน	ดาว
ทวงเด่นเพ็ญเพ็ญผจง	จันน้ำ
ฤาเปรียบปะโยธ	ทิพลักษณ์ นางนา
ทุมเท่งตองเต้าคำ	คืบแต่

๒๘ ยิ่งคิดเห็นเสศล้วน	หลากครัน
ยังกิดในตาแล	เล่ห์อ้าง
จากรักจักไกลคั่น	วศรีน แดแม่
นาสิกจักเรือวัง	วศน

๒๙ จำไปไกลกลืนเสียง	เสียตาย
รูปรศันธารมน	เรศไว้
เชียวชับพศกหมาย	มรรคเทศ นำนอ
ฎักเกาะเตือนท่อนให้	ตุ้มเดิน

๓๐ ไต่ทางบางแห่งแห้ง	หนเห็น หลากแล
บ้างลุ่มบ้างปนเนิน	ใหญ่กว้าง
ปนทุ่งท้องทางปน	บ่มเบิก ก็มี
ชันบกตกน้ำบ้าง	บทาว

๓๑ บ้านไผ่ไผ่บ้านนอก	งามเหลือ
รายรอบบ้านไผ่สดอน	แหล่งล้อม
ไผ่ผอมก็แต่เชื้อ	พรวกมิ่ง มาแม่
บ้านไผ่ไผ่บ้านอ้อม	โอบครัน

๓๒ ฤๅชไมยไผ่ท่อนเพี้ยน
เห็นมลากเวฬุพรรณ
สี่สุกเรือก โดยคำ
โคราชไผ่บ้านร้อง

๓๓ คิดไปใจพริ้ว
จักใคร่คืนสมทรา
หากเกรงราชกิจเว
โน่นนิตนนั้นน้อย

๓๔ คณิงนางพลางท่อนพ
คึกกกงเกวียนไกว
ส่งเหล่งไต้ตามมรร
เรื่อยเรื่อยฤๅไต้ทั้ง

๓๕ ถึงชานายนามบ้านเรือก
ชานายสิ่งไฉนบรรพ
ฤๅชนายมหิพาหนต์
ถอดทอดไว้ให้

๓๖ ปลงพักเอาพุ่มไม้
ปรุงโกชนู้ตักันเอง
เรียบเสพยไต้ละคำ
จำอ้มใจร้อนอ้าว

แพ้วพริ้ว
กรุงเทพ
เรือกนาม

รวนเร
สวาทสร้อย
ตาเปลี่ยน แปลงนา
หนักใจ

ศกจรั
แกว่งกลิ้ง
คาบ
ทอดก้น

เรียมฉน
ใครรู้
กุมภะ โพ้นฤ
เพรียกเพลง

เปนผา
อควัว
คือพิศม
ระอิระอา

๓๗ เสร็จเสด็จสู่ปโกชนแล้ว

ลาท่านบรรดามา

ออกเวียนแคว้นทิศ

หน้าใหม่ใจสรว้อยเศร้า

ตาลด

ส่งเท้า

ทำขึ้น

สั่งเสีย

๓๘ ปวงท่านที่รักถ้วน

อ่อนอกอ่อนใจเปลี่ย

ต่างท่านต่างคืนฉาย

เปลี่ยวอกเวียนอ้างว้าง

ทุกนาย

เพื่อร้าง

ฉันทกลับ

วาทนาม

๓๙ แก่บ้านผู้ใหญ่เจ้า

มาสู่มาเส่นอกความ

ขอความแนะนำผล

โตชอบโตพลั้งต้อง

ทำบด

ปกบ้องกล

ประโยชน์ราช แดนา

ไทร่ทรง

๔๐ โดยกฎประกาศทั้ง

ระเบียบแบบปกครอง

พิเคราะห์แต่โดยมูล

ที่เชิดชวให้รู้

ธรรมบุญ

พรรคผู้

เหตุก่อน

ลี้กสอน

๔๑ เสร็จสุนทโรวาทได้

โดยพระสุริย โคจร

โมงเศษสิบสี่นา

ทระบัดสั่งขึ้นให้

เวลา

จดไว้

ที่ท่อน เข้าแะ

ยาตรา

๔๒ ขุน ไคประภู์กัณฑ์

ไคลากสงเหล่งคลา

กังกำแกว่งกระเทือน

สะคึกตักเต็นเร้า

เกาะเทือน

๔๔๕
เคลอนเท้า

ทรวงพี

ระทม

๔๓ ไอศรีไคภักถ้ำ

โคมเฉกอิฉรราม

ส่งกลิ่นยิ่งรাত্রี

หอมตระหลบหล้าคุ้ง

นารี

๔๕๕
ชื่อฟัง

ทระบอ บานแฮ

คู่กลั

๔๔ ใครเห็นไม่เว้นว่าง

ชมภิรมย์มิ่งขวัญ

เพลงบุญแม่ต่ำสม

ฤาแม่ได้พรพรอ

วายชม

เนตรน้อง

เสริมส่ง แม่ฤา

พระสุล

๔๕ จากสรวงลงสู่ต่ำ

แม่มাত্রไครทฤษี

ปางบุญบุรพผล

เคยคุ้งได้เคล้า

ต่ำกล

ดัมเศว

จำเพาะ

ไปแคลง

๔๖ กรรมเพลงพรวาสต์ว้าง

จึ่งอุบัตมาแข

จำพิจากกรไกล

ครุ่นคิดใจชัณค้อน

ฤาโฉน

แทรกซ้อน

กลอยสวาท

ชาติสลาย

๔๗ บุญหากส่งให้แต่ กรรมดล ใจแซ
มาร่วมเริ่มร้างสาย สวาทไว้
นครราชสีมามณ ทลแต่ เริ่มเอ
ทอดมิ่งทั้งแม่ให้ ประทายเตียว

๔๘ ยิ่งคิดยิ่งเร้าร้อน อารมณ์
ตานคับขบโคเขี้ยว คะคล้อย
ท่องทุ่งทัญยาทม แดงเดือน
สังค์เสริทสาวท้าวทวย ตั้งจันต์

๔๙ ถิ่นถับท่ากรวยยัง หยุทเนี่ยน
คล่องระกำดัดสลิ นหล่มกว้าง
แปลนท่าที่ข้ามเกวียน กำหนด
สองทราบเห็นเว้งกว้าง ชวากแวง

๕๐ ระกำนามแต่ก็ ทราบถึง
ขมราชรัตนรแปลง เปลี่ยนตั้ง
บริบูรณ์เบิกนามอึ้ง เอิกทิก
ทวยทอรวรุทั้ง เขตทรง

๕๑ ระกำแต่ก่อนโพ้น รำพึง
กรรมพิฤกกรรมนง โพรสร้าง
กรรมไตริตตามถึง ทนส่ง สมองนา
กำจัตติให้ร้าง เวศแรม

๕๒ ทรงระกำข้าปะ

ระกำ

กำสรวทกำสรวดแซม

เสียดข้อน

กรรมเวรวิบากดำ

ไบยิบ ใจนอ

กรรมพรวกกำพร้าอื่น

ยอกทรง

๕๓ กรรมพีแต่กิดิต

ตามสนอง

กรรมเวรกรรมเวรจุง

จากเจ้า

กรรมอกระกำตรอง

ทรมสวาท

กำจัตจากน้องเหน้า

นฤมด

๕๔ ผู้ใหญ่ไทยบ้านมัว

มามูล

ข้ามแสะสังกะคน

เคล็ดอนแคล้ว

โหมเทียนท่องบริวาร

ตระบัด

ชนฝั่งพรังพร้อมแล้ว

พักแรง

๕๕ ปล่อยแสะพศกเท้า

ตามเมียง

ในทุ่งตาทายแดง

เดินตัว

โคแสะแสะเต็มเกลี้ยง

กินอิม

รพิศแมตรอื่นอ้าว

อกใจ

๕๖ สี่โมงเข้าสืบห้า

นาที่

สงเหล่งเทียมโคไซม

มุงเมือ

ท่องทางเถื่อนวิถี

กะถัน

ขุนขบง่าไม้เจื้อ

เกาะเตื่อน

๕๗ ผ่านทุ่งมุงเขตรขึ้น
 ราวรีนนางวังเรือน
 ทยิงพยอมยง
 ประตูประต้าวอน

โกลกลึง
 วัมร่อน
 ยางใหญ่ น้อยนา
 แทรกแซง

๕๘ ตะทองคัตคำวช้อย
 ตะแบกมากตะแบง
 กระบกกะเบาเบี่ยน
 คางเคี่ยมตะคร้อคล้า

ตะเคียน
 ตะบ้า
 จำบาก
 ขลุ่เขลง

๕๙ ไม้แกงเตียรตาสั่ว
 กระทุ่มถ่อน โทงเทง
 ตีเดียวตีก้นทรง
 หัวส้มทาลเดี่ยวต้น

ทำทง
 ทอดก้าน
 เดี่ยวซาก
 ตักซี่

๖๐ กระปุกกรวยน้ำเปล่า
 เสมี่ทสมอสมี่
 เหมื่อตแเดเหมื่อตคนคน
 มะกอกตาไก่ ไก่ลั

เบื้อยมน
 มวกไม้
 ทาเถื่อน ทองแฮ
 แก่งทาง

๖๑ ทุมกาทาทุมกัน
 ชิงชี้องนางนาง
 ไคร่ต้นทะไคร่ไครื่อ
 เทงทาคว่ากันแก้ว

ทาเลื่อ
 กวักแก้ว
 เข้าห่อ
 ทะโก

๒๒ ยม ไทยมะเตือเบ้ง ปรังปรัง
 มะค่าซังโคโค คุกเค็ด้า
 หากเหียงหิงหายหุ ากวางบั้ง
 ส้มกดับกตอยส้มเข้า อรชร

๒๓ อ้อยข้างข้างน้ำวนาค อินทนิล
 อุโลกหมากเลื่อมสลอน หลากหล้า
 มะตูกะโตนดิน กะตัก
 เอื้องเพ็ดมาสำมา ทะลาย

๒๔ มองเมินกล้วยไม้มาก มีพรวน
 บุปเพศฝังตายพราย พรางพร้อย
 เตี้ยคแซมซ่อมเทวน เวียนเวียน ไม่น่า
 ฐเขิตช้อห้อยย้อย พะเยย

๒๕ กาเรการ่อนเร้า เรณู นวลเคย
 เอนกนมคำเร้า เรียวห้อย
 แกร่นโกดโป่งปลาทรู ทรบอก บ้านแซ
 กลาดเกลื่อนหวักกล้วยน้อย ใหญ่

๒๖ เกาะพฤษะชายพัทรวัว ลีทา
 เข้าดอกเข้าลุ่ม ช่อไช้
 ดังบางเรี่ยกิ่งบา ใบแจจก
 หลายนนินนามกล้วยไม้ เรี่ยกรวม

๖๗ ไม่มากรยากจากรู้ ฤาจำ

กล่าวเล่นแต่กรวมๆ กรักได้

ถามเขาเงี้ยวไสตรดำ เห็นกนีก นามนอ

หลายหลากเหลือคณได้ ครุ่นคิด

๖๘ ไต่ทางพลงเร่งเร็ว ดีตา

ตัวนี้เที่ยงถนัดถึงบึง ทัชชัง

ประสมท่านเทศา เขาสะอยู่นา

ริมบึงบ่อนพันกว้าง นึกถึงคน

๖๙ จากเกวียนตรงกรากเข้า คำนับ

หน้าสรวกใจหวนวน บรพจิตเว

ผากฝั่งสั่งกำชับ ฆอณณิก ก็นนา

ปางตกกำพร้าเพร อย์พลตัก

๗๐ ปราณี่มีจิตเชื้อ อนุกุล

ราชกิจทุกสิ่งสรรพ าสสนให้

ไทรทรวาบริเวณมูถ มลาวเซตร

ทุกหัวแดนทั่วได้ ปกครอง

๗๑ ขอบนิทพิเคราะห์ให้ยม หาจริง ก่อนแฮ

สู้บ ใจหย้าเลยสอง ฝ่ายแล้ว

ฉีกถ้อยแต่เที่ยงอิง เขาหลัก

ทำจิตพิศให้แล้ว นึกถึงทางพรหม

๗๒ ราษฎรอันร่ำรวย
 ฝูงทุกข์สังเคราะห์หัดม
 เห็นผิดตกใจกลับ
 นำแนะให้ ไก่นสร้าง

๗๓ รุ่งจิตนิกรผู้
 มละบาปเสพยาทุกศต
 แสดงบุญนอกทางจวิ
 ค่อยหน่วงค่อย ไน้มเขา

๗๔ ศุลกะกะเก็บเข้า
 เงินส่วยเกษตรกรรม
 พนังงานทุกกระทรวง
 ใ้ไช้เงินไม่ค่อน

๗๕ ใครชอบชูเชิดให้
 ใครผิดพิเคราะห์ดู
 ควรถอดภาคทัณฑ์ตาม
 ยาวบับันสันตอตั้ง

๗๖ เสรีศาสนาเสรีจั้งแล้ว
 ต่างไศกต่างกำสรวล
 สอง โมงบ่ายสุริยา
 ภักทพื้แต่ถ้วนน้ำ

วังบับ

เพชบ้าง

หาขอบ

พื้ชนัณ

ชายหญิง

ส่วยเศร้า

จำแนก

ผู้ธรรม

คลังหลวง

เร่งร้อน

ส่วนสอบ

แคะหู

ควรความ ชอบนา

โทษพลั้ง

แต่โทษ เชนา

แต่ควร

ข้าลา

สั่งข้า

ยุรยาตร

เนตรนอง

๗๗ ประสทิธิประสาธน์เขื่อน ^{๒๕} อวยพร
 ศรีสวัสดิ์มงคลครอง ^{๒๖} นครบงแก้ว
 สรรพทุกข์สิ่งอาทร ^{๒๗} มนต์สหาย ^{๒๘} สูญแฮ
 ต่างนบทวงน้อมเกล้า ^{๒๙} รับพร

๗๘ ชุนและผูกมิ่งม้า ^{๓๐} มายืน
 ส่งเหล่งเทียม โคตอน ^{๓๑} แสงไว้
 เทศาภิบาลคืน ^{๓๒} ไคร
 แดส่งลับแล้วให้ ^{๓๓} จากเขา

๗๙ กงเกวียนหมุนกลิ้งเล็ด ^{๓๔} จักมัน
 ฤาษิตฤาษิตเพล ^{๓๕} หักคัน
 เทาะทะไรไต่ตามมรร ^{๓๖} ศาตย์ ^{๓๗} ถึงแฮ
 ที่โคกเดินกว้างบ้าน ^{๓๘} โดน

๘๐ แดงตั้งเรือนผ้าปัก ^{๓๙} แรมไพร
 ในร่มมะขาม โคน ^{๔๐} คีทว่า
 ศาลาที่อาศัย ^{๔๑} สำนักเขา
 จวนรุ่งไก่อ่ว้า ^{๔๒} เตือกไต่

(ยังมีต่อ)

ในโอกาสกาลครั้งหนึ่ง

มีสามภรรยาชาวอาหรับสอง

คนได้ อาศัยทั้งหมิลำเนาอยู่

ในจังหวัดเม็กกระใน ประเทศ

อาหรับ สามภรรยาคนแรกมี

บุตร ซึ่งเป็นที่รักสวาทซาคใจ

ของแก้อยู่คนเกิดเวลานั้น นางมี

รูปโฉมโฉมพรรณสวยงามมาก ทว่ามี สตรีใด

ในตำบลที่ นางสำนัอยู่ นั้น จะสวยงามเสมอ

เหมือนนางได้ ไม่ บิการมารดาของ นางได้

อุสาคัพยายามอบรมเลี้ยงดูมาด้วย ความ รัก

ใคร่จนนางยังขึ้นสู่ในครุณวัย นางยังเจริญ

วัยขึ้นความสวยงามของนางก็ ยิ่ง ทวีขึ้น เป็น

สำคัญ จน นาง มี นาม อุโชมะ ทวีไปใน จังหวัด

เม็กกระ

วันหนึ่งมีมานพน้อย ผู้หนึ่ง ซึ่งเป็น บุตร

ของผู้มีชื่อในจังหวัดเม็กกระ มา ขอ คู่ ตัว นาง

(ประเพณีอาหรับสตรี ต้องใช้ ผ้า ปิด ทุก ส่วน

แต่จากคณณิษยาอาหรับ

โดย

“เด็กลอยน้ำ”

อวัยยะ ตลอดจน ถึง โย หน้าใน

เมื่อ ออกนอกบ้าน ซึ่ง เป็น

การ ยาก ท ะ แล เห็น โฉม

หน้าได้) เพื่อระสูของนางมา

เป็นภรรยา เมื่อเป็นทพโ

ของ เขาแล้ว จึงได้รักให้

ใหญ่ไปสู่ขอตามธรรมเนียม และ

การ คู่ ขอ ก็ เป็น ที่ ตก ลง เวียบ ร้อย จึง ได้

กำหนดเวลาที่ จะ กระทำ การ สมรส ระหว่าง

หนุ่มสาวทั้งสอง

ครั้น ๒-๓ เวลาก่อนจะถึงกำหนดกระทำ

การวิวาห์มงคล นางผู้ ทิจะ ได้ด้วยตำแหน่งเป็น

เจ้าสาวก็ได้ อันตรธานหายไป อย่างประหลาด

บิการมารดา ของ นาง ก็ คร่ำ ครวญ โดยให้ถึง

บุตรสาวของตนมิได้หยุกหย่อน เพราะเสีย

ใจที่บุตรสาวของตนหายไปโดยปราศจากร้อง

รอย บิการมารดาและญาติพี่น้อง พ่อแม่ ทั้ง

หนุ่มน้อยที่จะได้เป็นเจ้าบ่าวก็พยายามออกติดตาม

ตามสืบเสาะตามหาตลอดทุกหนทุกแห่งก็หา
ได้เค้าเงื่อนอย่างใดไม่.

ในที่สุดก็เป็นอย่างนั้นว่าหมกหน ทางที่ จะ คิด
ตามนางคือไป แต่เคราะห์บุญกุศลช่วยจะ
เป็นด้วยยังไม่ถึงเวลาที่มาพบกันนั้นจะเป็น
หม้ายทั้งหมื่น ๆ หรือจะเป็น ด้วย บิคา มารดา
ของนางจะบดอผลสาธก ไม่แน่นอน บิคาของ
นางจึงนั่งลง ท่าน อาจารย์ เคยได้ผู้หนึ่ง ซึ่ง
ชำนาญในทาง จิตตศาสตร์ แล ทาง เวทมนต์
ท่านอาจารย์เคยว่าผู้หนึ่งนามว่า “เช็คหะซัน”
บิคาของนางจึงไปหาท่านเช็ค และได้เล่า
เหตุการณ์ ทศศรสาวของ ตน หายไปให้ท่าน
เช็คทราบ ท่านจึงกระทำพิธีเข้าญาณนั่งต.

เมื่อเสร็จพิธีแล้วท่านเช็คจึง ขึ้น มา บอก
กับบิคาของนางว่า “ลูกสาว ของ เจ้า นั้น
บิคา มันจะโมยไปเสียแล้ว” ครั้นบิคาของ
นางได้ทราบเช่นนั้น ยัง รู้สึก เสียใจ มาก ขึ้น
เพราะหมกหน่วงทีระโดยศรสาว ของ ตน กลับ
คืนมา แต่แก้แค้นซึ่งใจฮอนวอนท่านเช็คว่า
“ท่านจะมีหนทางช่วย เหลือให้ศรสาว ของ
ข้าพเจ้ากลับคืนมาได้อย่างไร ?” ท่านเช็ค
“มีบ้าง แต่เจ้าต้องเป็นผู้ ทักลอบหาอยู่
ที่เดียวจึง จะ ได้ ลูกสาว ของ เจ้า คืน มา”
ชายผู้นั้นจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำตาม
คำแนะนำของท่านทุกประการ” ท่านเช็ค
“เอ้า! ถ้าเช่นนั้นก็แล้ว” ท่านเช็ค

ว่าแล้วก็หยิบปากกาน้ำหมึกและ กระดาษ มา
เขียนจดหมายฉบับหนึ่งแล้วก็ส่งให้ชายผู้นั้น
พลาญพกว่า “เฮ้น! เจ้าจงเอาจดหมาย
นี้ไปและจงไปซื้อไว้ที่ร้านขายอาหาร ๓ แผ่น
แล้วจงเอาไว้คืนนี้ไป ให้สุนัข ชี เรเวนซิง นอน
อยู่ริมถนนกิน เมื่อมันกำลังกินไว้ที่อยู่นั้น
จงคลงจดหมายนี้ให้สุนัขช้วนนั้น และ เมื่อ
มันออกเดินเจ้าจงเดิน ตาม มันไป ที่เดียวไม่
ต้อง กลัว สิ่งใด ทั้ง หมก ถึง ไหน ถึง กัน เจ้า
ใจไหม ?”

เมื่อชายผู้นั้นรับซองเสร็จ แล้วก็ ลา ท่าน
เช็คมา พอเดินมาถึงร้านขายอาหารก็เข้าไป
ซื้อไว้ที่ ๓ แผ่น แล้วเอามาให้สุนัข ชี
เรเวนซิงนอนอยู่ริมถนนตัวพองกิน ชดเชยมัน
กำลังกินไว้ที่อยู่นั้นแหละ เจ้าจดหมายที่ ท่าน
เช็คให้มาคลอกให้สุนัขช้วนนั้น สุนัข
ช้วนนั้นได้พลาญคากั๊ว ร้อง ๆ ที่ จดหมาย นั้น
เรียบร้อยจนไว้ที่หมกแผ่น แล้ว มัน ก็ ออก
เดินชายผู้นั้นก็เดินตามไปจน ออก นอก เขต
เมืองไปดงป่ากถาแห่งหนึ่ง สุนัขช้วน ก็
กลายเพศเป็นยาคำนำทางเข้าไปในถ้ำชายผู้นั้น
นั้นก็มิได้ยอถือ พยายาม เดิน เรื่อย ไปจน
บรรลอรอกปากถ้ำอีกข้างหนึ่ง ชายผู้นั้นรู้สึก
แปลกประหลาด มาก เพราะในชีวิต
ของเขามิได้นึกฝันเลยว่าจะได้พบ สิ่ง แปลก
ประหลาดเหล่านี้เลยกล่าวคือ เมื่อได้ออก

บิรवारจึงตอบว่า " ยอชชยอกคนหนึ่ง " ทั่ว
 นางจึงให้นาทิวมาบิศาคนนั้นมาแล้วจึงถาม
 ว่า " เองพา ลูกสาว ของ เขา มา หรือ ? "
 บิศาคนนั้นจึงตอบว่า " ข้าแต่ท่าน ผู้ เป็น
 ประมุข ! ข้าพเจ้าเอง เป็น ผู้ เอา นาง มา
 เพราะข้าพเจ้ามีความเสน่หาในความสละสลวยงาม
 ของนางเป็นอย่างมาก แต่ข้าพเจ้า ยัง ทำ ไก่
 กระทำให้เป็นท่อนหมองแก่จิตประสาธน์ของ
 นางไม่ " ทั่ว นางจึงกล่าวอีกว่า " จง
 นำนางมาคนให้แก่บิดาเขาค่อยนี้ " บิศา
 คนนั้นก็หาย ไป แล้ว ครั้นหนึ่งก็นำตัวนางกลับมา
 ทั่ว นางมอบตัวนางคนให้แก่บิดา.

เหมมิให้^๕เป็น^๕เบี่ยง^๕อย่าง^๕แก่^๕ บั^๕การ^๕คน^๕อื่น^๕ ๆ
 ค่อ^๕ไป^๕ หัว^๕นัง^๕จ^๕ฟ^๕พ^๕าก^๕ษา^๕ ประ^๕หาร^๕ ชั^๕ว^๕ิต^๕ บั^๕การ^๕
 คน^๕ที่^๕ซิง^๕นาง^๕มา^๕น^๕ โภ^๕ย^๕ไ^๕ห^๕ไม่^๕ ถือ^๕ฟ^๕า^๕กล^๕ง^๕ไป^๕ ท^๕
 คน^๕ไม่^๕คน^๕ทง^๕ ซึ่ง^๕ปล^๕าก^๕ อ^๕ย^๕ใน^๕ ประ^๕สา^๕ท^๕ ริม^๕
 เก^๕า^๕อ^๕ท^๕อง^๕ท^๕หว^๕น^๕า^๕น^๕ ร^๕อ^๕ย^๕น^๕ไป^๕ ไม่^๕ก^๕ว^๕ง^๕ลง^๕มา^๕ย^๕
 พ^๕น^๕๑^๕ ไ^๕ หัว^๕ซ^๕อง^๕บั^๕การ^๕คน^๕น^๕ก^๕พ^๕ณ^๕ชา^๕ค^๕ไป^๕
 จ^๕าก^๕ท^๕ัว^๕ใน^๕ท^๕ัน^๕ไ^๕

ฝ่ายสองคนพอเลิกกล้าดี เป็นประมุข แห่ง
 ข้าราชการ ข้าราชการคนไหนทางไหน กลัวมาตั้ง
 พอถึงปลายทาง แห่ง ปาก ถ้ำ ข้าง เมือ
 เมื่อกะขี้ ขน ก็พลันหายวับไป

บิกากุฬารศารัตน์ของนครกลับมาถึงบ้าน
โคก โดยสวัสดิภาพ.

อับดุล·เบน·ฮัสส์ ลัน

ฮารี·ไอ·ยลปต์.

บุญโญปถัมภ์.

แปลและเรียบเรียง

ในเที่ยวที่เรอเคินสมท "ซิดือฟกัล
เซสเคอร์" ออกจากกัลลิกคากัลยประเทศ
อังกฤชเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ นั้น
ว่าเป็นจะต้องแล่นผ่านคลองสเฮอร์ ซึ่งเย็น
ทางลึก มาแะที่ปอร์คเสก คนไทยसान
ที่มาในเที่ยวนี้ ไทยมากเป็นทหารยกใน
กองทัพยอกินเคีย และข้าราชการในชั้น
ต่าง ๆ รวมทั้งคณะนักบวชและพ่อค้าคหบดี
มากหน้าหลายตา

การเคินเรือในคลองสเฮอร์ ยังมีควม
จำเป็นอย่าง ๑ ที่จะต้องใช้น้ำร้อง ตามข้อ
บังคับ ไทยเหตุอันนี้ พอเรือถึงสเฮอร์เลย

จะต้องเขาเครื่องร่อนนำร้องขึ้นมายันเรือ และ
แล้วการเคินเรือก็เริ่มดำเนินกันต่อไป ใน
เที่ยวนี้ น้ำร้อง คง ต้อง ติดอยู่ ณ สพาน
เคินเรือ เป็น เวลา ถึง ๘ ชั่วโมงที่กาเต็ม ๆ
จนที่สค เมื่อนำเรือเข้าทอดไว้ตามตำแหน่งที่
ทำปอร์คเสก แล้ว น้ำร้อง จึงได้หมด ทุระ
ลงจากเรือไป

หลังจากการทอดเรือไม่นานนัก แยก
ชนด้านบนอันมาก ท่างปวากฏออกมาราก
โรงถ่าน แยกถ่านมายรร ในยังชนเรืออยู่
อย่างอดหม่าน ส่วนที่ ตามกรวยเรือแล้ว
ก็มี เรือเล็ก ของพวกอาหรับ มาจอดที่บรรโค

๑ สพานเคินเรือ คือหอที่ทำการบังคับเรือ

ส่ง พวก เล่นกล บ้าง พวก ชายของ ปลาก
ต่าง ๆ บ้าง ชายของ เบ็ก เกล็ด บ้าง ขึ้นมา
บนเรือ เพื่อ ตัก แอง อีนิหาร และ ส่ง เลี้ยง
เชื้อ เชิญ ให้ ชื้อ ของ จน พัง ไม่ เป็น คัพท

ถ้าจะมี ใคร สนใจ อยู่ สัก หนึ่ง ย่อม จะ แล เห็น
คน หนึ่ง แห่ง เรือ ลำ นั้น ขึ้น พิง ราว เหล็ก อยู่ ที่
ระเบียง คาบ ฟ้ำ ทอด สาย ฟ้า ไป ชม พวก แหก
เหล่า ก้าง ๆ ด้ รุก แล้ว อยู่ อย่าง พอก พอ ใจ
ครั้น เมื่อ กวาก มา ถึง พวก เล่น กล ซึ่ง กำลัง
สแกง อยู่ ต่อ หน้า นัก บวช คน ๑ ก็ ชวน ให้
ขึ้น น้อย ยี่ มี่ ใหญ่ ด้วย ความ คม ขำ ใน ใจ แต่
กระนั้น ก็ ทำ ได้ ยี่ ยี่ ปลาย พูกระไร ออก มา แม้ แต่
คำ เกี้ยว ไม่

แต่ ครั้น เข้า เลื่อง มา ถึง หมู่ คน โดย ฐาน
ซึ่ง รวม ชิด ด้ ร้อย คอ อัน ทำ ด้วย สก๊อท หิน กรัง
สั หนึ่ง ที่ เบิก ยาน อยู่ ด้วย ความ คม ขำ นั้น ก็ กลย
บุค บัง ไป ด้วย ความ เสียด าย ที่ ประจักษ์ ว่า
คน โดย ฐาน หมู่ นั้น มี ความ หลาก และ ไหว พริบ
ไม่ เป็น ที่ เพียง พอ หลง ลม ปลาย แหก ด้ ชาย
ปลง ใจ ทัก ทั่ว าน ชื้อ ด้วย ราค สูง ลย โดย พอ
ใจ ว่า ด้ ร้อย คอ สก๊อท หิน กรัง คือ มุก ด้ แต่
หรือ อร ไร ที่ มี ลัก ชด เลียบ ไป ทาง นั้น

ที่ จะ เป็น เพราะ พวก แหก เหล่า นั้น ทว าย
ด เลียบ คลอ อยู่ บ้าง ว่า การ นำ ของ มา ชาย
คน หนึ่ง เรือ ชื้อ ด้ พก ลู เชส เคอริ เป็นการ

ไว้ ประโยชน์ และ เปลือง เวลา โดย ไม่ เข้า ที่
เพราะ เช่น นั้น ตลอด เวลา ที่ มี 'คลาก นัค'
ประชุม อยู่ บน เรือ จึง มี ไค เล เห็น แหก ด้ ชาย
ของ คน ไค ยอม สละ เวลา มา เชื้อ เชิญ ให้ ชื้อ
ของ ๆ คน เลย

ใน ขณะ ที่ กำลัง เพลิน สาลวน การ ชื้อ ชาย
อยู่ นั้น รู้ สัก ว่า มี มื่อ ๆ ๑ มา ขี่ แชน คน
ไพรซ์ จึง เหลียว ไป ทาง เจ้า ของ มื่อ ครั้น นั้น
แหละ จึง ทว าย ว่า เป็น มื่อ ของ หั่ว นำ พนัก งาน
วิทยุ ไทโร เลข ประจํา เรือ ครั้น แล้ว จึง ร้อง ทัก
ขึ้น ด้วย ความ ยิน ด้ ว่า "ฮัล โลด 'สปราร์ค'
เป็น ใจ บ้าง ละ ?"

หั่ว นำ พนัก งาน วิทยุ มอง เป็น เชิง ครอง
แล้ว ัก ล่า ว่า "ออก เกิน เล่น กัน เอะ น่า,
ไพรซ์ กัน ัก ัก ว่า กัน พะจะมี เรือ งบ มา พู ัก ให้
แกล เพลิน ัก"

ไพรซ์ มี ไค สแกง ความ ปฏิเศ อย่าง ไค
นอกจาก ยอม อนุ โลม ตาม กล่าว ัก คือ เคน
เคียบ กัน คิด ัก ไป ัก หั่ว นำ พนัก งาน วิทยุ และ
ระหว่าง เวลา ที่ ออก เกิน อยู่ นั้น ไพรซ์ สัก เกด
เห็น ว่า หั่ว นำ พนัก งาน วิทยุ ออก จะ มี ภาด าร
สั้น ๆ อยู่ ใน ที่ เล็ก น้อย แต่ ครั้น เมื่อ เคน มา
ถึง ชื้อ ยอน คาบ ฟ้ำ แห่ง ๑ ซึ่ง ลับ คาคน ไพรซ์
จึง ทัก พท ตาม ขึ้น ว่า "โชน, แกล ว่า มี เรือ
อะ ไร จะ พุด บัง ใจ ละ"

หัวหน้าพนักงานวิทยุ จึง กระซิบ ทบัย ค้วย
สำเนียง แผ่ว ว่า “อยากได้ เงิน สัก ยี่สิบ-
สามสิบล่อนค์ใหม่ละ?”

มิสเตอร์โพธิ์ คันทน ตาลุก พอง ค้วย
ความ กระหาย พลัง กระซำก เสือ หัวนำ
พนักงานวิทยุ จึง เข้ามา จน จิตตัว แล้ว พก ว่า
“จริงหรือ?” ไหนละ แกล้งพาไปทวิ เผลอ
ซอบมาพากล วาสนาของเรา จะเป็นคน ร่ำรวย
ขึ้นบ้าง”

เมื่อใด ยิน เซ็น หัวนำพนักงานวิทยุ จึง
เหลียวไปรอบๆ เพื่อให้เห็นใจว่า คำพก

ของคนนั้น ไม่ ถูก ผู้ อื่น แอบ มา ฟัง ค้วย อีก ผู้ ๑
ครั้น แล้ว จึง ผิน หน้า กลับ มา ทาง โพธิ์ พก
เร็ว บรี ว่า “จิบ ท่อน ไม่ โยน น้ำ ยัง ยาก กว่า
ที่จะ ได้ เงิน ยี่สิบ-สามสิบล่อนค์ เสีย อีก แต่
ยัง ใจ ก็ ตาม แก คง จะ แปร ลก ไฉน ชั่ว ว่า ถ้า
ง่าย อย่าง แก้ว แล้ว ทำ ไหม ก็ จึง ไม่ รวย เขา
เสีย แด่ โดย ลำ ลง ที่ เปรน อย่าง นั้ เพราะ กัน
มีความ กล้าน อ้อย ไป หน้อย เห็น อยู่ ก็ แกล้ง
พอ ระ จัก การ ได้”

คำพก ของ หัวนำ พนักงาน วิทยุ มี อำนาจ
พอ ที่จะ ทำให้ โพธิ์ ลง ซึ่ง ความ มง วัย ง ไป ค้วย
ความ สัน เทห์ ใจ ที่ ไม่ ทราบ ว่า วาสนา คั ของ
คำพก คน นั้น เรง เอย อยู่ ใน รูป โศ แต่ แล้ว
โพธิ์ จึง ตาม ท่อ ไป ว่า “พ่อ คุณ เอะ, ชี แจง
ให้ เล เอื ก หน้อย ถ้า แกะ ให้ กัน คั ลง อยู่
เพียง ที่ แก พก ค้าง ไว้ แค้น นั้น ละ ก้อ จิบ กัน
ผูก สย ล็อก ลาก ไป ภัย เรือ คั ด้วย คั ว่า อ้อ”

หัวหน้าพนักงานวิทยุ จึง เอา มือ อุด ปาก
หัวนำ เระ พลัง พก ว่า “คั ยิง ง, พช เรือ
เรา ออกจาก กัน แล้ว ไป เวที มาว์ ไชย ลั ส ไม่ ใช่ว่า
หรือ? อ้า, นั้น เน้ ชั, มี แชก คน ๑ หน้า ตา
บอก ว่า ไม่ แคลน นั้ สรวม หมวก เฟซ
เวลา นั้ ยิง อยู่ ที่ คาถา พาชิน ล่าง มี เฟซ รั มา

๒ สายล๊อค - คือเส้นเชือกที่โยงกับเครื่องจักรบนเรือ มีไว้เพื่อคล้องไปนันท้ายเรือ ขณะเรือแล่น
ในพดลที่หมุน ทำให้เครื่องจักรที่โยงด้วยเชือกสายล๊อคเค้นบนออกตัวที่เรือแล่นคิดปนไม่ลู่เหล

๓ หมวกเฟซ - เป็นหมวกแขกโคซมาดส์แดง

ห่อ ๑ และมันบอกกับกันว่า จะส่งพี่ชื้อเหล่านี้นไป ที่ มาร์ไชยลส์สัน ทางมิก—แกรู้แล้วชื้อ, ชื้อ! หน้ภาชื้อ”

ไพรัชถอนใจยาวด้วยความหน่าย เพราะเรื่องทิวน่าพนักงานวิทยุเหล่านั้น หา เป็นเรื่องที่ควรเพเลินไม่ อย่างไรก็ดีที่ของความที่กล่าวขอมชื้อให้เห็นความไม่เกียจสาของทิวน่าพนักงานวิทยุเป็นอันดี—กล่าวก็คือ ทิวน่าพนักงานวิทยุ ยังมีความชำนาญต่อเหตุการณ์ทางทะเลไม่เป็นที่เพียงพอ เพราะฉะนั้นงมิกจะเลมอ และเหลวไหลต่ออุบาย ของพวก โสณะทงจิวที่วางมารบต่าง ๆ กัน เมื่อคิดมากไคเพียงนี้ ไพรัช จึงยกมือขึ้นแตะไหล่ทิวน่าพนักงานวิทยุ แล้วมิกกล่าวว่า

“ไม่คิดเลย ว่า แกจะชื้อเทอชื้อมถูกตบตาเล่นเช่นนั้น, มาร์ ไคนี้ เอชื้อ แต่สำหรับกันนะ ชื้อม คลอด หมค แล้ว, เป็นไม่ไคกินละ พอนกชนคณเรอชื้อให้ ฟัง กันก็ตายถูกว่าท้ายเรอชื้อจะเป็นอย่างไรต่อไป”

ทิวน่าพนักงานวิทยุหล่นตามองคล้อยกับจะส่งลื้อชื้อไร อื่น ๑ พलग พุก ทวน คำว่า “ชื้อเทอ ? แกว่าไคไร ชื้อเทอ ?” และแกหมายควมว่ายังไร ในการที่พุกว่ากันขอมถูกตบตาเล่น ?”

ไพรัชเห็นว่าทิวน่าพนักงานวิทยุ ทำท่าจะบรรเทาโทสะเอิกเกริกขึ้น จึงค่อย ๆ เชื่อมมือไปลูบหลัง แล้วกล่าวลื้อไปว่า “แกเอชื้อ, กันเคชื้อ ชิมรส มาแล้ว สำหรับ ที่ ปอรัทเสคนี้ มนุษย์ทอยลื้อวันแต่มีมาชา ๑๐๘ ชาใช้มาชาของมิงงจุมกคนอนเล่นไคทั้งนั้น เอชื้อ ถ้า แก จะ คุให้เห็น กระจงกัน พากันไปหาเจ้าควมมมเคียววัน กัน จะ ชื้อให้แกเห็น เป็นฉาก ๆ เทียบ”

คอนนี้ คุ เหมือน ทิวน่า พนักงานวิทยุจะบรรเทาโทสะ ลงเล็กน้อย พलगกล่าวว่า “มาชื้อ, ไปค้อยกันเคียววัน”

ใน บัคไคนี้เนอชื้อ คน ทั้ง ๒ จึง ออกเคิน มาตามระเบียง ภาค ฟ้า เรือ มา ทาง ท้าย เรือ พอถึงคอนปลากระวาง ทิวน่าพนักงานวิทยุจึงชื้อให้ ไพรัช คุ ซาษ คน ๑ หน้าตายอกว่าเปนแซกชาวไอยคุยไค สรวมเลอศคลมด้วยวทเคชื้อ วางท่าองชาวราวกัยตัวสฟิงกส์ ที่ประคิษฐานอยู่บนแท่นหิน บนคั้วระสรวมหวมกเฟช

มิลเคอร์ไพรัช, คันหน จึง กระชิบสั่ง ว่า “ไคไค, แก แอชื้อไป คอย คุ กันที่ไกล์ถอยนี้หละ”

ในเวลาที่กำลังเข้าค้ายเข้าเชื่อมอยู่ เป็น

“เอาซี, ว่าเรื่อง ของท่านไป ว่ามัน
ยังงั้น?”

ชาวโอบี คูปต์ ยิ้ม น้อย ๆ แล้วพูดด้วย
น้ำเสียงค่อยและแผ่วว่า “โนฮันแรก, เป็น
การจำเอน อยู่อย่าง ที่ คุณ จะคง รู้จัก ห้วนอน
ปล่ายดินผม, ผม คือ ฮัยตุล เบน ฮัสสัน
พี่ชายของผม พร้อมกับตัวผม ร่วมใจกัน คำ
เพ็ชร และ เวลานั้น งานของเราก็เจริญขึ้น
เป็นลำดับ อย่างที่ ท่าน จะเคย ได้ยินชื่ออยู่
บ้างกระมัง?” โหนครัย, ไม่เคย ได้ยิน ?
ฮัย, ไม่เป็นไร.....เรา ส่งเพ็ชร ของเราไป
ขาย แทบ ๖๖ พิกพ — อเมริกา เอย, จีน เอย,
สยาม เอย, ออสเตรเลีย เอย, ทั่วทุกหน
ทุกแห่งทั่วไ้ แต่นั่นแหละครัย, การงาน
จะติดขัดอยู่บ้าง ก็ตรงเจ้าพวก โรงภาษีเท่านั้น
เพราะ ของ ๆ เราไม่ ยอม เสียภาษี, รายได้
มันน้อยนัก, เพราะอย่างนั้นเราจึงต้องใช้วิธี
ลอบส่งโดยหนีภาษี ทั้งนี้แหละครัย, เจริญ
ดี ตลอด มา รายได้ มัน ก็ เพิ่มขึ้น
มันจะไปไหนเสีย หากินด้วยกัน เป็นของ
เรายัง ของคุณบ้าง — แต่ไม่ยอมให้เป็น
ของ กรมศุลกากร เป็น อันขาด คุณ เห็น
เป็นไร?”

โพรช แสร้งคอบด้วยความพอใจว่า “เป็น
ความคิดที่เลิศมาก แต่ ที่ ท่าน ว่า หากิน

ด้วยกัน เป็นของ ท่านบ้าง ของฉันบ้างนะ
ราคาสินค้าในจำนวนนั้นมันลึกลับเท่าไร?”

เบนฮัสสัน “ปลื้มเป็นกตัญญู, คุณ,
แต่ถ้าจะให้ ถึงสามสิบ คุณต้องนำห่อพลอย
ไปด้วย ไม่ยากเย็นอะไรเลยนี่”

จริง อยู่, ถ้า จะนำค่าพด ของ เบนฮัสสัน
ชาวโอบีคูปต์ ผู้ซึ่งชวักตัวว่าเข่นพ่อค้าเพ็ชร
มาพิเคราะห์ ก็จะได้เห็นว่า เงินที่ระไค้
ดูเหมือน เยี่ยมข้าวได้ยาก จะยากกว่า การ
ซื้อนี้ แม้ โพรช เจ้าภาพ ของ เรือง ก็ ออก จะ
กระตือรือร้นเอียงอยู่บ้าง แต่ที่โพรชยอม
เสียยากพูดว่า “เขาเป็นคดโกง, ไหนละเงิน
สามสิบบ่อนที่ที่ท่านว่า” นี้ จะมีโฉมหน้า
เป็น เช่นไร ต่อไป จะได้ เห็น กันใน ตอน
ข้างหน้า

แซกพ่อค้าเพ็ชร ยังไม่เปลี่ยนอิริยาบถ
เช่นแต่พิชิตหน้าแล้วพูดว่า “คุณครัย, คุณ
ก็เป็นคนมีงานมีการอยู่ยิ่ง คุณประสงค์
เงิน ของ ตำบลดไหน ? ผม อาจ จะ นำ เงิน
อเมริกัน, ฝรั่งเศส หรืออะไรก็ได้มาให้คุณ
ตามประสงค์”

โพรช “เอาเถอะ, เพราะว่าเราจะออกไป
ไปมาร์ไซยาลส์ ถ้าได้เงินฝรั่งเศสและ
เหมาะเท่าไร เพราะจะได้ ไม่ ต้องไปแลก
เงินที่นั่นให้เปลืองเวลาอีก”

เบนฮัสตันไม่ตอบว่าอะไร เบนแค่ลัง
กระเขยวรวรเงินคร่ำครว และเขยอีกออกมา
จากกระเขยเสื้อชั้นใน และเขยมีโคเขยออกมา
แก้ทันมาพกว่า “ผมจะให้คุณสองพันฟรังค์
เพราะ ผมไม่มี เงิน ย่อย อัครา แลก เงิน
วันนี้ ห้าง เปานกส์ ประมาด ทำลอบทำฟรังค์
เพราะ ฉะนั้น สอง พัน ฟรังค์ จะ เป็นใน รว
สามลอบหกเปานกส์ คุณมีเงินทอนให้ผม
หกเปานกส์ ไหมล่ะ ?”

เป็นการสมควรที่จะทราบไว้ว่า เกม
ของ ชาวโอบคุปต์ ผู้ ประการันาม คนเขย ว่า
อัยกุล เบน ฮัสตัน พอค้ำ เพ็ชร ผู้นี้ มีนัย
อยู่ที่ตรงจะลงเอาเงินทอนหกเปานกส์ นี้เขย
ส่วนธนบัตรที่บรรจุอยู่ภายใน กระเขย อัน คร่ำ
เครอะนั้น เป็นธนบัตรปลอมของประเทศ
ต่าง ๆ อาศัย ข้อ ความ ที่ เป็นไป แล้ว
เบนฮัสตัน จะ มีความจำนงค์หมายไปถึงไปว่า
เอาธนบัตรปลอมราคาสองพันฟรังค์ มาเป็น
เหยื่อ เพื่อ ตก เงิน ทอน หก เปานกส์ ตกไปก็
หาไม่, ทุก, อาชีพของมณฑลนี้, และ
โดยเหตุที่ไพรชค้นหนเรือ “ซีดี ออฟฟูลูเชส
เคอร์” มีความ เข้าใจผิดทราบตามลักษณะที่
กล่าวนี้ ไพรช จึงไม่ยอมถูกตกด้วยเหยื่อ
คือธนบัตรปลอมราคาสองพันฟรังค์ โดย
แกลังบิกว่า “เสียใจเหลือเกิน, ท่านเอ๊ย,

ฉันไม่มีเงินย่อยเลยแม้แต่เซนต์เดียว”

แม้ ชาวโอบคุปต์ เจ้าเล่ห์ จะ ได้ สักยัด้อย
ของไพรชเป็นทางเสียปฏิเสธก็ ก็ คนก็
หายอมถอนความตั้งใจเดิมไม่ ตรงข้าม
กลับแนะนำว่า สมุหบัญชีเรือคงจะมีเงิน
ปลัก อยู่ ให้ ไพรช ขยิบไป ยืม มา สัก หก
เปานกส์ ส่วนตัวเขย, อัยกุล เบน ฮัสตัน
จะยืนกรออยู่ใน ห้อง วน กว่าไพรช จะ กลับมา
จากการยืมเงิน กระนั้น ไพรช ก็ยังฉลาด
พอ จะ ปฏิเสธ ต่อไป ว่า คนไม่ ถูก กอ กับ
สมุหบัญชี และเพราะเหตุนี้ จึง ไม่ เป็น
ที่ไว้ใจ ว่า การ ออกย่ำกยืมเงิน จะ เป็นไป ได้
สมปรารถนา

“แต่อย่างไรก็ตาม” ไพรชดำเนินสืบไป
“ถ้าไม่รังเกียจ, ท่านจะกรุณาให้ฉันได้ชม
เพชรเสียก่อนหรือไม่? ท่านยังไม่ได้นำออก
มาชมกันเลย”

เบนฮัสตันไม่ พก คอข เบนแค่ ยืมพอ
เห็นลายพื้น พลาซเซมมอชอนมีวรรดเป็น
สีน้ำตาลหม่นลงไปล่างเขาหีบกระคายหุ้มด้วย
กำมะหยี่สีเขย แต่ ขวไป ด้วยลอบมือ
ขึ้นมาจากกระเขยเสื้อในคอขน หีบเล็กใบ
นี้ มี รูปว่าง และลักษณะ เกี่ยวกันที่ใช้ อยู่ตาม
ห้างขายเพชรทั่วไปในเขยมีงแฮม ในเวลา
ที่เขยหีบออก สักเกตเห็นเบนฮัสตันค่อยๆ

ทำด้วยความปราณีตบรรจง

ภายในหีบ ล้วน แล้วไป ค้วย แหว่น วาคา
ถูก ๆ ในราว หกวง และ ทุก ๆ วง ผึงค้วย
เพชร - คล้ายเพชรนำตะกั่วคัก มีขนาด เชื่อง
เกือบท่าเมล็ดข้าวผา

โพธิ์ทิวเวา ชื่นค้วย อาการ เย็นหย่อนอยู่
ตลอดเวลา จนควายเก่าที่เบนฮัสสันเอามา
มีอมาจียแซนคน แล้วหิยเอาแหว่นที่อยู่
ในหีบออกมาที่ลวง แลเริ่มอธิบายเป็นถ้อย
คำซ้ำ ๆ ว่า “แหว่น เหล่านี้หาได้ ทำค้วย
ทองคำไม้ ทำค้วยทองเหลือง แต่ใช้เพชร
แท่ง ใญ่คริบคุณ, เห็นประกายเงาวววว
ไหมล่ะ?” เบนฮัสสัน พุดพลาญ เอาแหว่น
มา - สรวมนิ้วของคน และบิก น้ำสอง กับ
แสงสว่างเพื่อให้เกิดประกายเป็นเงา ครานี้
แหละดู ๆ เหมือน โพธิ์ ออกจะ เลื่อมใส
กลัย ความคึกคึกอยู่ยิ่ง เพราะ เพชร ที่
ปรากฏ นั้น ลักษณะ แจ่ม ชัดว่า เป็นเพชร แท้
และยิ่งกว่านั้น อับดุลเบนฮัสสัน เจ้า ความ
ยังสั่งเสริมค้วยน้ำคำค่อไปว่า “เอาซี, คุณ
ไปเอากระเจกมาให้ผม ผมจะ พิสูจน์ให้ดู
เดี๋ยวนี้แหละ ว่า เพชร แท้ น่ะ มี คุณ สม ยติ
แค่ไหน”

โพธิ์ จึงเหลียวไปครอบบ ๆ ห้อง กระเจก
นอกจากที่คึกคึกอยู่บนกรอบบของ “ลัคซาร์”

ทั้งหลายของโพธิ์แล้ว ก็หามันที่ใดใน
ห้องนั้นอีกไม่ และการที่โพธิ์ไม่ยอมสละ
กระเจกเหล่านั้นมาให้เบนฮัสสันทกลอง ก็น่า
จะเป็นเพราะโพธิ์มีความกระดากเสียทว่า
รูปสัตว์ที่ปรากฏอยู่หลังกระเจก จะมีหมองไป
ค้วยรอยช้ำคั้นเอง อย่างไรก็ตาม โพธิ์ไม่
ยอมจำนน เบนฮัสสันใน เรื่องหา กระเจกไม่ได้
เพราะเหตุนี้หลังจากนั้นไม่นานนัก โพธิ์
จึงออกจากห้องไปหาช่าง ไม่ประจำเรือ เพื่อ
เบิกกระเจกมา การดังกล่าวเป็นอันสมปรารถนา
ทั้งของโพธิ์และของ เบนฮัสสัน พร้อม ๆ กัน
กล่าวคือโพธิ์ ได้กระเจกมา และเบนฮัสสัน
เริ่มทกลอง เอาเพชร นั้นชกไปชนกระเจก
ค้วยกำลัง แรงจน เป็นรอย ก้าวถอย อยู่บนพื้น
กระเจกหลายรอบ ส่วนเพชรนั้นชนปรกติ -
ไม่ ชอกช้ำ บอก ลักษณะว่า เป็นเพชร แท้
เหตุ นั้นแหละ บัง ทวี ความ เลื่อมใส ให้แก่
โพธิ์เป็นอันอภิปรรกา ความสงสัยว่าจะ
เป็นเกมที่ถูกวิศกพิสัยสูญไปเหลือแต่ความ
สงสัยทั้งให้หลังอยู่

เบนฮัสสัน “โง่คริบ, คุณจะเอาเพชร
ไว้ไหมล่ะ?”

โพธิ์ “ก็ได้ เหมือน กัน, ว่า แค่นี้
อีกไหม?”

เบนฮัสสันก็มิควรจะแทนคำรับ “มีเพชร

อยู่ทุกเม็ด และพลอยยี่สิบเม็ดแต่ในชั้นต้น
ผมจะต้องโทรเลขล่วงหน้าไปบอก พี่ชาย ผมที่
มาไรซ์บดซ์ ก็แล้ว เจ้าคุณจะ ออก เมื่อ
ไรเล่า ?”

ไพรัชหันหน้าจมูกคิ้วครองอยู่สักครู่แล้ว
พูดว่า “ในราว อีก สัก ครึ่ง ชั่วโมง พี่ท่าน
เพราะเรา รอดแฉะ รับผิดชอบเพียง สองร้อยต้นส
เท่านั้น”

เบนฮัสตัน “กรุณา กระดาษ และ กินสอ
สักแท่งเถอะครับ”

ส่งกระดาษ และ กินสอ ให้ตามคำร้องขอ
แล้ว, ไพรัช เริ่มร่างมอญ เบนฮัสตันซึ่ง
กำลังเขียนคำโทรเลข เป็นภาษาอาหรับ และ
นับจำนวนคำอยู่ ครั้นแล้วจึงหยิบกระดาษอีก
แผ่น๑ บรรจงด้วยด้ายดำสั้นๆ พร้อมด้วยเครื่องหมาย
สิบซึ่งรูปร่างขลุ่ยกลม ในที่สุดจึงส่ง
มาให้ ไพรัช

ไพรัช “นี่สำหรับใครล่ะ ?”

เบนฮัสตัน “คุณโปรดไปยื่นให้ค้ายล
คิก หมายเลข ๘๘ ถนนวเลคณันมีเยร์,
มาไรซ์บดซ์ และนำข่าวไปด้วย ต้อง
ระวังให้ใกล้เคียงกับประวัติชีวิตของคุณ นะครับ
ก็อีกประการ ๑ ห่อเอาไว้ในกล่องเล็กๆ
ซ่อนให้มิดชิด อ้อ, แต่ก่อนหน้าที่จะส่งห่อ
ให้ คุณต้อง เอากระดาษ ที่มีเครื่องหมาย

ลายบนไปก่อน

“คุณระวังให้ดี, ถ้าบุคคลในค้ายลที่
ผม แจ้งนั้น ไม่ได้ส่ง กระดาษ ที่มี เครื่อง
หมายอย่างเดียวกันนี้ให้คุณแล้ว อย่าส่ง
ห่อไป เบน ฮันซาค และ ต้อง ส่งให้ถึง คั
กับ ถ้าพบเห็นจะมีใคร มาถามคุณ ถึงเรื่อง
ของเราแน่ก็้อ แกล้งทำเป็นไม่รู้ ไม่เข้า
ใจเสียเข้าไปไหมครับ ?”

ไพรัชยังไม่แสดงอาการนอกจากรังแ
พรางกล่าวว่า “แต่ท่าน, เพื่หรัคักเงินก็
ฉินยร์ไม่ได้รับจากท่านทั้ง ๒ อย่างนะ”

แทนคำทอของ คุณ เบนฮัสตันจึงยก
มือขึ้นแคว้นมือผาย อันเป็น เครื่องหมาย
แจ้งว่า เรื่องที่ จะพูด ต่อไปนั้น ต้องการให้
มีกษิขและรู้กันโดยละเอียด

“เคียว, เพื่หรัหรือเงินทั้ง ๒ อย่างที่คุณ
พูดถึงเมื่อฉินยร์ คุณจะได้รับในอีกสักครู่
นี้แหละ แต่จำว่าไม่ใช่รับจากตัวผม เพราะ
ถ้าผมจะให้คุณโดยลำพัง ก็ดเป็นการเงิน
จำนองทราบบ้างก็ ผมจึงมาเห็นว่า ไว้
เวลาใกล้ๆ วนเรือจะออก จึงค่อยจัดการ กัน
และ สำหรับ เวลานั้น ถ้าคุณ จะ อนุญาต
ผมอยากพบหัวหน้าพนักงานวิทยุหนุ่มคนนั้นอีก
สักครั้ง ๑ เพราะเขายังมีข้อความเกี่ยวกับของ
กันอยู่”

“นี่จะเป็นเพราะ ไพรซ์ ทั่วความปลาก
ไฟแลเลื่อมใส พร้อม ๆ กันนั่นเอง ไพรซ์
จึงยอม อ่อนตาม คำพูดของ เบนฮัสสันชาว
โอบุคุปต์ กล่าวก็คือ ยินดีนำเบนฮัสสันไปยัง
ห้องของหัวหน้าพนักงานวิทยุทันที และเมื่อ
ถึง ไพรซ์ คง ใ้ ยืน รอ อยู่ ข้าง นอก ประตูให้
เบนฮัสสันเข้าไปคนเดียว

ฝ่าย ‘สปราร์คล์’ หัวหน้าพนักงานวิทยุพอ
เห็นเบนฮัสสันมากับ ไพรซ์ ก็ลุกขึ้นต้อนรับ
เบนฮัสสัน เข้าไปใน ห้อง ของตน และไค้
กล่าวแล้วว่าตัว ไพรซ์ เองเป็นอยู่ข้างนอก ต่อ
จากนั้นมาอีกสักครู่ แลเห็น ‘สปราร์คล์’
เดินออก มาจาก ห้อง และแล้ว ก็กลับ ถู
กรรูกติดมือเข้าไปอีก

อีก ๕ นาที ให้หลัง เบนฮัสสัน และ หัว
พนักงานวิทยุ ก็ ออก มาจาก ห้อง พร้อม กัน
ไพรซ์ เห็นดังนั้น จึงตรงเข้าไปพูดคุยกับ เบน
ฮัสสันว่า “จะว่าอะไรก็ว่าเสีย, นำร่อง
ขึ้นมาบนเรือแล้ว อีกสัก ๓๐ นาทีข้างหน้าเรือ
จะออก

ชาวโอบุคุปต์คงสับสนหมายมึนเขยิบกันอยู่
คงคิด ครุ่นแล้วจึงพูดขึ้นขณะเมื่อ สังกัษ
กระดกใบเล็กสี่ซี่ขึ้นมาให้ ไพรซ์ว่า “คุณ
คือไวท์, ผมจะรีบลงไปตกลงท้ายของคุณ
ซึ่งคอยอยู่ข้างล่าง”

ไพรซ์ จึงรีบ มาถือไว้ และ เบนฮัสสัน
รีบออกเดินกลับตัวไป ครุ่นแล้ว ไพรซ์ จึงหัน
มายืนกับหัวหน้าพนักงานวิทยุแล้วถามว่า “เจ้า
แซก คนนั้น เข้าไปในห้อง ของแก แล้ว พูดว่า
อะไรบ้าง?”

‘สปราร์คล์’ หัวหน้าพนักงานวิทยุ “มัน
งัดเอาแหวนที่อยู่ที่ข้อมือไว้ที่แกัดอยู่หน้าออกมา
จวกกัน และแล้วก็เริ่มทำการพิสูจน์ที่เคียว
ละว่า เพ็ชรของมันเป็นเพชรแท้ ก็ออกมา
ชี้แจงให้มันดู”

ไพรซ์ หัวเราะ ขึ้น กักักใหญ่ แล้วพูดว่า
“คุณเหมือน มีอะไรอย่าง ๑ สักกั โยบอก กันว่า
มันคงไม่กลับมามีอีก ก็แกัดขึ้นหน้าไปตก
ลงท้ายของคุณ มัน อะไร ข้านั้นหายหัวยังไม่
กลับมามีอีก แต่อย่างไรก็ตามกันไม่วีกถึง
นัก หรือ? เพราะ กันได้ แหวน ของมันไว้
แล้วคุณว่ามันจะรู้เราจับลายมันได้” จึงไม่
อยากมาบนสัหน้าอีก “อ้อ, ‘สปราร์คล์’ มัน
ขอเงินปลีกแกทอนหรือเปล่า?”

‘สปราร์คล์’ “อ้อ มัน ขอ อย่าง แก้วว่า
แต่กันรีบชิง ชัดเสียว่า กันไม่ หาญพอจะ
ร่วมมือกับมัน กระนั้นมันก็หายไปยังที่ระสัง
เลียง จวก ยัง คง สม บัติ ของ เพ็ชร มัน ไม่
เพราะยังละชิ กันจึงมีความเห็นว่ามันคงมี
ความประสงค์อะไรอย่างหนึ่งซ่อนอยู่เป็นแน่”

ไพรัช “ซิม, มันก็ปลากเขากรออยู่”
 ในยักให้วิสาสะกำลังคั่งค้างอยู่นั้น ก็
 พอกเสียงสัญญาณ ‘ระวังออกเรือ’ ปรากฏ
 ขึ้น คนทั้ง ๒ จึงจำต้องแยกกันไปประจำ
 นำที่ คือ ‘สปราร์ค’ เข้าห้องตรวจทดลอง
 เครื่องวิทยุโทรเลขให้ดำเนินเป็นปกติประจำสัปดาห์
 และไพรัช ขึ้นไปบนสะพานเดินเรือประจำสถานี
 ระวังออกเรือ ในวาระนั้นเองไพรัชชำเลื่อง
 ไปเบื้องล่าง พบเรือเล็กลำ ๑ แล่นออกจาก
 เรือใหญ่ ขยับหัวเรือไปฝั่งหนึ่งคอนท้ายเรือ
 มี อัยกุล เบน ชัสตัน ชั่ง ออศ ทิวา เป็น พ้อคำ
 เพ็ชรนั่งอยู่ แฉกชาวโทยคุปต์ผู้ขึ้นชำเลื่อง
 มาทางหัวเรือและแลวกโทยม่อฮัลลา การ
 กระทำทั้งนี้ จะคลาจากกลองกัญของไพรัช
 ไปก็หาไม่ แต่ไพรัชมิได้ โยกตอบ เป็น
 แต่พึมพำ อยู่กับ คนเองว่า “ไอชาคิฮวย,
 คน อย่างเรา นี่ หรือจะมา กินคิบ เมินเสีย
 เลิกเพื่อน มันทน กันเสียแล้วไม่ว่าเจ้าจะ
 พลิกมาเหลี่ยมิไหน”
 อีก ๑ ชั่วโมงฟ้าสว่างแล้ว เรือเดินสมุทร
 ‘ซิกซ์ออฟฟูลเชสเคอร์’ ตั้งลำแล่นพันคลื่น
 อยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทั้งปอร์คเซด
 และ อัยกุล เบน ชัสตัน ไกลออกไป ทุก ขณะ
 อุบายเล่ห์กะเท่ห์ของ เบนชัสตัน ทำประโยชน์

อะไรออกไป ? ไพรัชจะเป็นงูเห่าที่ถูกล้าง
 คอสมตามคำอวดอ้างของเจ้าตัวหรือไม่ ?
 ภาพอวสานที่ ของเรื่อง เช็กออกในตอน
 ไพรัชรู้สึกคิดว่าแหวนเหล่านั้นก็ - เก๋ทั้งวง
 แหวน - และเก๋ทั้งเพชรที่ฝัง คราวนี้เงา
 จะกลายเป็นเงาเขี้ยวกระมัง ? และ ขณะ
 ไพรัชกำลังนั่งซิมดูบรรดาแหวนอยู่นั้น รู้สึก
 คิดว่า โหล ของ คน ถูกขบ ขยี้ม่อ อย่าง หนัก
 ไพรัชจึงเงยหน้า ขึ้นมอง พบ ‘สปราร์ค’
 หวังหน้าพนักงานวิทยุ ขึ้นเขยวปาก วางหน้า
 บุคที่สีก พร้อมด้วยตาปริบ
 ไพรัช “มีอะไรแปลกขึ้นรึ ?”
 ‘สปราร์ค’ “เสียท่าไอ้แซกข้านั้นเสีย
 แล้ว, มัน กวาด เขา นาฬิกา ซิม ม่อเฮย,
 นาฬิกาพวก เรือนทอง ของ คุณเขยเฮย, สาย
 นาฬิกาทองเฮย, เกลยงลินซึกเทียว”
 ไพรัช “หา, แกว่าเจ้าเบนชัสตันเพื่อน
 ของแกจะโมยเอาไปงั้นรึ ?”
 สปราร์ค “ใครบอกแกว่ามันเป็นเพื่อน
 ของกัน, กัน เชื่อว่า มันคงกวาด เขาไปใน
 ตอนที่ กัน ออกจากห้องมาเอากรรานั้นเอง”
 ไพรัช หัวเราะ ขึ้น ครั้นใหญ่ แล้ว พูกว่า
 “ทีเสียอีก นะนา ที่มันไม่เอา วิญญาณ แกคิก
 ไปกับมันด้วย”

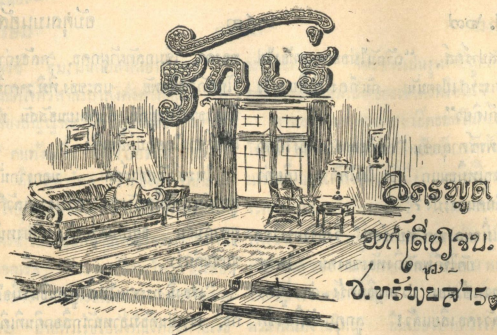
สปราร์คส์, “ถ้าฉันไม่ออกจากห้องไป ทองคำ, เข็มกลัดผ้าผูกคอ, กล้องถ่ายรูป เอา กระบอก เปรมันั้น ฉันก็คงไม่เสียอะไร ‘โกทัก’ ซินคัพ และของ ที่มี ราคาอื่น ๆ สักเท่าไร”

ไพรัชดาลูกชาย “ฉันก็ออกจากห้องไปเอา เพ็ชร์ขาวโอบยคุปต์สิ้นเชิง กระบอกเหมือนแก เอ๊ะ, ไม่ไ้การ เสียทำ ไพรัชกับสปราร์คส์ นอกจากนั่งแล มั่นอีกคนกระมัง?”

เมื่อผลจาก ‘สปราร์คส์’ วังข้างกระโถก ดูตากัน แล้วก็ หัวเราะ - หัวเราะ แล้วก็จ้อง ข้าง บัดใจก็พลันถึงห้องของคน ไพรัช ดูตากันอีก อยู่เป็นคู่แล้วจึงเอียงหน้ามา ชุบซิบกันว่า “เรื่องนี้ กระหายไปถึงหู คนอื่น เมื่อไรละ จังควรพาเข้าของ ปรากฏอีกครึ่ง ว่า งูเท่า ก้อ, เราเป็นต้องเอาหน้าเกลือกกินที่เกี่ยว”

๘. สิ่งที่เราทำถ้าท่านยังไม่ทอดกายทำด้วยตนเองแล้ว อย่าเพิ่งคุยว่ารู้ก่อน เพราะ เขาได้กล่าวไว้แล้วว่า “สับรู้ไม่เท่าหนึ่งชำนาญ”

ฉาก - ห้องเครื่องคิมยุโรปไฮเติ้ล
(ถ้าใครอยากทราบว่าอะไรบ้างโปรดนึกเอาหรือเชิญไปดู)

ตัวละคร

นาม

นายอุดม

นายเสถียร

แอ็บแซงส์

ลักษณะ

เปรี้ยวจัด

เปรี้ยวเจ็ด

หวานเผื่อน ๆ

แก้วหนึ่ง

อุดม. (เคาะโต๊ะ) เฮ้ย - บ๊อย ! แอ็บแซงส์
สองแก้ว. เชื้อกันเถอะ ! เสถียร
เฮ้ย ! แม่แกไม่บอกว่าแกทุกซ์
วันเรื่องอะไรก็ตาม, แต่กันประกัน

ไคว่จ๋าแกก้ม เว้นน้ำ มฤตยูเข้า
ไป. อากาของ แก จะ บรรเทา !
ผ่าซั้ ! ใครที่เห็นหน้าแกเวลานั่ง
เข้าใจว่า, แกถูกฟ้องล้มละลาย !
ซึ่งอันที่จริงกันเข้าใจว่าไม่ใช่เช่นนั้น

เสถียร. เฮ้! มันไม่ได้เป็นหนี้ใคร. แต่
จะว่าไป. ถ้ามันถูกฟ้องล้มละลาย
ก็อาจจะไม่ร้ายเหมือนเดี๋ยวนี้นะ. มัน
กลัวไหม? เมื่อคืนมันสองจิต
สองใจ เกือบจะหนีเลย. อ้ายขีเมาอวก
ก็ลงมาจากตลาด. อ้ายขีเมาอวก
เพื่อเขาจะได้ลากเอาขึ้นไปตัดคอ
เสียให้รู้แล้วรู้รอดไป.

อุคม. (ส่งแก้วเหล้า) เห็นออกจริง! เพื่อน!
ว่าเคราะห์ร้ายจริงๆ. เฮ้! คุ้ม
เสีย! มันเป็นยา อันมีสรรพคุณ
วิเศษที่สุด. นอกจากจะทำให้แก
หายทุกข์ - มันจะทำให้แก สบายใจ
ด้วย. เวลาที่มันกลัว - มันมีก
ล่อมมัน เข้าไปเสมอ. จง เล้ามา!

แกทุกชั่วอนี่อะไร? ถ้ามันอาจ
ช่วยได้ทางไหนก็จงใช้เถิด. แต่
ทำไมมัน - จังไม่พอยแกก่อนนี้!

เสถียร. ระหว่างสามปีที่แล้วมันเล็กเท่า
เต๋ว. ห้างเห็นกับการสมาคมทั้ง
ปวง. ที่จริง! ถ้าแกไม่ตกมันเม
ดะก็. มันก็ทำไม่ได้! เพราะทั้ง
แต่จากกันที่โรงเรียน ก็ - เป็นเวลา
นานมาแล้ว. ส่วน เคราะห์ของ
มัน - แกช่วยมันไม่ได้หรอก!

อุคม. ว่าได้หรือ? มันอาจเห็นในสิ่งที่แก
ไม่เห็น!

เสถียร. เรื่องมันยังงั้น. มันรักผู้หญิงคนหนึ่ง
เจ้าหล่อนก็รักมัน. ครั้นแล้วเจ้า
หล่อนก็เลยเลิกรักมัน. แต่มันยัง
คงรักเจ้าหล่อนอยู่.

อุคม. ฮะ! ฮะ! พุทโธ! - ถ้าแก อยาก
ฆ่าผู้หญิง ทบยศ สักคน. จะต้อง
มารอดูซิทำไม?

เสถียร. มันคิดว่า มัน ควร จะเล่น งานอ้ายขี
มากกว่า!

อุคม. สุนัขจริง! มันคิดใจเรื่องของแก
เสียแล้ว. ไหน - เล้ามาให้ตลอด
ถึ! ควรปล่อยกันจะได้ปล่อยคว
ววันจะได้ช่วยลงมือด้วย.

เสถียร. (ถอนใจใหญ่) ไม่มีประโยชน์เสีย
แล้ว. เคราะห์ที่มันมันร้ายนัก!

อุคม. บ๊ัก! มันกำลังเคราะห์ที่กตัญญูมัน.
เพราะฉะนั้น สิ่งใดที่แกทำไม่สำเร็จ
มันจะเข้าหาเจ้าหล่อนก็ได้. เล้า
มา! มันอยากฟังเสียงมันแล้ว.

เสถียร. เมื่อสามปีก่อน. มันเป็นงาน
การของเจ้ากรรม - กรรม - - -

อุคม. (แซก) ค่อยไป!

เสถียร. มันรักผู้หญิงสักคนหนึ่ง. ซึ่งมัน

ของคไม่กล่าวชื่อ, เพราะกันไม่
มีอะไร เละล่า นอกจากความชั่วของ
เจ้าหล่อน!

อุคม. แถพุดก! แม่เจ้าหล่อนจะมีแต่
ความก็เป็นพิน - แถก็ไม่ควรเอาชื่อ
มาเผยแพร่ตนเอง, ถ้าแกรู้จักโลก
พอ! - แถคงเห็นพ้องกับกันว่า, ผู้
ชายทุกคนไม่ควรลืม ว่าคนเป็นหน
บุญคุณ อย่างลึกซึ้ง ต่อผู้หญิงที่เคย
มีความ กรุณา กับตน, ฉนั้น ถึง
เจ้าหล่อน จะหักหลัง เอาผู้ชาย แถย

อกหัก, ก็ยัง นึกถึง ความดี ของ
เจ้าหล่อน เอา มาหัก กลยลข กันไป
บ้าง, จริง โกง เห็นใจว่า ผู้ชายที่
ถูกผู้หญิงหักอกมีส่วนควรนำสมเพช

มาก แต่อย่างไร ก็ยังไม่ เป็น
เหตุพอ - ที่ จะ ใช้ ปาก ทำ ลาย เจ้า
หล่อนให้ วนาศ, เพราะ ความ ที่
เจ้าหล่อนเคย ยั่วว่า มาแต่หนหลัง,
พุดกผู้หญิง ทำให้ กันนี้ ก็น่าได้
ว่า, สฟานยังมีรักกัน, ท้อมีฝ่ายนี้,
แม้จะประสา เวลาซ่อม รก โคม แถ,
สฟาน ชำรุด มี ตัวหนึ่งชื่อ "หามรด
เก็น" แต่ทำไม่หนอที่หน้าผากของ
ผู้หญิงแพ้ยาง ไม่มีตัวอักษรคำว่า

"ระวังคอหัก" ไวย้าง?
เสถียร. กันจะพยายามเล่าเรื่องของกันอย่าง
สุภาพที่สุดที่จะเป็นไปได้, กันอนุญาต
ว่า ถ้า ตอนใด กันกล่าว รุนแรง เกิน
สมควร - ก็ร้องเตือนเด็ก! กันจะ
ขอ - สมมุตินามเจ้าหล่อนว่า "แม่
พิม" จำเดิม แต่ แม่พิม รัก กัน,
หล่อนก็ทิ้งบ้านของหล่อน, เพราะ
หล่อนไม่อยากจะทำอะไรครึ่งๆกลางๆ

อุคม. อ้อ! อ้อ!

เสถียร. แล้วหล่อนก็มาอยู่ที่บ้านกัน.

อุคม. โอ้ โห!

เสถียร. สามีของหล่อน โกรธมาก

อุคม. สุนัขจริง!

เสถียร. แล้วมาโกรธเอากัน

อุคม. สุนัขใหญ่!

เสถียร. กันล้อเสียดหัวแฉกกลับไป

อุคม. เก๊มาก!

เสถียร. เรื่องเก๊เก๊อีกเกร็ดกันใหญ่, กันก็
จำต้องขนใบลาออกจากงาน ตามคำ
แนะนำของเจ้ากรม

อุคม. วี! ะยาจริง!

เสถียร. มรวุฑ ที่กันได้ รับสนนยาท เหลือไม่
ถึงครึ่ง!

อุคม. แถเสียดเสียดมาก?

ไม่เป็น อันกิน อันนอน คงสิบสองวัน,
จน ฝ่ายหมอม ด้วยความ เหนื่อยเหน็ด
แทบล้มประคองกายลงไปอีก คนหนึ่ง,
ฉนั้นเมื่อสัปดาห์ต่อมา - เกือบไม่รู้ว่าจะ
เอาตัวหรือเมียใส่โลงก็, ใครๆ
พากันสรรเสริญความจงรักภักดีของ
หล่อนอย่างชานาใหญ่, แต่ต่อมา
ไม่นาน นัก พวักที่ สรรเสริญ เหล่านั้น
ต้องถึงตบชกและร้อง "อนิจจา!"
ไปตามกัน, เพราะแม่สาวนั้นได้
สามีใหม่, คราวนี้ได้เพราะรักกัน,
พอมีลูกคนหนึ่งยิ่งแค้นๆ อยู่ด้วยซ้ำ
- แม่ โฉมเธอนั้นไพล่ทิ้งตัวตามยถา
ไปเป็นเมียน้อยที่ ๑๕ ของมัน เสียเลย

เสถียร. (บนอุยอีย) ถ้าโลกปราศจากผู้หญิง
- ผู้ชายเราจะมีความสุขแทนไหม!

อุกม. ผู้หญิงเหมือนกิ่งไม้พโยก, ถ้าแก
ตกลงมากอดหัก, ก็เพราะ แกไม่
ระวังให้กิ่งค้ำหาก! เฮ้ย! บ๊อย!!
แอบแซ่งร้อตองแก้ว

แก้วที่สอง

เสถียร. (ค้ม เหล้า แก้ว ที่ สอง เข้า ไป ครั่ง
แก้ว) เกือบกันจะเข้าหน้าพิน้อง
เพื่อนฝูงก็ไม่ได้, กันวิวาทกับเขา
หมกเพราะผู้หญิงคนนั้น!

อุกม. ญาติหรือเพื่อนฝูงที่ใจจริงคงยกโทษ
ให้คนหนุ่มที่กำลังคนอง

เสถียร. กันหมด อาลัยในชีวิต, แทบจะ
ฆ่าตัวตาย - เสียหลายหนแล้ว! ถึง
เกือบกันจะนอนอยู่เสมอ!

อุกม. (ไม่มีริมฝีปากกลืนหัวเราะ) ถ้าแก
ต้องการตายจริงๆ กันนี่ก็จะเป็นผู้
จัดการปลงศพแกโดยตลอด, แก
เป็นนอนใจได้ว่า - กันจะรักให้เรียม,
พิณพาทย์ ประโคม กันจะเลือก สรร
เอาทั้งใหญ่และคี่ที่สุด, แกจะ
โค่นอนฟังเพลินในโลงโดยไม่ ต้อง
ระคายหู, สวดคุฤห์สัถกันจะหาสัก
สองเตียงประชัน, และถ้าแกต้อง
การให้รักใคร่จริง ๆ กันจะมีจำพวก
อีก ๑๖ (หยุกหัวเราะ) กระตัก
ของแกกันจะบรรจุไว้ในอุสสาวรีบีทำ
ด้วย หินอ่อน อย่างงาม จะมีคำทาลัก
ไว้ด้วยว่า

๓๓. อุสสาวรีบีผู้ ยุษสูสละซนม

แต่เขารู้เพราะกิ่งวล เสน่ห์ซนและสุกหัวง
เหตุนี้ซสวาทลลิก เพราะกิดรักจะอนยัง
ตนสุกจะประทัง ก็เล่าชีพสลายแทน

เสถียร. แกพูดเป็นเล่น.

อุกม. นั่นแน่! กันจะบอกยาแก่ใครรักให้

เอาใหม่ล่ะ?

เสถียร. บอกมาซิ!

อุดม. ต้อง สัญญาว่า จะทำตามคำ แนะนำ
ของกันทุกอย่าง ไม่เลือก!

เสถียร. กันสัญญาไม่ได้!

อุดม. กัน ควร จะ รู้ว่า แยกจะค่อย กัน
เพราะ กัน รู้ ว่า มี พยาธิ ยาง อย่าง ที่
มนุษย์ ไม่ ยาก หาย, - หรือ ยัง ไม่

อยากหายโดยเร็ว, ด้วยมีความ
ซาบซ่านกลมกลืนอยู่ในความ เวทนา
ทรมานอันเป็นผลของโรคนี้

เสถียร. กัน ไม่ใช่คนเช่นนั้น, กันต้องการ
ลืมหอยอย่างเคี้ยว

อุดม. ถ้าเช่นนั้น ต้องสัญญาว่า แยกจะ
พิจารณาอาการของกัน กันจึงจะบอกให้

เสถียร. กันสัญญา

อุดม. ดีแหละ! ถา ของ กัน ก็คือ "หา
เมียใหม่"

เสถียร. (ทลึงลูก) กันจะทำผู้หญิงที่ไหนได้
เหมือนแม่พิมพ์, จะหาใครที่รูปทรง
อ่อนแอส่วนเหมือนหล่อน!

อุดม. ซิ! ซิ! ผู้หญิงที่รูปร่างอ่อนแอยังมี
อีกถมไปในโลก ส่วนผู้หญิงที่ชวน
ทรมานขบถ แยกก็ไม่ควร ประมาท!

เสถียร. แล้วกัน! เพื่อนเฮ้ย! แยกยังไม่รู้ว่า

เท้าของหล่อนเล็กเท่าไหน? ตาของ
หล่อนโตเท่าใด?

รูปร่างท่าทาง
ของหล่อนลมุลลุ่มม่อซ้นโชนเพียง
ไร?

จนตาขาวจนกระทั่ง, มือ
ราว กับ ขี้, ปาก ราว กับ แท่ง,

แก้มก็ปลั่งปลั่ง ราวกับขมยลกลม
ไม่รู้จักจัก, ถัน ก็ เค่ง เค่ง ตั้ง

ขาวราวกับจะเย็บหยวก, กันจะขอ
งกไม่ชมโฉมหล่อนต่อไป, เพราะ

พระอาทิตย์จะเวียน มาอีก ครั้ง หนึ่ง
ก่อนจะชมโฉมเจ, ส่วนวาจาของ

หล่อนก็ล่อล่อนชวนว่ารัก, ฮ้า! กัน
มี จิตหมาย ที่หล่อนเขียน ถึงกันเมื่อ

เร็ว ๆ นี้คิดมาในกระเป๋าคู่ - ๓ ฉบับ
กันจะอ่านให้ฟัง

(อ่าน) กรายท้าว คุณพิชชกหัวใจ
คุณ พัก นิ่ง ไป แต่ เวลา ๑๓

นาฬิกาเคียวกันกำลังเที่ยง! เวลา
ชั่วนาฬิกาหนึ่งทลึงไปไกลคุณพิช

ให้น้องรู้สึกนานราวกับตั้ง, ไปรค
วัยกลับมาหาน้อง เร็ว! เร็ว! น้อง

กำลังจะคลั่งเพราะความคิดถึงคุณพิ
อยู่แล้ว

น้องรักของคุณพิ
พิมพ์

ป.ล. อย่าลืมซื้อครีมซันม่อท, น้ำ
ยอโศกโคโลนา, น้ำหอมเกียร์โม
ล่า (ขวดใหญ่) แป้งหอมไวโอเลต
สีชมพู, สบู่คอลเกตกลิ่นกล้วย,
ก๊วยแฉะของยี่ห้อบร๊ว เครื่องแต่ง
ตัวทองคำม้ายาวห้อยกันทองจวบนั้น
ที่ห้างเอสเอชด้วย

ของเล็กน้อยที่น้องซัน ถ้าไ
จะทำให้น้องคิดมาก.
น้อกลบยี่ห้อ (ฮ่าน)

กรายเท่า คุณพี่ทักขิง
วันนี้น้องกินขนมเกอเบียง, งาม
อึฉะบอกว่า คุณพี่ไปบ้าน คุณป้า เลีย
แล้ว อึฉะ! น้องลืมกินท้าววัน
เป็นวันแต่งงานลูกคุณป้าของคุณพี่,
คุณพ่ออย่าลืมหักกนกกระ ๑ ส่งสาร
น้องรักเด็ก! อย่าทิ้งให้น้องพลิก

เหงาอยู่คนเดียวเลย
ซันหัวใจของคุณพี่
พี่ม

ป.ล. ถ้าคุณพี่จะกลับหัวค่ำไม่ได้
ไปรักให้คนซื้อของเหล่านี้มาให้น้อง
ด้วย, นม สก (ควาหมี่) ๑ โหล
(กระป๋องเล็ก), ขนมขมี้เล็กอาฟ
เคอร์เนล ๒ หีบ, ซอก โกเลตไฟ

๓ กระป๋อง, บุหรี่กาวี ๒ กระป๋อง
(หิ้งไม่มีสัญลักษณ์), กับลิปคันที้

๓ กระป๋อง

บ้านคุณป้าอยู่ใกล้ๆ ห้างแยกแมน
กลางวัน ว่างๆ คุณพี่ แอบไปซื้อผ้า
ห่มนอนขนสัตว์กว้างๆ สำหรับห่ม ๒
คนสัก ๑ ผืน ทุกคนนพอลยแล้ว

น้อง ต้อง หลุด ออกมา นอนออกไป
เสมอ, ควร เลือกลี สบายๆ และ
เนื้อดี ๆ สักหน่อย, มิฉะนั้นจะคาย
ตัวนี้ซึ่งห่มไม่ได้, กับไปรัก เลย
ไปเอาไก่โง่มาลงยาฝั่งเพื่อชวาทคุณพี่
ทำให้ น้อง ที่ ห้าง สมที่ วัน นั้น ด้วย,
กำหนดนัดพรุ่งนี้, แต่ น้องอยาก
คืนนี้, ลองแฉะวันนั้นเผื่อจะแล้วยัง
อย่าลืมหักกนกกระจะคอย เข็คประตูละ
น้อกลบยี่ห้อ (ฮ่าน)

กรายท้าวคุณพี่สวดภาวนาของน้อง
คุณพี่เจ้าข้า! คุณพี่รักน้องจริง ๆ
หรือคะ? เพศใดแม่คุณพี่นาง
ไม่มานอนกับน้องแล้ว? อ้ายพุก
มาบอกว่า คุณพี่ คงค้างที่บ้านคุณอา
จริงหรือคะ? คุณพี่ ไม่ได้ ไป หา
ผู้หญิงที่ไหนหรือคะ? คุณพี่ รัก
น้องคนเดียวดังทุกแม่และหรือ? ถ้า

คุณพลวงน้อง น้องจะมีชื่ออยู่เป็นคน
เลย! วันข้างหน้าถ้าคุณพี่หมกรัก
น้องเมื่อใด - คุณพี่จงกรุณา นำน้อง
ให้ตายเสียนะค่ะ! เพราะน้องจะ
อยู่โดยปราศจาก ความรักของ คุณพี่
ไม่ไหว - แล้ว โอ! คุณพี่ขา!
เสร็จธุระ แล้ว จงรีบ กลับมา หาน้อง
โดยเร็วนะค่ะ!

แต่ น้องผู้รักหมกรัก เพราะคิดถึง
คุณพี่

--- พิม ---

ปล. ขากลับไปรดน้ำเสวยสาวย้อย
เพ็ชรที่ร้านหลวงสุวรรณที่ คุณพี่ทำ
ให้น้องมาฝากน้องด้วย, เชื่อว่า
คงแล้ว ๆ ค่างหูก คุณพี่กรุณาทำให้
ใหม่ นั้น ช่วยเตือน เขาให้ทำ เร็ว ๆ
ด้วย, เพ็ชรลูกสีน้ามนักาศเมื่อก
นั้น ถ้าต่อ เขายัง ไม่ให้อีก ก็ จง เอา
เด็ก, เพราะน้องอยากได้นัก - จะ
โคก้าแหวน,

นาฬิกาข้อมือฝังเพ็ชร ของน้อง
คุณพี่อย่าลืมเอาไปใส่ กระเป๋าใหม่
เบร็กกันนะค่ะ!

ไหน ๆ ไปที่ สักก-พญาศรีแล้ว,
ไปรดน้ำหอมที่ห้องโถงเมศมาฝาก

สัก ๓-๔ ขวดด้วย, น้อง อยาก
ว่าคุณพี่ จะหายใจ น้องถูก หรือไม่ว่า
น้องชอบอะไร?

อุคม. จกหมาย รักที่ แก่อ่าน อัน มี ด้อย คำ
ลืออัน --

เสถียร. เป็นอย่างไร?

อุคม. เป็นจกหมาย อูระ! เขียนโดย แม่คำ
ผู้หนึ่ง! ความมุ่งหมาย ที่เขียน

เป็น จกหมาย ก็ เพื่อ จะ ได้ มี โอกาส
เค็มบัลติม ลิขิต - สิ่งของ ที่ต้องการ
อันมีจำนวนไม่รู้จักหมกสิ้นจกหมาย
ที่แก อวออ้าง ว่ามี ด้อยคำ นำรัก นำ
สังสาร, ก็ไม่ใช่นักโกลคือหล่อน

จะผลาญแกตรง ๆ แต่เอาหน้าตาล
เกลี้ยงไว้ข้างหน้า, เหมือนตึงยา
ถ่ายที่หุ้ม น้ำตาล, นัยนี้ แกก็จะ
ผอม ลง ทุกที, แต่แก ยังคง กิน
เรื่อย, - เพราะมันหวาน!

เสถียร. (ทวิตรองนั่งอยู่คู่หนึ่ง) แกพูดถูก!
กินชอมใจแกมาก!

อุคม. แก อยากวิ เป็นเจ้าชู้, แก จะต้อง
ทำใจให้แข็ง! - คุณแต่กันเป็นตัว

อย่าง, กันได้ ผจญ กับการ รัก ๆ
ใคร ๆ ก็ยี้ผู้หญิง มาแล้วไม่ คำนวณ
๖-๗ ปี - แต่กันยังไม่เคย พลาดท่า

ใครเลย! กันจียคนโน้น วางคนน,
และยางที่ทั้งคนโน้นคนนพรอ้มๆกัน
ก็เคย, เห็นท่าทางไม่ชอบมาพากล
ที่ไหนกันก็เลยงอกเสียวจาก ที่นั้น,
กันพึ่งมาหยุดการสอศสายหาผู้หญิง
เมื่อสัก ๓-๔ วันมานะเอง, เพราะกัน
กำลัง เคล่ยอยู่กั... ว่า --

แหม! รวากัษยขมาเกิด เชียวแ
เฮีย! อ้าย!! ไม่ถูก! กันคว
เรียกหล่อนว่าจินคหรวาดี, เพราะ
หล่อนเต็มไปด้วยการกระตุงกระตัง!
หล่อนคงทำให้กัน ระงับการ กระवल
กระวายไปได้หรือ! สัก ๒-๓ อาทิตย์
แต่คงไม่นานกว่านั้น!

เสถียร. แกล้งผู้หญิงคนนั้นละซี?

อุคม. หลง รวากัษ จะเป็นข้า! ผิดข้า!!
หล่อน เป็นขอกผู้หญิง, ถ้า จะให้
กันพรรณาโฉมงามของหล่อน กันก็
จะต้องพาลมา อย่างที่แกล้งมาดังแม่
โฉมเอก ที่เห็นแก่ไปนั้น เหมือนกัน!
หล่อนรักกันมาก! ถึง - กับทั้งเจ้าผู้
เก่าที่มายุ่งกับกัน. แต่กันก็แ
ใจว่า - ไม่ช้าหล่อนคงถึงกันอย่าง
หล่อน เคยทั้ง เจ้าผู้ลี้ภัย คนอื่นๆ มา
แล้ว! ที่จริงถ้าหล่อนถึงกัน --

กันก็ออกจะยินดี เพราะถ้าหล่อน
ไม่ถึงกัน - กันก็คงถึงหล่อน! จะ
เป็นนักเลงทางนั้นต้องใจได้ก็อย่าง
นั้น! ใจ? ดูหน้าตา แกล้ง ยาน
กว่า เมอมา เป็นกอง! ถ้าข้าอีก
แก้ว - หัวใจแกล จะยานอย่าง คอกขัน
ตะวัน

เสถียร. บ๊อย! บ๊อย! แฉะแซ่งอี อีกสองแก้ว

แก้วที่สาม

เสถียร. (ยืมพลาง คีมเหล้า สักหน้า ปวดตาจาก
ทุกซ์) ไม่มีปัญหา! เพื่อนเฮีย!
ข้าแก่ทุกซ์ของแกล้งก็จริง! กันจะ
หัวเราะก็ได้เวลานี้, ที่จริง! การ
ที่แม่พิมพ์ลาลยทั้งกันไป - ก็เพราะ
หล่อนไม่รักกัน, กันจะมานั่งโคก
เพราะผู้หญิงทรยศคนไปโยให้ช่วย
การ, ถ้าจะคิดไปคิดมา - การ
ที่หล่อน อยู่ก็เท่ากับ พระกาฬ มา -
ผลาญกัน! กันไม่ ฝิชหายหมก
ตัว - เพราะหล่อน กระคำนวณทรัพย์
สมบัติของกันสินนี้ - เป็นการก็ เท่า
ไร? แต่นั่นแหละ! ถ้า หล่อน
ต้องการหลักที่ดีกว่ากันสำหรับเกาะ
หล่อน ก็จำต้อง วัชรอน หาเสียเร็วๆ
เพราะอะไร? (ลกลีกลงต่ำและ

เขาลง) เพราะหล่อนจะทำเป็นสาว
ไปไม่ได้ อีกนานเท่าใดแล้ว! แม้
จะเขียน อ่าเธอในท้องที่ๆ หล่อนอยู่
ก็ยวน ะแจ้ให้ แก่ - ทราบว่า -
หล่อนอายุ ๒๕ ก็จริง! แต่ถ้าแก
ไปอยู่ทะเลในท้องที่ๆ หล่อน
เกิดแล้ว, แกจะตกใจ! เพราะ
จะเห็นได้ จากทะเลใน นั้นว่าหล่อนมี
อายุล่วงเข้า ๓๕ แล้ว!

อุคม. (เสียงแหบแห้ง) อะไร? แหม!!

เสถียร. ไม่แต่เท่านั้น! สมที่คำ เปนมัน
ราวกับขนกาน้ำ - ก็ช่วยน้ำขมที่กัน
ซื้อไปให้หล่อนเอง

อุคม. (อับอาย) อ้อ!

เสถียร. (ยิ้ม) ยังอีก! พันหล่อนชาวเสมอ
กันก็จริง! แต่สามชึกมาจากซีก
ส่วนก่อนที่กันได้กลกกลกกับหล่อน -
หล่อนจะทำอะไรกับข้าในเรือพันที่
ไหนอีกบ้าง - กันก็ทรวบไม่ได้!

อุคม. (หน้าย่น) ถูก!

เสถียร. (วนเวียน) ไม่มีปัญหา! กันเพราะที่
กันก็ - ที่ แม่ พิม ฝละ ไป จาก กัน,
เพราะถ้าขึ้นอยู่ข้างกันคงฉวยหาย, แล้ว
กันก็จะต้องคลานเข้าไปกราบคืนคุณ
ข้า ผู้ซึ่งเคย คาคหน้ากัน เสมอว่า จะ

ต้องครอง ตำแหน่ง กระยาบ ลักวัน
หนึ่ง, ถ้าไม่สนใจเท่าๆ แล้ว - กัน
ก็ไม่อยากให้ คำพวยกรณ์ ของ คุณ
ข้ามาเป็นความจริงเลย!

อุคม. (หัวขมวด) ถูก!

เสถียร. เกียวกันอายุ ๒๗ ปี, จะว่าไป ก็
ยังไม่แก่เลย, สมแล้ว ฟนฟาง ก็
ยังบริบูรณ์, ยี่มีกร้วยสมบัติเหลือ
อยู่อีกเกือบ ๕ หมอนยาท, จะคงเนอ
คงตัวก็คุ้มพอได้

อุคม. ได้!

เสถียร. กันเป็นคนรักเกียรติยศและขังสาร
ถ้าหล่อนไม่ทั้งกัน! กันคงไม่ทั้ง
หล่อนเป็นอันขาด! แล้วจะยังเกิด
ผลสถานใด? ไม่มี อันนอก จาก
หายนะทั้งกัน - และหล่อน

อุคม. จริง!

เสถียร. หล่อน ฉลาดพอที่ จะเอากัน เป็นโล่ห์
ขึ้นยังหน้าท่า - เป็นว่าเห็นแก่ กัน!
แต่ที่แท้ หล่อน มีได้นิ่งใจใคร นอก
จาก ตัว หล่อนเอง! กัน จะ อ่าน
จดหมายลาของหล่อนให้ฟัง, แต่
กันจะเอามือปิดลายเซ็นเสีย!
(อ่าน) กรวยท้าว คุณพี่ทรวบ
น้องตรองมานานแล้วว่า, สักพ

ระหว่างเราจำเป็นต้องถึงที่สุดเสีย
ที, เพราะน้องรู้สึกว่าการที่ คุณพี่
มาพัวพันกับน้อง, คุณพี่ ต้องยอม
ยิบทั้งทางเงินและชื่อเสียงมากขึ้น -
เป็นสำคัญ; เหมือนน้องเป็น
ผู้ขวางความเจริญของคุณพี่ ---

อุคม. หล่อนเข้าใจผิด!

เสถียร. (อ่านต่อ) เมื่อน้องรักคุณพี่ ก็ต้อง
หวังดีต่อคุณพี่เป็นธรรมดา, ฉะนั้น
น้องก็ จำต้องปลุกตัวไปเสียจากทาง
ดำเนิน ของ คุณพี่, เพื่อความสุข
เพื่อเห็นแก่ คุณพี่, เชื่อนั่นว่าไม่
ช้าคุณพี่ก็คง - ลืมและหายอาลัยน้อง
ในตอนนั้นแหละ! - คุณพี่คงคิดถึง
น้องมาก! แตรอไปตอนท้ายเด็ก
คุณพี่คงยกโทษให้น้องเอง! และ
คงจะกลับ - นึกชอบใจ น้องเสียอีก -
เมื่อใด ที่เราจะได้เห็นความหวังดีของ
น้องที่ใด อุสสาห์ แสงใจ สดของคุณพี่ -
- เพื่อเป็นพลังกรรมคือ ความรัก ของ
เราทั้งคู่ เพราะชายที่จะเป็นสามี
ใหม่ของน้องแทนคุณพี่นั้น! มิใช่
จะเป็น คนหนุ่มแน่น เมื่อไร - แลทั้ง
เป็นคน - เป็นคนทขุเหว ที่สุดด้วย -
อุคม. (คาโพล - ยกมือห้าม) เตียว!

เฮ! กันดูเหมือนจะจำลองมือได้!
นี่! ลามจริงเถอะ! ผู้หญิงที่แกล้ง
เรียกแม่พิมพ์ - ที่จริงชื่อ เสน่ห์ -
หรือจะเรียกให้ - ได้ก็ชื่อ "นาง
เสน่ห์ พงศ์ขุนหล้า" ภรรยาเก่าของ
นาย "หน้าพงศ์ขุนหล้า" พ่อค้าเก่า
ที่ปากคลองบางลำพู ใช่หรือไม่?

เสถียร. ใช่!

อุคม. ตาย! เพื่อนเอ๋ย!! กันคือชาย
หล่อนว่า, "ไม่ใช่หนุ่ม และเป็น
คนชเหว" - นั่นเอง!

เสถียร. (หัวเราะก๊ากใหญ่) อุระ! แก่ไม่ใช่
เป็นคน สดวัยนักก็จริง! แต่ก็ไม่
ใช้น้ำเกลี้ยงอย่างพี่หล่อนว่านั่น!

อุคม. จังนี่!

เสถียร. และทั้งแก่ก็ไม่ใช่คนแก่!

อุคม. ชอบคุณเทพยดาชักนำให้เรามาพบ
กัน - เพื่อได้แก่แก่นางมารยาแสน

โกล! เราช่วย กันเขียน จดหมาย
ไปถึงหล่อนเถอะ!

เสถียร. เอา!

อุคม. (เรียกกระต่ายหมักปากกาจากน้อย
เมื่อได้มาแล้วก็ลงมือเขียน)

แจ้งความแก่ นางพงศ์ ขุนหล้า
จงรับคำแนะนำนี้ไม่เสนาะ

หากเราว่า หล่อนจงกลับไปหาสามีเดิมของหล่อนเถิด! นายหน้าพงศ์ขุนหลี่ ถึงแม้จะแก่แก่ก็เป็นคนใจดี, สามารถจะรับ หล่อนไว้เลี้ยงดูต่อไปอีกได้ด้วยความปรียา, ถ้านายหน้าจะชอกชอนซึกไซ้ถามก็จงบอกว่า หล่อนป่วย เป็นไข้เข้าไปสามวันแล้วกัน, ถึงแก่จะไม่เชื่อก็จงทำเป็นเชื่อ!

แต่ผู้ซึ่งไม่ใช่หนุ่ม - และ ชะเทวก็สิด.

อุคม

เสถียร. (เขียนเติมท้าย) แต่ฉันผู้ซึ่งหายอาลัยหล่อน! และ นอกจาก ยกโทษให้หล่อนแล้ว - ยังขอยใจหล่อนมากอีกด้วย!!!

เสถียร.

อุคม. ก็ละ!

เสถียร. อุคม! เกลธแก้ว! รนเร้ง หน้อยเด็กหน้า! หน้าคา - แกเวลานเหมือนกัยกันเมื่อเวลาหนึ่งเสียแล้ว! น้เกือยทุ่มแล้ว - ไปกินข้าวที่โอเวียณ แต่ลไฮเตลด้วยกันเถะ! จะไค้เลย ผลองโอภาศที่ เราได้ พ้น จากหมิงเจ้าเล่ห์ด้วย!

อุคม. อา! ไปดี! แต่กันจะต้องขอไปหา นางเส้นที่ตักประเคี้ยว, ต้อง ต่อว่า เรื่อง รกหมาย ของหล่อน เสียให้เสียก่อน

เสถียร. เชื้อกันเถะ! อย่าไปเล่นนำ! แกลิมกล มารบา - ของ สักวิ เสีย แล้วหรือ? หล่อนอาจะอธิบายให้แกเชื่อว่า - แกเข้าใจผิดหมก! แต่โดยวิธีไหน - กันไม่ทราบ แต่แกจะเชื่อ! แล้วหล่อนก็จะร้องไห้สอก - สอน, และแล้ว แก ก็ จะ รกคค หล่อนร้องไห้ ไปข้าง! ลงท้ายที่ สุกแกก็จะลงโทษแข่งท่ากัน! เห็นกันเป็นคนระยำต่าง ๆ!

อุคม. (จับแรงลุกขึ้นจะไป) ช้าย! กันคงไม่เมวอย่างนั้น คอกนะ! กันจะกลับมาพบแกกัน ใน ๒๐ นาที!

เสถียร. (ยกคันขึ้นพาดเกี้ยว อีกตัวหนึ่ง, เอนหลัง ฟิงพนัก แล้ว หลัยตา เป็นที่ นึกอะไรอย่างเพิกเพลิน, กวงหน้า บึมแผ่)

(ชั่วโมงหนึ่งล่วงไป, พอคัมก็เก็กคนใช้นำจกหมายมาส่งให้, เสถียรฉีกซองออกอ่าน, มีความคังน) แรงความแก่ นายเสถียร

แม่เส้นที่ ไก่เล่าให้ฉันฟังตลอด
เรื่องแล้ว, และชี้แจงให้ฉันเข้าใจ
ว่า, การที่หล่อนเขียนคัมภีร์นี้ก็ด้วย
กลัวแก่และเสียใจ, เพราะถ้าหล่อน
เขียนว่า, “ฉัน ทั้งเธอไป กับพระ
ธัญ, หรือขุนแผน, หรืออิเหนา,”
แก่ก็จะน้อยใจ

หล่อนว่า ถึงฉันจะไม่สวยอย่าง
บุรุษ สามคน ที่กล่าว นาม มาแล้ว ก็
จริง, แต่ฉันก็มี ใช้คนใช้เหฺรเลย –
อย่างน้อยก็ ไม่ใช้เหฺรไปกว่าแก่!

แต่ข้อสำคัญแม่เส้นที่ หล่อนรัก
ฉันเป็นพิเศษ, ฉันนี้ แก่กับฉันเป็น
อันเล็กคบหาสมาคมกันต่อไปที่.

ถ้าแก่โกรธเคืองฉัน, ฉันยินดี
จะพบบอกแก่ทุกเมื่อและทุกแห่ง, ฉัน
ขอ สารภาพ ว่า – ฉันจะ ยินดีหาน้อย
ไม่ – ถ้าจะได้ มี โอกาสประเคนกระ
ษณแก่กับฉัน ไม่ ให้เต็มรักสักทีหนึ่ง,
หรือให้ เอา ลูกขี้มัน ผงอก แก่สักสอง
ลูก, แม่เส้นที่ เล่าให้ฉัน ฟังว่า,
หล่อนต้องทนทรมาน – อย่างสาหัส –
ในการ ที่อยู่ กับชาย หยาบช้า ทารุณ

เช่นแก่, หล่อนก็ทนมาคราวใด
แล้วถึงกับต้องร้องไห้เสียใจเสียกาย
ตัวอยู่เสมอ, หล่อน สาบว่าไม่
เคยนกรักแก่เลย – แม่เฒ่าตุล! ข้อ
ความทั้งนี้ คงยากใจแก่, แต่มัน
เป็นความจริง!

ฉันจะยื่นใบลาออกจากกระทรวง
พรุ่งนี้ เพื่อพาแม่เส้นที่ออกไปทำ
มาหากินยัง จังหวัฏภักดิ์ โดย รถไฟ
กระบวน เข้า มรณัน, ใน วันข้าง
หน้าแม่เส้นที่ จะใช้ นามสกุลของฉัน,
ซึ่งเป็นสกุลอันมีเกียรติยศ, เพื่อ
เป็นเกราะ ยัธยกัน คน ปาก – ร้ายใจ
สาบาน เช่น แก่ มี ให้กล่าว ร้าย ใจ
ความใดต่อไป

อุดม
เสถียร. (หัวเราะก๊ากลั่นท้อง) ตกหลุมอีก
คนเสียแล้ว!

จบบริบูรณ์

“คนเขียนภาพแมวโสมม, ไม่จำเป็น
ต้องมีนิสัยโสมมเหมือนแมว” เป็นภาษิต
ที่ผู้เขียนขอให้ผู้อ่านเชื่อ!

เรื่องรัก

เรื่องรัก เรื่องรัก

๑ หมอนั่น

ที่ข้าพเจ้าเรียกว่า หมอนั่น คือ นายแพทย์ หรือ นายหนึ่ง หมอรักษาทางยา เกลอ ข้าพเจ้าคนหนึ่ง แต่ นายแพทย์นั้นก็ไม่ได้อีกว่า 'นั่น' เหตุที่ข้าพเจ้าเรียกว่า 'หมอ - นั่น' ก็โดยที่แกมวิเศษอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเล่าต่อไปนี้ :-

วันหนึ่งข้าพเจ้ากำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์เฉยๆ อยู่คนเดียว สักครู่หนึ่ง แกเข้ามาในห้อง นั่งลงเคียงข้าพเจ้าเอียงขึ้นว่า

"นั่นะ ก็นี่เรื่องแปลกจริง ๆ ขยากฟังไหมล่ะ ?"

"เรื่องอะไรกัน" ข้าพเจ้าถามอ้อ ๆ "เล่าก็เล่าไปซิ"

แกจึงตั้งต้นเล่า "มี คนใช้ มาหาทักคนหนึ่ง เมื่อ ๒ อาทิตย์ที่แล้ว ๆ ขอกว่า

'หมอ ฉันไม่สบายเลย ฉันคิดว่าฉันเป็นโรค นั้น' ก็นึกคิดว่า เป็นเพราะกิน นั้น ๆ มากเกินไปแหละซิ" ยังงั้น กินยานั้น ๆ เสียก็แล้วกัน"

"แล้วขายนั้นก็สาไป ก็นึกคิดว่ายังงั้น ๆ ลงใน สมคพก ของกัน วันที่ เท่านั้น ๆ, ซือนั้น ๆ อยู่ด้วยล นั้น ๆ, มี อาการ เป็นอย่างนั้น ๆ, ใช้ยานั้นผสมกับนั้น ๆ อย่างนี้แหละ เข้าใจไหมล่ะ ?"

ข้าพเจ้า ก็เข้าใจ อย่างที่ ที่เคียว ตอบว่า "เรื่อยเทียวหมอ" พลาถถอนใจใหญ่

แกพูดต่อไปว่า "ก็แหละ ต่อมาอีก ๒ วัน คนใช้ ของ กัน เข้ามาใน ห้อง ขอกว่า 'ได้เท่าครึ่ง ใจไม่ทราย - ซืออะไรไม่ทราย - มาหาใครไม่ทราย - มาแต่ไหนไม่ทราย -

มาแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ - จูระอะไรไม่ทราบ -
คอยอยู่ข้างล่าง ก็ไม่รู้หรอกที่เคียวว่าใคร
วิ่งลงไปข้างล่าง ก็พยายายนั้น มีอาการ
อย่างนั้นๆ และนั้นๆ ค่ะ”

“อาการร้ายแรงน่ากลัวอันตรายจริงหมด”
ข้าพเจ้า ทล ออกมา คับ ความ อักโข และ
ทมา จะตก แก เสีย สักที ว่า แก นั้น! ก็
เหลือเกิน

แก คอยอย่างไม่ รวบรวมเลย ว่า ข้าพเจ้าจะ
ไม่เข้าใจว่า “อันตรายจริงๆ ซี่! เพราะ
หัวใจก็ออกยังงั้น, ซี่พรงก็ยังงั้นๆ ก็ถึง
บอกกับชายนั้นว่า ‘จะให้ผมมัน ตามตรง
หรือ? คุณ เป็นโรคนี้แน่แน่นอน ที่เคียว’
คนใช้ นั้นไปเก็บยลมีค้วยความตกใจ! ก็
จึงพุ่งไปนอนไว้ ที่นั้น พลังผสมยานั้น
ก็ย่นให้ ก็กิน พอคอยยังชั่วก็งยบอก ว่า
“คุณ เป็นโรคนี้แน่แน่นอน แค่อุบายตกใจ
หรือนั่นไป มีทางอย่างหนึ่ง ที่จะนั้นได้
แต่คอยอยู่ทางเคียว คือ ต้อง รมีกรรม เรือง
การกิน การคิม ของ คุณ ลง เป็น อย่าง นั้นๆ
ห้ามไม่ให้แตะต้องอายุนั้นๆ และอย่างนั้นๆ

ผมจะส่งยานั้นๆ ไปให้ ต้องกินเท่านั้นๆ
ทุกๆ เวลา นั้นๆ ถ้าไม่อย่างนั้น ก็เห็นจะ
ล่อแหลมต่ออันตรายเต็มที”

“แหม อย่างนั้น! เจียวหมอ” ข้าพเจ้า
ทักอีก ย้ำคำวานั้น! ให้ถึง

“นั่น แล้วอย่างนี้” แกพูดต่อไปค้วย
ความเพลินในเรื่องของแกเอง และไม่ฟัง
ข้าพเจ้าเสียเลย “ครั้น ต่อมา ประมาณ

๓ วันสิ ก็พบชายนั้น ที่นั้นๆ ใกล้
พร้อมเพื่อนพร้อมฝูง สุนัขกระไร อ้าย
นั้นๆ เป็นงานๆ อ้ายนั้นๆ เป็นขามๆ
อ้ายนั้นๆ เป็นหมอๆ ยังมีหน้าซ้ำ อ้าย
นั้นๆ เป็นขวกๆ”

“แล้วเป็นอย่างไร?” ข้าพเจ้าถาม
“จะมีอะไร” แก คอย สบคิ หางเสียง
“มันก็นั่นเท่านั้น มันภายใน ๖-๗ วัน ต่อ
มานั่นเอง”

“น่ากลัวจริงหมอ” ข้าพเจ้าว่า “โรค
นั้นแปลกมาก ควรนำไปนั้น! ใน แพทยะ
สมาคมที่ปากคลองใต้ที่เคียว”

พ.ศ. ๒๓

๓๕๙

เพื่อนแปลก ๆ ของข้าพเจ้า

๒ หมอนี่อีกคนหนึ่ง

ที่ข้าพเจ้าเรียก “หมอนี่” เป็นคำรบ ๒
 ๑ เป็น สุภาพบุรุษเพื่อนของข้าพเจ้า
 อีกนายหนึ่ง แลการที่เรียกว่า “หมอนี่”
 ในขณะนั้น ข้าพเจ้าประกอบโรคจิตอย่างหนึ่ง
 อย่างใด และหาได้หมายความว่าอย่างเกี่ยว
 กันกับที่เล่ามาแล้วไม่ ในที่นี้ข้าพเจ้าเรียก
 โดยไทยะ ที่ นก ชน มา แล้ว แค้นไม่ ไร หาย
 และ อยากเรียกให้ สะใจ ว่า “หมอนี่” อย่าง
 นั้นเอง

“หมอนี่” อาศัยไปเที่ยวตากอากาศ
 กับข้าพเจ้าในเวลาหยุดราชการประจำ ใน
 ชั้นแรกก็ท้อออก แต่ว่าในที่สุด ไปไม่ไหว!
 เหลือ กำลัง ! ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

เรื่องราวเป็นดังนี้ คือ อะไร ๆ ก็ดีหมด
 กิริยาอัธยาศัยของแก เลี้ยงดูนกหนึ่งทีแก
 ชอบถามอะไร ๆ อย่างน่าทึ่งโกธะ เช่น
 วันหนึ่ง หมอนี่เห็น ข้าพเจ้า ผลัด ผา และ
 สวมเสื้อ ชายน้ำทะเล กำลัง เดิน ลงไป ที่
 หาดใกล้ น้ำ อยู่แล้ว แก ถามขึ้นว่า “นั่นจะ

ชายน้ำทะเลหรือ?” ข้าพเจ้าตอบว่า “เปล่า
 จะชายน้ำฝน”

ภรรยา ข้าพเจ้าร้องอุทเคี้ยว ว่า ข้าพเจ้า
 เลี้ยงกิริยาอย่างเหลือเกินใน การที่พูด เช่นนั้น
 แต่ ขอให้ ใคร ลอง ดู บ้าง สิ ว่า รสชาติ เป็น
 อย่างไร คับเมื่อก่อนหน้าจะผลัดผาจะมา
 ชายน้ำนั้นเอง ข้าพเจ้าหลีกปากออกไปว่า
 “ข้าพเจ้านี้จะไปเที่ยวที่อะไรสักหน่อย เขาว่า
 น่าสนุก” แกล้งถามออกมาทันทีว่า “จะไป
 ที่อะไร?” ข้าพเจ้าจึง ตอบว่า “ดูเขา
 คล้องช้าง”

ในระหว่างนั้นเองข้าพเจ้าลงมาจากที่พักซึ่ง
 ตั้งอยู่บนดั่งถ้ำทรายมาชายน้ำ บังเอินดั่ง
 นั้นขึ้น ข้าพเจ้าจึงมุ่งมาอย่างใด เท้าพลาก
 หกล้มลงไป แกล้งถามว่า “พลากหรือ?”
 ข้าพเจ้า จำ ต้อง ตอบ ว่า “เปล่า ไม่ พลาก
 แกล้งล้มเล่นอย่างนั้นเอง”

ภรรยาข้าพเจ้า फिर फिर ว่า ไม่ ควร จะล้ม
 โดยวามารดาของหมอนี่นี้ไปโดยเสียงที่หล่น
 มาแต่เด็ก และเป็นผู้ที่มีเมตตาความแก่
 หล่นเป็นเช่นการประการ ข้าพเจ้าก็พยายาม
 ที่สุด แต่ว่าอย่างนั้นแหละ จะให้ข้าพเจ้าทำ
 อย่างไร เพราะเขื่อนั้นที่เรียกว่า แก้วหมอน
 นั้น พยข้าพเจ้าเป็นต้นว่า กำลังลงเรือจึง

ที่ท่าช้าง ก็ถามว่า “จะข้ามฟากหรือ?” ทั้งนี้เป็นตัวอย่าง ซึ่งเป็นการเหลือกำลังแก่คนอย่างข้าพเจ้าที่ระทมไค้

วันหนึ่ง เค้นไป ด้วยกัน ๓ คน ทั้ง ภรรยาข้าพเจ้า พย สุภาพสตร์ ผู้หนึ่ง ซึ่ง ข้าพเจ้าคุ้นเคย เค้นสวนมา สุภาพสตร์ผู้นั้นนั่งคำสั่งรวมเสียคำไว้ทุกข้ หมอนั้น ถามไค้เมื่อคล้อยมาแล้วว่า “สัตรีผู้นั้นญาติพี่น้องตายหรือ?” ข้าพเจ้าตอบว่า “โอ เป่ล่า หล่อนไว้ทุกข้ให้แม่ครัวของหล่อนหรรอก”

ข้าพเจ้าเหลือใจไป เจอะ นัยันดาภรรยาข้าพเจ้าถามกิก ก็นั่งถึงหมอนไค้ และพยายามที่จะรับข้ไปในภายหน้า. แต่ว่าการขวางอย่างเหลือกลันจริง ๆ

เช่นวันหนึ่ง ข้าพเจ้าไป ยมไค้ รัตนค้มา คิกจะไป เทยว หมอนั้น เห็น เข้า ร้องว่า “นั่นหนะหรือรัตนค้” พอข้าพเจ้าอาปาก ขยี้บะตอบว่า “ไม่ใช่หรรอก มันกักรแยบ ผัวต่างหาก” ก็พอคิภรรยาข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นในทันไค้นั้นว่า “เชื่อว่ามันผ่นคงไม่คก” ครั้นข้าพเจ้าทมนเครื่องพอเครื่องเกินแล้วขึ้นนั่ง ก็ พอ จะใส่ เกยว หมอนั้น ถาม ขึ้นว่า “ขยี้บดเป็นหรือ” ทั้ง ภรรยา ข้าพเจ้าไม่รอให้ข้าพเจ้าอาปากค้าง จึงผูกเสียก่อนว่า หวังว่ามารดาของหมอนั้น คงหายเจ็บเร็ว แล

มาตากอากาศด้วยกัน

รดเจ้ากรรมที่ข้าพเจ้าข้มมาค่อนข้างปลาว่า ข้าแค้นไป ขนหากทราย กลอดคว้น อยู่ค้ ๆ ก็ หยุคกิก! ข้าพเจ้า ต้อง ลง แก่ ไซ้ การ แก่ ไซ้ มีความจำเป็นที่จกค้องมุกเข้าไปไค้รด เมื่อฝังตัวอยู่ในทรายอื่น ๆ เห่งอ ก็ ไทรหมท่อมตัวหอยแฉก ๆ คอกล้แห่งผาก ประหนึ่งว่ากลืนทรายเข้าไปสีก ๒ ถึง ครั้นอยู่อย่างนี้ประมาณครึ่งชั่วโมงแล้ว หมอนั้นก็เริ่มถามว่า “มีอะไรเสียหรือ?”

ข้าพเจ้ายอมรับลิดว่า ใน ขณะนั้น ข้าพเจ้า ล้ม เรือง มารดาของ หมอนั้นสนิท พลง คลานออกมาจากไค้รด ไค้กลุกขึ้นขึ้นใส่ ออกมายัง ๆ ว่า “เป่ล่าเลย! เป่ล่าเลย! ไม่มีอะไร เสีย ฉันแกล้งหยุควด อย่างนั้น แกล้งมุกเข้าไปไค้รด แล ฝังอยู่ในทราย เพราะว่ามันชอบ ฉันกลืนทรายเข้าไปสีก ๒ ถึง เพราะ ว่า ฉัน เคยกินมาแต่ก่อน มันอร่อยค้”

เมื่อดงบ้าน ภรรยาข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าพค มากกว่านั้น แต่จะเป็นอะไรข้างจกจำไม่ได้ อย่างไร ก็ค้ ข้าพเจ้า เห็นว่าไม่ไหว แม้ว่าจะ มารดาของหมอนั้น จะหายเจ็บ และ มาอยู่ค้ด้วย กันก็อาลล้มแก่ไค้ อย่างว่าแต่อยู่ไกลตาเลย เป็นการเหลือสติกำลังจริง ๆ แต่หมอนั้น

ไม่เห็นรู้สึกแปลกอย่างใด เคยอย่างไรก็เคย
อย่างนั้น ฝ่ายข้าพเจ้ารู้สึกปรอทสูงขึ้น
ทุกวัน

เหตุการณ์ที่ปรอทข้าพเจ้าขึ้นถึง ๑๐๐ องศา
เซนติเกรดนั้นดังนี้คือ เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้า
กำลังโกนหนวดอยู่ หมอนั้นถามว่า “โกน
หนวดหรือ” ปรอทข้าพเจ้าแล่นฉุดเกือบถึงขีด
น้ำเดือดตอบว่า “เปล่า! ยักหน้ายักตาเล่น
กับกระຈກเพื่อสนุกเท่านั้น ที่ด้อมๆ โกงั้น
ก็เพื่อจะลองผลึกมือไว้เชือกค้ออ้ายคนโง่ๆ ที่
ถามอะไรบ้าๆ เท่านั้น”

หมอนั้นจึงคุกหน้าข้าพเจ้าแข็ง! นึกว่า
จะเข้าใจ เปล่า ตรงกันข้าม! แกวพด
อ้อยๆ ว่า “อะไร! เมื่อคนโกนคึกเคียว
เท่านั้น”

ข้าพเจ้าว่า “กินข้าวอะไร ช่ายม๊า”

แกว่า “แกงเขียวหวานกันช้านะซี”

ในช่วงโมงเคียว กันนั้น ข้าพเจ้าไปคิดตัว
รดไฟ ๑ ฉมับ เขียน ต่อท้าย คำที่ว่า หัวหิน
ถึงบางกอกนั้นขึ้นว่า “แลปากคลองสาร”
ไปวางไว้ที่กระຈກไม้เครื่องเบ็งของหมอนั้น

๓ หมออีกอย่าง

(ดูเรื่องการส่งสัญญาบัตรไปยังโลก พระ
อังคารในเสนาศึกษาประจำเดือนมิถุนายน)

ผู้อ่านของท่าน คง จะทราบ อยู่แล้ว ว่าใน
ประเทศอังกฤษมี “หมอ” หลากอย่าง ทั้ง
คันค้ายหมอยา, หมอยาบาดแผล, ที่นั้นก็มี
หมอกฎหมาย, หมอวิทยาศาสตร์, หมอ
ศาสนา, หมอคนตัว ฯลฯ แต่ละอย่างๆ
ล้วนแสดงว่า ผู้ที่เรียกว่าหมอได้รับปริญญา
ชั้น ด็อกเตอร์ ของ มหาวิทยาลัย ในวิชา
ประเภทนั้นๆ

เพื่อน ข้าพเจ้า คน หนึ่ง เป็น “หมอ”
อย่างหนึ่งในจำพวกที่กล่าวมาแล้ว แต่จะ
เรียกตามศัพท์ไทยว่านายแพทย์ ก็กระไรอยู่

เพราะ เขาได้ รับ ปริญญา ทาง วิชา ศาสตร์
แผนการศาสตร์เป็นดุษฎีศาสตราจารย์
ทำให้หมอขาดแคลนหรือหมอยาไม่ ถ้าจะ
สัปประคนเรียกว่าแพทย์การาก็จะได้ กระมัง
แต่ไม่ใช้หมอรักษาคน เป็นแต่เพียงหมอ
ดูดาวเท่านั้น ในที่นี้ไม่ใช่สำหรับทาย
เคราะห์โคจรของดาว กล่าวคือหมอของดาว
และยังกับดวงเดือนดวงดาวต่าง ๆ

วันหนึ่งข้าพเจ้าจะขึ้นรถรางอยู่แล้ว แก
ทักขึ้นอย่างนำตกอกตกใจว่า

“นั่นแน่! รู้ไหมล่ะ! คำวั้น ดาวพระ
อังคารจะเข้ามาใกล้ โลกเพียง ๑๕๒,๐๐๐,๐๐๐
เส้นเท่านั้นเองแหละ”

“อะไร ใกล้ยั้งนั่นเขี้ยว?” ข้าพเจ้าว่า
“แต่เราจะเข้าไปใกล้กว่านั้น อีก สัก นึก
ไม่ได้หรือ?”

“จริงนะ ก้าวพระอังคารไม่เคยเข้ามา
ใกล้เรามากเท่านี้เลย ในชีวิตเราคงจะ
ไม่ได้เห็นอีก เพราะกว่าพระพุทธรูปจะโคจร
สู่วัยกันยี่...”

“พระศุกรีกักรบยอรัสวดี?” ข้าพเจ้า
ถาม “พูดภาษาคนๆ เด็กๆ คุณ หมอ
ภาษาไหนต้องแต่ง หรือแพรวพรวท ทรงศการ
กันไม่เข้าใจ”

“พวกเล่นไปไ้” หมอตอบว่า “กว่า
จะได้เห็นอย่างนี้อีกก็หลายสิบปี เราควรจะ
พากันกินแทนที่เคี้ยว”

“โอหะ” ข้าพเจ้าว่า “โอเป็นคน
เห็นหละ แต่ก็จะทำท่าไหนกันล่ะ ออก
ศกภายใน หรือ วั ๓ ลา? แล้วจะทำอย่างไร
ต่อไป?”

“แล้วทำอะไร?” ท่านหมอทวนคำข้าพเจ้า
“สรวงกลั้วโรหิตันน่าซี แก่ไม่รู้หรือว่า
คนวันนั้นแหละบรรดาคลั่งคลุ้มในโลกลั่น
กอนั้น จะ ต้องหันไป ต่ดาวพระอังคาร ทอดัน
เพื่อพิจารณาให้ถ่องแท้ว่า อันความทุกข์สาธัญ
ทางดาราศาสตร์ พิเศษจะหึ่งสยี่ว่ามีส่วน
ชาวๆ ยาวๆ ผ่านๆ ไป ตาม ดวงดาวนั้น จะ

เป็นคลองจริงหรือ...”

“ถ้ากระไร” ข้าพเจ้าต่อขึ้นแก่ชงัก
แกยกมือห้าม พล่ำต่อไปว่า “หรือ
แม่น้ำ หรือทะเล หรืออะไรนั่น...”

“ถูกหละ” ข้าพเจ้าว่าโดยเห็นด้วย
“ถ้ารู้กันว่าอะไรเป็นอะไรแน่ มาที่กันทาง
คงจะชนะที่ราชทูตมัย พวักนั้นแลกันคง
รวบพิลึก”

“แกยังไม่ถึงเห็นถึงข้อสำคัญเสียเลย”
ท่านหมอสรวรหน้า “รู้ไหม ถ้าเรารู้แน่
แล้วว่าที่ส่งสยี่นั้นเป็นคลอง ก็ระพวัก
กันที่ว่า มีคนอาศัยอยู่อยู่ในโลกลั่น ท่านอง
เคี้ยวกับโลกเรา”

“หน้า ๓ เหลี่ยม หรือ ๖ เหลี่ยม ละ”
ข้าพเจ้าซัก “ไม่จำเป็นจะเป็นรูปใช้
หน้ามนุษย์เราไม่ใช่หรือ?”

“โอเอ” แกตอบ “เรื่องนั้นยี่คิดไว้
เขาแต่ที่เขาแน่ใจเสีย ก่อน เด็ก เคี้ยว
ปราษฎ์ทางดาราศาสตร์มีความรู้สึก กันอยู่
ทั่วไปว่า ผู้ที่อยู่บนโลกพระอังคาร น่าจะ
กอบด้วยคิลยวิทยาอันแก่กล้า ด้วยแกคง
ต้องรู้สึว่า ดาวพระอังคารมีวัยแก่กว่าโลก
เราหลายแสนปี ความรู้ความคึกของมนุษย์
นั้นย่อมแก่กล้ากว่าเราเป็นธรรมดา เมื่อ
โลกค่อโลกเข้ามาใกล้กันเช่นนี้ คงจะมี

อะไรจากดวงดาว ซึ่งจะเปลี่ยนสัญญามาให้ เราผู้เป็นเพื่อนบ้านข้าง"

"สัญญา มีและเลือกได้" ข้าพเจ้า
ถาม "สัญญาของ, สัญญาไฟ, สัญญา
ควน --- เคารบอย่างจันทราสักใด"

"แก่นข้าจริง" ท่านถามชื่อ "สัญญา
อย่างนั้น จะมาถึง เรา อย่างไรได้" ทาง ทั้ง
ด้าน ๆ เส้น ต้องเป็นสัญญาไฟฟ้า"

"อ้อ!" ข้าพเจ้าถามออก "โทรเลข
ไม่มี เชน อ้อ! ไม่มี เชน อ้อ! --- ไม่
มีสายนำ? รู้แหละ! ท่านปรารถนามักกระไร
คิดได้เมื่อมเขมเทศมันหล่นลงกินนั้น"

"อะไรเป็นเก๋กอมมือไปได้" ท่านนัก
การว่าพลางขมวดคิ้ว "ศาสตร์การวิทยทาง
การวิทยาศาสตร์นั้นยากหมายว่า ถ้ามนุษย์
ที่อยู่ใน พิลิป พระอังคาร เขียวชาญด้วยศิลปะ
วิทยาศาสตร์ทั้งนั้นแล้ว คงจะส่งกระแส
ไฟฟ้าอันแรงกล้า ซึ่งสามารถจะแล่นมาถึง
พิภพเรา และเข้าเครื่องรับของเราได้สักว"

"สมมุติว่า" ข้าพเจ้าเอะใจ "กระสาย,

กระสวย, หรือ กระแสอะไร นั้น พุ่งมาติด
มันจะไม่ ร้ายยิ่งไปกว่าโดนชกประตูดของ วัด
พระแก้วหล่นลงมาทับทหารเรือตายหรือ"

"เฮ้ออีกแหละ" นักการศาสตร์ถอนใจ
"มันจะผิดอย่างไรได้" กระแสไฟฟ้าที่ส่ง
มา ย่อมแล่นกระจายเป็นคลื่น กระเทือนทั่วใน
อากาศ"

"เฮ้อเฮ้อ!" ข้าพเจ้าขบถ "อะไร
อย่างนั้นเสียวี! ถ้าวิ่งถึงว่าคงไม่แคล้ว
ชกถูกเขาทอง หรือ โลหะปราสาท หรือ ทั้ง
๒ แห่งเป็นแน่ กันไม่ยอมเป็นอันขาด ที่
จะให้ขยับย่นสาดาน สำคัญ ของเรา ทำลาย ลง
เพื่อจะพิสูจน์ว่า มันแรงขี้ ๆ อะไร อยู่บนโลก
พระอังคาร"

แถม สร้อยหน้าพลางก้าวขึ้นตรงไปดิย
ก่อน ที่ ข้าพเจ้าจะบอก กับ แก่ จำ ควรไปแจ้ง
ความโรงพักให้ทราบหัดไว้ว่า มนุษย์ชาว
โลกต้องการจะผลาญชีวิตมนุษย์เราด้วยสาย
ฟ้า อะไร นั้น

นิทาน เด็ดดุลลว วิเวก

(ต่อจากหน้า ๒๖๕ ฉบับ เมลุน)

ตอนที่ ๓

จดหมายราชวันของจอนาแทนฮักเกอร์

(ต่อ)

เมื่อรู้สึกลัวว่าเป็นนักโทษ ความ
 หวาดเสียวก็แล่นเข้ามาสู่กายทันที ฉันจึง
 ขนงลงบรรลไศพยายามพระคุณโน้น ประคุน
 แลเยี่ยมหน้าต่างหาทางออกราว กับ คน พิกล
 จริต ความกลัวมกลกั กระทำให้ ลืม หมก
 ทั้งสิ้น นอกจากหวังหาทางออกให้พ้นอย่าง
 เกือบ ในเวลานั้นไม่ผิดอะไรกับหนูกัดกับ
 วังวนว้างเวียนหา ทาง ออก จน ตัว เหนื่อย แขนย
 เข้าเอง ครั้นเหนื่อยแลจนปัญญา เข้า วจิ

แล้วก็ต้องนั่งลงคิดตรองหาทางว่าจะทำอย่าง
 ไรดี ขณะนั้นจะทำอย่างไร เห็นจะได้ทั้ง
 ความรู้ สักก็ไม่ต้องเอ่ยแคะ รคาย ขึ้นให้
 รู้ถึงหาคำนัดด้วย ที่จริงแก่ ก็ รู้ อยู่ แก่ ไ
 ของแก่คิดว่าฉันเป็นนักโทษ เพราะ ตัว แก
 เองเป็นผู้กระทำ เหตุฉะนั้นฉันจะต้องไม่ไว้
 ใจแก่ ต้องเย็ดตาเย็ดหู ใช้ ความ คึก
 ของตนเองจึงจะได้ ขณะ ที่ กำลัง คิดใคร่
 ครวญอยู่ ได้ยินเสียงประคองข้างล่างบีคัง
 บัง เป็นอันเข้าใจได้ว่าคำนัดกลับมาแล้ว
 แก่ไม่ได้ตรงมาในห้องสมุดที่เกือบ เพราะ
 ฉนั้นฉันจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไปในห้องนอน พย
 แก่กำลังเฝ้ามั่งลงและอยู่กับท่อนอนให้ ชื่อน

ยิ่งทำให้ฉันปลากใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็เป็น
ที่แน่ใจจึงได้คาดไว้ว่าไม่มีคนใช้ในบ้านนี้
มีหน้าข้าสักรุ่นหนึ่ง ฉันแอบดูทางช่องกุญ
แจ เห็นแกจับอาหารในห้องกินเช้า จึง
ตกลงเป็นอันแนใจได้ว่าทุกสิ่งเหล่านี้ แก ทำ
เองทั้งสิ้น แลในบ้านนี้ไม่มีใครอยู่นอก
จากตัวแกคนเดียวกับฉัน เมื่อคิดได้เช่น
นี้ทำให้ความกลัวยิ่งเกิดขึ้นแก่ฉัน เพราะ
ถ้าแม้ว่าไม่มีใครในบ้านแล้ว คนที่ซึบ
รดมาส่งคนนั้นก็คือตัวฉันเอง ถ้าเป็น
เช่นนั้นจริงก็ออกจะเป็น การ ปลาก มีใช้เล่น
ด้วยเหตุนั้นฉันจึงคิดซึบไว้ว่ากับเป็น นาย
ยงก็มีอินทามันก็เคยเท่านี้มันก็หยุด! อ้อ!
มีน้ำพวกชาวบ้านที่สักรัศมี แล พวกใน รด จึง
กลัวฉันนัก! แปลได้แล้วว่า เหตุใด ที่ให้
ไม่กางเขน, กระเทียม, กุหลาบ, ใบหนาด
นำชอย คุณหญิง ผู้นั้นที่กรุดมาให้ ไม่กาง เขน
มาห้อยคอ! เพราะถ้าเวลาใดที่ คอ อยู่ใน
ความทุกข์เศร้าโศก เมื่อได้ลืบล คำของ
ศักดิ์สิทธิ์แล้วใจก็สลายจนทันที แต่ก่อน
ร้อนแค่นี้ฉันเคยเป็น คนที่ไม่สู้จะ นัย คือ
อะไรก็มากน้อยแก่ของเช่นนั้น มาบัดนี้ต้อง
บูชาในนัยอันของวิเศษอย่างเอก อย่าง
นักว่ามีเหตุอย่างใดไม่กางเขนจึง เป็น เครื่อง
ประเล้าประโลมใจฉันได้? บางทีถ้ามีโอกาศ

จะต้องลงสับ แต่ในระหว่างเวลานี้จะต้อง
ค้นหาเรื่องความดีแตรกคู่ล่าเสียก่อน ฉัน
แกลงจะพูดถึงเรื่องตัวแตรเองบ้างหรือ ถ้า
แม้ว่าจะ แะหวั ซ้อซ้น ฉัน ก็ จะ ต้อง รว้ง ตัว
อย่างที่สุด ที่จะไม่ให้แตรลงสับได้.

เวลา ๒ ยาม - ฉันได้ สันทนา อยู่ กับ
ความดีก่อนข้างนานมาก ได้ลอง ซัก ถาม
แตรถึงเรื่องพงษาวดารแตรนชิลแวนเนียร์บ้าง
ก็เล่าให้ ฟัง แปลก ๆ ต่าง ๆ สังเกตตาม
ที่แกพูดถึงคนหรือถึงการรบราฆ่าฟันอะไรกัน
ในเวลาก่อนนั้น แทรพดูเหมือนอย่างตัวเอง
อยู่ในเวลานั้นด้วย อนึ่งเวลาที่พูดถึงบ้าน
ก็ใช้คำว่า "เรา" เสมอ คล้ายกับว่าเป็น
เจ้าแผ่นดินอะไรสักแห่ง อยาก จะ เขียน
คำที่แกพูดทั้งหมดแต่จะยืดยาวเกินไป จะ
เล่าได้แต่ย่อ ๆ ว่าแกพูด ถึง พงษาวดาร บ้าน
เมืองของแตรแลอธิบายอย่างยกตัวว่า เป็น คน
กล้าที่สุด เราสนทนากันอยู่นาน เกือบ สว่าง
จึงไปนอน (จดหมายรายวันนี้ ตั้ง คืน รว
กันว่าเรื่องอาหรับยาคี ต้อง หยุด เล่า กัน
จนเช้าหรือใกล้ขึ้นทุกที)

วันที่ ๑๒ พฤษภาคม - ตาม เรื่อง ที่
จะเล่าหรือที่เล่ามาแล้วนั้นเป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น
ขอให้เชื่อเสียเถอะ ฉันจะไม่เล่าสิ่ง ที่ เกิน
แก่ความจริงเลย เป็นวาน นี้ เมื่อ คำว่า

ออกมาจากห้องก็ตั้งหน้าตั้งตาซักถึงพระและ
เรื่องอะไรที่อะไรใหญ่โต มีอะไรอย่างหนึ่ง
ในข้อถามต่าง ๆ ของคำถามนั้นซึ่งฉันจะเขียน
ลงในหน้าด้วย.

แรกถามว่าผู้ชายในเมืองอังกฤษจะมี
ทนายผู้จัดการทรัพย์สินกับตั้งสองคนได้ไหม
ฉันจึงบอกแก่เขาว่ามีสักโหล่นึงก็ได้ แต่
ว่าเรารู้มันเกี่ยวเห็น จะไม่ได้ เพราะ คน
เกี่ยวอาทำอะไรอะไรก็ สักคน ทั้งจะ
เปลี่ยนแปลงอย่างใดก็ ง่าย คับ ไม่ ต้อง
ลำบากยากเย็น ทำแก่ก็เข้าใจ แล้วซัก
ถามต่อไปอีกว่า จะเป็นการลำบากหรือไม่
ถ้าจะจัดการให้คนหนึ่งดูแล เงิน ทอง ใน
ถานอย่างนายแบงก์ แล้วอีกคนหนึ่ง ดูแล
เวลาไปเที่ยวเรือหรือไปเมืองไหน ๆ เพราะ
เชื่อว่าถ้ามีเหตุอะไรทางโน้นจะใคร่ ช่วย เหลือ
กันนั้น ไม่ต้องบอกมาถึงผู้จัดการทางบ้าน
ทางนี้ ฉันไม่สู้เข้าใจจริง ขอให้แก อธิบาย
ให้เลียบคลอต่อไป แกก็ชี้แจงว่า -

“ฉันจะอธิบายให้ ฟัง ความ ที่ ทั่ว ท่าน
แลมีสเคอร์ชอคนกับเพื่อนของท่านได้จัดการ
ซื้อททาง ในลอนดอนที่นั่นก็เป็นถาวรก็อยู่แล้ว
แต่ฉันอยากจะถามอีกสัก หน่อย - ท่าน คง จะ
เห็นปลากระดก - คือว่าฉันอยาก จะ ต้อง การ
เอเยนต์สักคนหนึ่ง ซึ่ง อยู่ เมืองไกล จาก

ลอนดอนไป แลคนคนนั้นจะต้องทำ เถาะ
แต่หน้าที่ของมันเป็นอย่างเกี่ยว เกี่ยว ว่า
ฉันซึ่งเป็นคนมีพระมาก อยากจะส่งสินค้า
ทางเรือไปทันเวลาสเคอร์ชอหรือเคอร์รี่, ชาร์วิซ,
หรือโคเวอร์ จะมอบการเหล่านั้นให้แก่ คน
หนึ่ง ซึ่งอยู่ทำเรือเป็นนักและ ไม่ เป็น
การสควอหรือทหรือ? ” ฉันจึงตอบว่า เป็น
การสควอช แต่ว่าเราพวทนายความแล
ผู้จัดการทรัพย์สินด้วยกัน คงจะไม่ หนักใจใน
ทางที่จะเป็นเอเยนต์ แลจะจัดการก็ คง จะ
อยู่ข้างลำบากสักหน่อย

“แต่” แก่ท่าน “ฉันสั่งการเองก็
ได้ทั้งนั้น จึงหรือไม่เล่าซื่อนั้น?”

“แน่ละ” ฉันตอบ “การ ที่ เป็น
เช่นนี้มักเกิดขึ้นแก่คนค้าขายเมือง ๆ คับ
เขาไม่ยอมให้ ใครรับธุระของเขา ”

“ถูกทีเดียว!” แก่ท่านแล้วก็โกล โลย
ไปตามถึงเรื่องมอบคนทะเลแลรักษาทรัพย์สินแล
อะไร คืออะไร ต่าง ๆ ฉัน ก็ อธิบาย ให้ ฟังโดย
เลียบคลอแจ่มแจ้งแก่กลับ อวด อ่าง ทั่ว แก
เองว่าจะเป็นทนายความ แลผู้จัดการทรัพย์สิน
สมบัติได้เก่งอีกคนหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่า
ในเวลานี้แก่ทั้งหมดทั้งนั้นแล้ว ทั้งเข้าใจการ
ล่วงหน้าได้ ก็คืบ เมื่อก่อนเห็นแก่ได้ พก จน
พอแก่ใจแก่แล้ว ฉันจึงขยพียงสุด มา อ่า

ต่อไป ในทันใดแกลุกขึ้นยืนแล้ว -

“คงได้เขียนจดหมายไป แรก แล้ว ท่านใดเขียนถึงมีสเตอร์ช็อคกันส์ หรือใคร ๆ อีกบ้างหรือเปล่า?” ลินตอบไปโดยอารมณ์ แค้น ๆ ว่า “ไม่ได้เขียนถึงใครเลย ด้วยไม่เห็นว่ามีโอกาสอย่างไรที่จะส่ง หนังสือไปได้.

“ถ้าเช่นนั้น จงเขียนเกี่ยวกับเดอะ ฟ็อเพอหนุ่มของคุณ” แกพูดพลาง เอามือคยบ่าลีนเป็นเชิงล้อหยอก “เขียนลงเพื่อนของเรานี้แหละคนอื่น และขอได้โปรด บอกไปด้วยว่า ท่านจะอยู่กับฉันเดือนหนึ่งนับตั้งแต่วันนี้”

“ท่านอยากจะให้ฉันพักอยู่กับท่าน หนึ่งวัน?” ลินถาม “ตัวเนอ เอ็น เอ็ค แชงไปครึ่งตัว.

“ฉันอยาก ให้ได้เป็นเช่นนั้น ะ? ที่ไหนได้ ฉันจะไม่ฟังคำขีตพลัว อย่างใดก็เคยแหละ เป็นธรรมดา อยู่เอง เมื่อ นายของท่านผู้จ้างของท่าน หรืออะไร ก็ตาม ได้ใช้ท่านมาแทนตัวเขาแล้ว ก็ยอม ต้องเป็นที่เข้าใจไว้ว่า ฉันต้องทำการ ปลูกหา หรือ จน ตก ลง กัน เวียบ ร้อย ร้าง หรือ เล่า?”

ลินจะตอบว่าอย่างไรได้ นอกจากต้องพยักหน้ารับ การนี้เป็นของ มีสเตอร์ช็อค

กันส์หาใช่ของลีนไม่ เพราะลีนนั้นข้อม ค้าง คิกถึงตัวเขามากกว่าจะคิกถึงตัวเอง อนึ่ง คำว่าแคว้นกุลาในเวลาที่พบนั้น ในเวลา แรกแสดงให้เห็น ว่า เขา นั้นไว้ ภายใต้อาณา ปรักเป็นนักโทษได้แล้ว แล ถึง แม้ ลิน จะชักชวนอย่างไรก็ไม่ทำให้ได้ คง ประสงค์ ตัวคำวนต์เองเห็นด้วยกับความ สุข ชะ ค่อ ลิน ทั้งคงจะได้สังเกตเห็นลีนหันกลับคำลีนด้วยว่า มีความกลัวเกรงแก่ เพราะลีนนั้นจึง เลย พุด ช่มเสียใหญ่โต แต่พยายามให้เสียง เป็น ธรรมดาว่า -

“ลีนขอท่าน ท่านผู้เป็นเพื่อนรัก ว่า ท่านจะไม่เล่าเรื่องอันวันแต่เรื่องอุระ ลงไปใน จดหมาย เพราะเหตุว่าเพื่อนของท่านจะได้ มีแต่ความปลื้มที่จะได้ทราบว่าท่าน อยู่สบาย และได้กลับบ้านเห็นหน้ากันอีก จัง หรือ ไม่เล่า?”

ขณะที่ พุด พลาง ส่ง กระพาค เขียนหนังสือให้สามแผ่น กับซองสาม อัน ลินจะหมายใจสงสัยคาแกล ๆ ย่อมเป็นที่ ช่ม ทราบ เข้าไปในใจได้เช่นเดียวกับที่แก่ระพอกออกมา ว่า ให้ระวังในการ ที่จะ เขียน จดหมาย นั้น เพราะแกอาจอ่านรู้เนื้อความได้ เพราะลีนนั้น ในเวลานั้นคงจะเขียน แต่ใจ ความ ย่อ ๆ, ที่จะเล่าไปให้แม่ มี น้า ก็ มีสเตอร์ช็อคกันส์ รายเลียบกันนั้นคงเขาไว้ภายหลังแล คง คิก

ชันเรน ไม่ให้แก่วังระไกร แม่มีนำ
นั้นฉันใช้เขียนเป็นตัวเลขอักษรไปก็ได้อ้อ แม่
ว่าคำนวณจะเห็นเข้าก็คงพิศวงงงงวยไม่น้อย
เมื่อเขียนจดหมาย๒ ฉบับเสร็จแล้ว ฉันก็
นั่งนิ่งไม่กระตกรกระตักหิยหนึ่งสัปดาห์ มาอ่าน
เรื่อยไป ส่วนคำนวณเขียนจดหมายถึงใคร

ต่อใครบ้างไม่ทราบรวมกันหลายฉบับ ขณะ
ที่เขียนแกขำเสียงมากหนึ่งสัปดาห์ บ่อยๆ
ครั้นเสร็จแล้วแกเอาจดหมายสองฉบับของ ฉัน
เข้าไปรวมไว้ที่ตู้ของแก แล้วเก็บเครื่อง

เขียนพาเอาออกไปจากห้อง ฉันขใจออกไป
ดูจดหมายซึ่งทั้งควานหาอยู่นั้น ความ
สงสัยระแวงและการที่จะคิดวิงวอนด้วยภัยให้มื่อ
หิยจดหมายนั้นหงายขึ้นดู

ฉบับหนึ่งเป็นจดหมายสั่งไปถึงแซมมูเอ็ล
เอฟ.บิลลิงตัน เลขที่๗, อีเคิร์สเซนต์ วิก
บ., อีกฉบับหนึ่งถึง แฮร์ลด์แอนด์วาร์นา

ฉบับที่สามนั้นถึงบริษัทเคอส์สโตนคอน, ฉบับ
ที่สี่ถึง แฮร์เร็นคัลลิปส์ต็อก แล บี ร้อยที่ นาย
แยงก์, บุกาเป้สค์ จดหมายฉบับที่ สอง
แลที่สามนี้ยังไม่เปิดดู ฉันนกระเขย ออก

ดูก็พอสนุกประหลาดพิศมัย แก่รัก จึงเลย
ทุบกัวลงนั่งเสีย จิตว่างหนึ่งสัปดาห์ ที่เก่า
พลางแกล้งทำเป็นอ่านหนังสือเรื่อยไปคำนวณ
เดินเข้ามาในห้อง มื่อออกจดหมายอีกฉบับ

หนึ่งแล้วแกหิยเอาจดหมายที่วางบนโต๊ะ นั้น
มายึดแสดมภ์ หันมาทางฉันพูดว่า -

“หวังว่าท่านจะไม่ถือโทษ เช่นนี้ฉัน
มีธุระมาก เมื่อท่านจะประสงค์สิ่งใดทุกสิ่ง
ก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว” พูดแล้ว แกเดิน
ไปที่ประตู แลก่อนที่จะออกไป หันมาพูด
อีกว่า -

“ขอให้ฉันเตือนสติท่านผู้เป็นเพื่อน - ไม่
ใช่ ขอขอกท่านให้รู้ที่เคียวและ ว่าแม่
ถ้าท่านจะออกไปจากห้องเหล่านี้แล้ว ท่าน

อย่าได้ไปนอนหลับในห้องไหนเลยเป็นอันขาด
ท่านเป็นที่เก่าแก่อาจทำให้ ใจของท่านพันเพื่อน
แลฝันร้ายไปได้ต่างๆ นานา จงรู้ไว้เสียเถิด!

หากถ้าทวนนอน หรือ วิงเวียนไม่สบาย อย่า
นอน แลเป็นอย่างไรรแล้วก็จง ระวัง กลับ มา
ห้องของท่านหรือห้องนักใด ท่านจะ ปราศ

จากอันตรายแม้ท่านไม่ระวังในข้อนี้แล้ว -”
พูดมาเพียงนี้แกหยุดเสียกลางคัน เลยๆ ฉัน
ก็ออกจะเข้าใจ ความสงสัยฉันนั้น เห็นว่า
ฝันร้ายจะนำกลวิเท่าภัยถูกขังแลอยู่ใน ความ
ปลาบอดี้จรรวยร้อยตัวใจชั่วหรือ?

เวลาค่ำ - ในเวลานั้นฉัน มีความ มั่น
แก่ใจว่า ถ้าคำนวณที่ ไม่อยู่แล้วจะนอน
ที่ไหนก็ไม่กลัว ที่ทางจะเก่าแก่แลทำให้
ฝันร้ายอย่างไร ก็ไป กว่าที่ จะ อยู่ ใกล้ตัว

ความที่เสียอีก อย่างไรก็ตามเวลาเรนอนเคย
เอาไม้กางเขนไว้หัวนอนเคียง เสมอ เข้า
ใจว่าคงจะไม่ฝันร้ายได้เป็นอันขาด เพราะ
อำนาจบุญญาธิการแห่งของศักดิ์สิทธิ์นั้น แล
ฉันก็จะเอาไวเช่นนั้นเสมอไป.

ครั้น คำนต์ไป แล้ว จึง เข้า ไป ใน
ห้องนอน แต่รอฟังเสียงกอลอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อ
เห็นเงยขึ้นก็วิ่ง ออกมา อีก แล้ว ย่อง ขึ้น
บรรไดหลังไปที ๆ ซึ่งมองออกไปทางทิศใต้
ได้ มองออกไปทางนั้นรู้สึกตัวว่า ตัวของ
ตัวเป็นนักโทษตรง ๆ ที่เกี่ยว ถึงแม่จะเป็น
เวลาคำนต์ก็รู้สึกว่าการอากาศบริสุทธิ์
แลชุ่มชื้นหายโอบ้าง ขณะ นั้น ความ กลัว
ต่าง ๆ มันก็เกิดขึ้น จนสิ้นเงาตัวของตัว
ก็ทำให้สับสนโหยง เสน่ประสาทดั้นรักไม่
อยู่ในความขังคัมภีร์ชาหมกลัน ในที่เช่น
นี้ใคร ๆ ก็คงรู้ว่าจะไม่ทำให้ความสลับ สยของ
น้ำผึ้งกลัวมันเกิดขึ้นอย่างไรได้? ฉันทอด
ตามองออกไปดูที่ในป่าเขานั่นกว้าง อันมืด
สลัว ๆ ราวกับเวลารุ่งโรจน์นั้น กงคางมา
ทำให้ใจชุ่มชื้น หายใจเข้าไปที่ไร ๆ ชนใจ
ทำให้สิ่งขจรจรแห่งความกลัวลงได้ ขณะ
ที่ยืนฟังอยู่ที่นั่นต่าง ในยศาเหลื่อมเห็นอะไร
ชอบกลอยู่ข้างล่าง คือข้างซ้ายมือซึ่ง เข้า
ใจว่าเป็นห้องของตัวฉันนั้น น่าต่าง ผิด

พยายคล้ายกับจะบีบออกมา ฉัน จึง หลบ
ตัวเข้ามาเสียคอยแอบคอย.

ความที่ไ้เห็นนั้นก็คือ คำนต์ คำนต์ ไ้แล
ออกมาจากหน้าต่าง ฉันไม่ไ้เห็นหน้า แต่
สังเกตได้กับคอแลกิริยาไหวเคลื่อนแห่งมือ
แลหลังของแก อย่างไรก็ตามก็เชื่อว่าจะไม่ผิด
เป็นแน่ เพราะมีอันจำไ้สนิท ครว
แรกออกวิ่ง สักทั้งแลสนกอยู่สักหน่อย แต่
ครั้นภายหลังความวิ่ง สักก็กลับเปลี่ยนแปลง
กลายเป็นตกใจกลัวเป็น อย่างยิ่ง เมื่อไ้
เห็นตัวคนทั้งตัว ออกจากหน้าต่าง ค่ายเอา
หัวลงไปตามกำแพงค้ำสเซลล์ คล้าย กับ
วิ่งกรหรือตุ๊กแก แรกเห็นออกไม่ไ้เชื่อ
ในยศาของตัวเอง นี้กว่าเงาควงจันทร์หรือ
อะไรทำให้เห็นไปเองเช่นนั้น แต่ครั้นเมื่อ
ดูไป ๆ เห็นว่าไม่ผิดแน่ ในยศาไม่ไ้ลวง
ตัวเลยจนสักทีก็เกี่ยว เห็นทั้งนิ้วมือเท้า
เกาะกับพื้นหินซัดก็เกี่ยว กิริยาที่ไ้ลงไป
นั้นรวดเร็วเท่ากัวิ่งกรหรือตุ๊กแกเหมือนกัน.

คนสนิทไหนกันจึงทำกิริยาไ้เช่นนั้น หรือ
มีอันไ้สัต์สนิทไหนกันจึงมีรูปร่าง เหมือน
คนดังนี้? ฉันรู้สึกความกลัวขึ้นมาถึง
เป็นเจ้าเรือน จนมือยังคัมคณไว้ไ้ กลัว
วิ่ง ๆ - กลัวเสียเหลือ เกิน เสือ สั้ หมี
ข้างหรือสัตว์ที่ร้ายสั้เพียงไ้ ดูไ้ไม่ทำ

ให้ความกลัวบังเกิดขึ้นได้ ถึงเพียงนี้ ไชย!
ฉันไม่กล้าจะคิดอีก.....

วันที่๑๕ พฤษภาคม - ได้เห็นควานต์
ไค่ลงไปตามกำแพงคัสเซิลด้วยวิธีอย่าง
จึงเอนอกคังหนึ่ง แก่ไค่ลงไปไกลราว
ร้อยฟุตได้ แต่มักจะไปข้างซ้ายเสมอ แล้ว
หายเข้าไปในช่องมืดหรือน้ำต่างอะไร อันหนึ่ง
เมื่อหัวแกหายลับไปแล้ว จึงงูออกออกไป
มองดู แต่ไม่เห็น ด้วยโพรง นั้นใกล้
หากฉันและลยเหลยมกันมากนัก เวลา
เป็นอันเข้าใจได้ว่าควานต์ ไม่ไค่อยู่ในคัสเซิล
เพราะฉันนั้นเป็นโอกาสอันดีที่จะคิด หนี ออกไป
ให้พ้น ฉันกลับเข้าไปเอา ตะเกียงใน ห้อง
แล้วออกมา ลอง ประตู คุก ขาน พย ลัน
กัญแด่ในกาลอยู่หมกทั้งสี่วิ่งถึงคาก จึง
ลงบวรไค่ไปห้องกลาง ซึ่งเคยเข้ามา ตั้ง
แต่แรกมาถึง ที่ไค่เคยเห็นประตูเปิด ออก
ง่ายโดยซีกสายโซ่ निकเคียว แต่คราวนี้
ประตูลันกัญแด่และลูกกัญแด่ก็หายอยู่ที่นั่นไม่
ลูก กัญแด่ นี้ เข้าใจ ว่า คง อยู่ใน ห้อง ควานต์
เพราะฉันจะต้องคอยระวังอยู่ ถ้าเห็น เปิด
เมื่อไค่จะไปลักเอามาไขประตูหนี ฉันกลับ
ขึ้นไปข้างบนอีก พิจารณาตรวจรอบบวรไค่
แลดูช่องเล็กซอกน้อยต่าง ๆ โดย เลือยคลอ
ทั้งพยายามเปิดประตูคุกขานด้วยว่า ขานไหน

จะเปิดไปถึงห้องนั้นไค่บ้าง มีห้องเล็ก ๆ
ห้องหนึ่งสองห้องซึ่ง เปิดไป ถึง ห้อง กลางไค่
แต่หาพบสิ่งใดไม่นอกจากเครื่อง เฟอร์นิเจอร์
เก่าแก่ เค็มไปด้วยลางแห่งอายุแลมอก
กิน ในที่สุดพบประตูหนึ่งอยู่ตรงเชิงบวรไค่
ข้างบน ซึ่งในชั้นแรกเข้าใจ ว่า ลัน กัญแด่
แต่ครั้นสลัก ๆ แวงเข้าเห็นว่หาไค่ลัน
กัญแด่ไม่ เพราะไม่ไค่ คิอกอยู่ที่ตรงกัญแด่
คิอกอยู่ด้วยประตูคิอกกับพินที่นั่นเอง คราว
นี้จะเปิดโอกาสอันดีครั้งเดียวที่จะไค่มาพบ ประ
เพราะฉันนั้นจึง เรียก แวง เข้า มา เพิ่ม เติม
พยายามสลักประตูนั้นเต็มเหนียว ก็ เปิด
ออกดังใจ ฉันมองจากหน้าต่างห้องนี้สังเกตเห็น
ไค่ว่าอยู่ทางคานไค่ของคัสเซิล แลหน้า
ต่างทางสลักห้องนั้นมองเห็นไค่ ทั้งทางทิศตะวันตก
หรือทิศใต้ ทางคานคานคานนั้นก็เหมือน
กับทางไค่เหมือนกัน คือตั้งอยู่บนที่สูงชัน
โศรก คัสเซิล นั้น สร้างไว้บน น้ำผาใหญ่
แห่งหนึ่ง เพราะฉันนั้นจึงเป็นคานคานคานคาน
ถึง ๓ คาน หน้าต่างก็ทำไว้อย่างว่าไค่สูง
พอฉันไม่ ให้ ถึง ไม่มาระวังบนใหญ่ใน สมัย
โบราณถึงมาถึงไค่ ทางคานคานคานคานคาน
เขาใหญ่แลไกลออกไปจากนั้น หนึ่งอยู่หนึ่ง มี
เขาสูงใหญ่ ๆ เวียง กัน เป็น พืช เขานั้น
ปกคลุมด้วยต้นแอ้งแลนกระไปคามซอก

ต่าง ๆ กันเต็ม ตามที่สังเกตได้นั้น เข้าใจ
ว่า ในกาลก่อนห้องนี้คงจะมีผู้คนอยู่เสมอ
ด้วยอากาศปลอดโปร่งสบายก็ กว่าห้อง อื่นๆ
มาก ม่านยังหน้าต่างนั้นก็ยัง มี แต่ สัก
ฉีกขาดหมดแล้ว แสงจันทร์ส่องลอดเข้า
มาทางช่องกระจกหน้าต่าง จนแทบจะ
สังเกตเห็นทุก ๆ สิ่งภายในห้องนั้นได้ ทั้ง สัน
แสงตะเกียงที่เอามานั้น เมื่อเข้ารับกับแสง
จันทร์ก็ทำให้ห้องจะสว่างไม่เพียงพอ แต่
อย่างไรยังเป็นความคิดถูกที่ได้ คิดมีมาด้วย
เพราะที่นั่นเปลี่ยวเปล่าเต็ม ที่ ทำให้ ใจ เป็น ยะ
เยือกสยด สยของ จน เส้น ประสาท สั่นไปหมด
ถึงกระนั้นก็ยังคิดว่าคงจะอยู่ห้อง ที่ โกลี ซึก
กับตัวควานต์สักร้อย เท่า เมื่อใจ คอ สงบ
เป็น ปรกติ แล้ว จึง นั่ง ลง ที่โต๊ะไม้ โอ๊ก
ตัวหนึ่ง.

เวลาเช้าวันที่ ๑๖ พฤษภาคม - ฉันยอม
ริ้วว่าฉันจนคลังเงินเกือบ เป็น คน เสียด วิชา ที่
เกือบ ขออ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าไว้ทั้งพระ
กรุณาอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ในเวลานั้น
ไม่มีโอกาสและหวังที่จะ พ้น อันตราย จะ
หวังได้ ก็แต่ที่จะไม่ให้เป็นอย่างนั้น แม้
ว่าเกิดเป็นยัยขึ้นแล้ว สิ่งน่ากลัวต่างๆ ใน
ที่อยู่ ของ ควานต์ ซึ่ง ได้ เล่าไป นั้น ก็ เป็น
ความคิดร้ายทั้งสิ้น โอพระผู้เป็นเจ้า! พระ

ผู้เป็นใหญ่ในสกลโลก! ขอได้ โปรดให้
ใจข้าพเจ้าสงบปราศจากความ พุ่ง ช่าน เกิด!
คำของควานต์ที่ยกให้ระงับความ พุ่ง ช่าน นั้น ยัง ทำ
ให้จิตใจอยู่ไม่ร่ำบายถึงเคยวนก็ ยัง ตกใจ อยู่
แลดูเหมือนจะตัวคนชั้นอีกด้วยซ้ำ ไม่ว่า
สิ่งใหม่กับเก่าแต่ พวก เป็น สิ่ง ส่อให้เกิด
ความสงสัยทั้งสิ้น ฉันกลัวแก่แลก็ควรระวัง
ตัวอยู่ทุกฝั้ว.

เมื่อเขียนจดหมายเหตุความ ข้างใน ห้อง
นั้นเสร็จแล้ว ฉันจึงเอากระดาษแลปากกา
เกือบเข้ากระเป๋าก็พอรู้สึกทวนอน คำ
ที่ควานต์ยกกลับมาสู่สมอง แต่ฉันก็อยาก
จะลอง เข้าความง่วงนอนก็ หนัก ขึ้น ทุกที
โดยความง่วงของหัวซึ่งซึ่งเกิด จาก ความง่วง
เป็นเจ้าเรือน ทั้งความง่วงของดวง จันทน์
และอากาศอันปลอดโปร่ง กระทำให้ ไม่ คิด จะ
กลับไม่ห้องของตน อยากจะนอน อยู่ที่นี่
ฉันจึงลากเอาเก้าอี้นอนตัวหนึ่ง ออก มา ตั้ง ที่
มุมห้อง เพื่อให้เห็นดวงจันทร์และเห็นวิว ที่
ทางไปสันติ ที่จริงไม่ทันคิดกัน ดวง หรือ
ยัยควานต์ของอะไรที่เกาฉัน ฉันล้มลงก็
หลับผลอยทีเดียว.

เข้าใจว่าคงจะหลับไปสนิท แต่ยังมี ฤ
ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นคล้ายกับเป็นจริง - จน
กระทั่งเวลาหนึ่งเขียนเกือบขึ้นก็ยิ่งเชื่อ ว่า เป็น

จริงอยู่ทั้งไม่เชื่อว่าตัวใดหายไปเลย ทั้ง
นั้นคงก็ยังอยู่เช่นนั้นไม่มีเปลี่ยนแปลง อย่าง
หนึ่งอย่างใดเลย คงที่คงที่ไว้เข้ามาที่แรก
อาจเห็นแสงจันทร์เป็นทางขาวอยู่ทวน ทั้ง
รอยเท้าบนลของก็ยังอยู่ แต่ยังไม่ ทรง
แสงจันทร์ทรงหน้าฉันออกไปนั้น ฉันเห็น
หญิงสาวสามคน แครองแต่งเนื้อ แต่ง ตัว
เป็นผู้ดีแท้ ในเวลานั้น เข้าใจ ว่าตัวฉัน
ด้วยเหตุว่าแสงสว่าง พระจันทร์ อยู่ข้าง หลัง
หล่อน แต่หาไม่เจอไม่ เจ้าหล่อน เกิน
เข้ามาใกล้ จึงคอยอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ กระซิบ
กระซิบทั่วข้อคอกระซิบคิกคักกัน สองคน
นั้นผิวเนื้ออ่อนขาวคล้ำสนิทน้อย จมูกขึ้น
เป็นสันคล้ายกับของควานต์ แต่มีใบคา
คมกำ เมื่อเข้าก็แสงจันทร์ส่องเห็นคน
เหมือนจะแดงเป็นสายเลือด อีก คน หนึ่ง
นั้นขาวผ่อง, ผมเป็นสี ทอง หัก เป็น ลูก คลื่น
ใบยาคคล้ายกับเพชรจรัส แม้คนนั้นยังไม่
รู้คล้ายคล้ายคล้ายคล้ายว่าใครใคร่ จัก เคย เห็น
มาก่อนที่ใคร่ จักเห็นจะเกี่ยว ๆ กับเรื่องฉัน
ว่าฉันนั้นแหละ แต่เวลานั้นยังไม่ได้ว่ารู้จัก
อย่างไรหรือทักเห็นกัน แม้ทั้งสามมี พัน ขาว
เป็นมันคล้ายไข่มุกแลริมฝีปากแดงจิด มี
อะไรในเรื่องเจ้าหล่อน ทำให้ฉันรู้สึกไม่
สบาย, อึกอึก, แลชนลูกขนพอง ในใจ

ให้คนภาวนาอยู่ว่าหล่อนคงจะเอาริมฝีปากแดง
นั้นเข้ามาจูบ ชื่นที่จริงไม่ ควร นึก เลย
เพราะถ้าแม่ มี น้ำใต้ รั จะ เป็น ที่ ชัด เคืองใจ
หล่อน แต่ความจริงเป็นอย่างนี้ หล่อน
กระซิบกระซายกัน แล้วก็หัวเราะ ทั้ง สาม
คน เสียงเย็นเพราะมีก้นวาฟ้ายใจใคร
เสียงเช่นนั้นเข้าใจว่าไม่มีมนุษย์ ใครที่หัวเราะ
ไว้ ด้วยเสียงคล้ายกับคนที่ไม่มีชื่อชำนัญ
เคาะด้วยแก้วน้ำแม่สาวคนขาวสันคิ้วระ แต่
แม่สองคนนั้นก็กระทั้งหล่อนเรื่อยไป คนหนึ่ง
พูดขึ้นว่า -

“ไปซี! หล่อนเป็นคนไป ก่อน แล้ว
เราจะตามมาไป น้ำที่ของ หล่อน ต้อง เป็น
คนลงมือก่อนนี่” อีกคนหนึ่งพูดเสริมว่า -

“เขาเป็นหนุ่มแลแข็งแรง พอแก่เรา
ที่จะรักกันได้หรอก” ฉะนั้นหนึ่งไม่ กระดก
กระดิก เป็นแต่หิรดาซึกเท่านั้น แม่
สาวสวยเคียดตรงเข้ามาใกล้ถึงฉัน เห็นรู้สึก
ลมหายใจของหล่อน ฉันรู้สึกปลื้ม ปลื้ม
แลมีความกำหนดก็จริง แต่ยังไม่รู้
รู้สึกคล้ายกับนางตะน.

อย่าจะลืมหาคันถูกก็ไม่ กล้า ได้แต่
หิรดาซึกเท่านั้นเอง ถึงกระนั้นยังเห็นได้ชัด
ว่า แม่สาวสวยคุกเข่าลง ก็เข้ามา
ใกล้ ยิ่งใกล้มา หล่อนก็ยิ่งเลี้ยวริมฝี ปาก

คล้ายกับสัตว์น้อยเข้าทุกที่ฉันมอง เห็น ๆ ลูก
คาง, ริมฝีปากแดง, ลิ้นแดง, แล
พื้นขาว เป็น มันไก่ สันที คิ้วจะเข้าหล่น
กำลังมา ๆ จนกระทั่งริมฝีปาก จะ ชิด ลูก คาง
ฉันอยู่แล้ว แล้วดูเหมือนจะลงไปที่คอ แล้ว
ยังโง่หล่นหยกทั้งนี้อยู่ครู่หนึ่งได้ ขึ้นแต่เสียง
เสียงริมฝีปากแผล ๆ ฉันรู้สึกแกล้งทาบ
ใจร้อนที่ทรงคอดไปสัก ครู่ กล้าม เนื้อ ท คอ
เค้นวิ้งไปหมด ด้วยรู้สึกริมฝีปาก หล่น
มาสัมผัส แล้วเขยวแหลมทั้งสองข้างนี้
อยู่ที่คอ ฉันสัมผัสได้แค่ คอย ด้วยใจ ร้อน
ร่นว่าจะเป็นอย่างไว้อีกข้าง.

แต่ในเวลานั้น ความรู้สึกก็อย่างหนึ่ง
ยังเกิดขึ้นรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ ฉันรู้สึก
คิดว่าคำวนต์เข้ามา แลท่าเหมือนจะโกรธ
เป็นพื้นเป็นไฟ เมื่อฉันล้มตาขึ้นได้เห็นมือ
ของแก้อยู่ที่คอแม่สาวนั้นแล้วลากเอาออก
มา ในยี่ตาสีเงิน ของ แม่สาว ลูก แดง
เป็นไฟขยี้เขยวเคี้ยวฟันด้วยโทษ โลหิต
ขึ้นแก้มแดงเป็นสาย ส่วน คำวนต์นั้นไม่
เคยเห็น แต่ไม่นึกคาคว่าแกจะมีโทษรุนแรง
ดังเพียงนี้ ในยี่ตาแกรวกับเปลวไฟ
ด้วยสาย เลือด ประหนึ่งว่าไฟนรก รมิด
หนานั้นช็อคชาวแทจะหาเลือดไม่ได้, โลหิต
ขึ้นเป็นเส้นไปน ๆ ตัวเค้นคย ๆ ราวกับถูก

เหล็กแดงมาจี้ ด้วยกล้ามเนื้ออันล่ำสัน
แลกระชากแม่สาว นั้น กระเด็นไป แล้วโยก
มือไล่แม็กสองคนนั้น ดัง เข่น ที่ไก่ เห็น
ทำแก่มนุษย์เสีย เสียงที่พูดพร้อมกิริยา
ดังแม่จะแผ่วเบา ก็ยังดังก้องห้อง แก
พูดว่า -

“นี่เองซึ่งอาชญาวิธี เข้า มา แตะ คอย
เฮ! อีพวกเหล่านี้! เอ็งกล้าก็อย่างไร จะ
เข้ามามองดูเขาเมื่อเข้าไคชอแล้ว? กลับไป
ให้หมด! ชายคนนี้เป็นของข้า! วงในการ
ที่จะมาเกี่ยวกับเขาจะเจ้าก็ข้าจะต้องเล่นงาน
กัน” แม่สาวสรวลหัวเราะออกมาหัวน ๆ
หันมาตอบว่า -

“ท่านเองหนะไม่รักใครหรือ? เรา
จะไปรักใครเล่า?” แล้วแม่ อีก สอง คน
ช่วยหัวเราะด้วยเสียงแหลม จนแทบจะทน
ไม่ไหว แก้วหล่นคังเขี่ยระแตก เลื้อยให้
ไค ส่วนคำวนต์มองดูฉัน หนอยหนึ่ง แล้ว
ก็หันไปพูดเชิงกระซิบว่า -

“ไม่จริงเทียวฉันก็รักไปน ด้วย หล่น
เองก็รู้ ได้ทั้งแต่ก่อนนี้จริงหรือไม่เล่า? เอา
เถอะฉันสัญญาว่าเมื่อเสร็จ ธุระ กับ เขา แล้ว
หล่นจะรีบกันก็ตามใจ ได้ยวนใจไปเสีย
ก่อน! ไ้! ฉันต้องปลุกเขาขึ้นด้วยมีการ
ที่จะต้องทำ”

“นั่นนะจะให้รักกันนะ?” คนหนึ่ง
 พยายามแสวงหาว่า พลังเข้าไปถึงโย
 หนึ่งซึ่งความคึกคักของถนน และเมื่อไรที่
 ชลกรชดก็อยู่ในนั้น แทนที่จะตอบ แยก
 หน้า หญิงผู้หนึ่ง ก็ กระโดด เข้า เขยิบ ออก
 หลบหนีไปคนเล่นกระมัง แม้ว่า หูไม่ ลม
 แล้ว เข้าใจว่า ได้ ยืนเสียง ร้อง คล้าย กับ
 เด็กอ่อนๆ ส่วนแม่สาว นั้นก็ รีบ รวย ปาก
 กุญแจที่ ทำให้นกตัวนั้น มา ด้วย ความ
 กลัว แต่ครั้นมองออกไปก็หายกันไปหมด
 แล้ว ทั้งสองนั้นก็ ยืนไปคุย ในที่ใกล้
 ใกล้แม่สาวนั้น ไม่เห็นมีประตูสัก บาน เกียว
 แม้ว่าจะออกไปเดินก็คงจะเห็น แต่นั่นไม่เห็น
 เสียเลย ไม่ทราบว่า หายไปอย่างไรได้
 คราวกับว่าเป็นอากาศ ชาติ ลอยไป ตาม แสง
 จันทร์คืน ความกลัวสยดสยองยังเกิดขึ้น
 แก่คนอย่างเหลือล้น ต่อไปในนี้จะเป็นอย่าง
 ไรหาทราบไม่ ฉันไม่มีความบังคืดที่จะกุม
 สติคืนไว้ ได้ อีก.

ตอนที่ ๔

จดหมายรายวันของจอนาแทนฮักเคอร์
 (ต่อ)

เมื่อคืนนี้รู้สึกตัวนอนอยู่บนเตียง แล
 ถ้าแม้ว่าการที่เป็นมานี้ไม่ใช่ฝันแล้ว คำพูด
 ก็น่าจะทำให้ อัมฉันมา ได้ลอง พยายามจะ

ให้คิดว่า เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ไม่ เป็นไป
 ได้กระไร ข้อสำคัญที่ เป็น หลัก ตาม พยาน
 อยู่ก็คือเสียตัวมันตัวนั้น แลวางไว้ อย่าง ที่
 ไม่ใช้นิสัยที่เคยทำมาพิการพ ก็ หาได้ ใจไม่
 ที่เคยนั้นแล้วละรอนนอนไปเสียเสียละกับมี สิ่ง
 ที่แปลกๆ ต่างๆ อีก แต่นั่นแหละ แม้ ว่า
 ไม่ทันคิด ครอง แล้ว ก็ อาจไม่ เป็น หลัก ตาม
 พยานพอได้ อาจเป็น ว่า จิต ใจ ไม่ ประคอง
 แลกระทำให้ ทำ การ ผิด กว่า ที่ เคย ก็ได้ ยัง
 มีสิ่งหนึ่ง ที่ ทำให้ คิด ใจ คือ ว่า แม่ คำว่านี้ เป็น
 ผู้ อัมมาแล้ว ก็คงจะเป็นด้วยอาการวิปริต
 จึงหาทันได้ คำนึงเข้าเสียไม่ หาไม่ เช่น
 นั้นจดหมายรายวันๆ ก่อนนี้ คง จะ เอา ไป
 ทำลายเสียเป็นแน่ที่เคียว เมื่อในคาเหลียว
 กวาคกรอย ห้อง คราวใดให้ นั้น เห็น หน้า แม่
 สาว - แม่สาวซึ่งคอยคอยเลือกกันนั้นว่าไป.

วันที่ ๑๔ พฤษภาคม - ในตอนกลางวัน
 ได้ลงไปดูห้องนั้นอีก ด้วยอาการระแวงความ
 จริง ครั้นมาถึงประตูเห็นอีก อยู่ แน่นสนิท
 แลเป็นรอยกันจน กระทั่ง ลม ไม่ นั้น แดก รั่ว
 ประตูนั้นถึงแม้ว่าจะไม่ได้ ลั่น กุญแจ ก็ จึง
 แทะเห็นได้ว่าง กลอนข้างใน การที่ เป็น
 เช่นนี้เข้าใจว่าไม่ใช่ฝัน คงจะเป็นจริง ดัง
 กล่าวแล้ว โอพระเจ้าได้ โปรด!

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม - เมื่อคืนนี้คำพูด

ฉันได้เขียนจดหมายถึง แม่ฉันนั้น เป็น
ตัวเลขอักษร ส่วนของ มีสเตอร์ ซอคกันส์
พวกแต่ย่อ ๆ ว่า ให้เขา ไป ปรึกษาหารือ กับ
หล่อนๆ คุยขงของหล่อนนั้นได้อธิบายถึงที่
ทางต่าง ๆ แต่ทำได้เล่างถึง นำ กลัว นำ
หาวกเสียไม่ คุยหาทำให้หล่อน ตกใจ
ถึงเป็นลมก็ไป แม้ว่าจดหมายนั้นหากจะไม่
ถึงก็เป็นอันไว้ใจได้ว่าความคั่งจะมีความ
ลับหรือรู้ความคิดของฉัน....

จดหมายนั้นได้เฝ้าว่าง ลอด ทาง ลูก กรง
หน้าต่างลงไปให้ แล้วใช้ โยบอกให้ ไปทิ้ง
ไปรวสนัย เจ้าคนที่ เกือบ นั้น เอา ขึ้น แนน
ประทัยไว้กับยอกแล็กมึคร์ระ ธิย แล้ว เอา
ใส่ไปในหมวก เมื่อทำอะไรไม่ได้ ก็จึงย่อง
กลับมายังสมุกฮ่านหนึ่งสี่ เพื่อ แกว่คาญ
สักครู่ความคั่งเข้ามาจนถึงข้าง ๆ พวก คุย
เสียงเรี่ย ๆ พลังเบ็ดขงจดหมายทอด
มาพกว่า -

“เจ้าพวกขแกนเอาหน้าให้ฉัน ฉันไม่
รู้ว่ามันได้มาหากไหนกัน จะต้อง รว้ง เสีย
สักหน่อย คุ?” - ท่าแกคงจะได้รู้แล้ว -
“โยหนึ่งจากท่าน ไปถึงขเคอร์ซอคกันส์
เพอนฉัน อีกโยหนึ่ง” - ครั้นแกมองเห็น
ตัวเลขอักษรปลา ก สี่หน้ากั่นวหมวก ทันที
โน้ยศาลูกเป็นมันวาว - “อีกโย หนึ่ง รียา

เต็มที ไม่รู้ว่าภาษา ลิง อะไร กัน! ไม่
ยักเซ็นซอหรวอก เอา....ก็หละ! ไม่
เกียวซ้องอะไรกับเราหรวอก” แล้วแกค่อยๆ
พียจดหมายนั้นห่อเข้ากับตะเกียงเงินใหม่ห่มก
จึงพกดออกไป -

“จดหมายที่ถึงซอคกันส์นั้นฉัน จะ ส่งไป
ให้ด้วยเป็นของท่าน แต่ขอโทษเถะ ท่าน
เย็บที่ไม่รู้ฉันได้เข้กขงเสีย ท่านจะไม่ผนีก
เสียใหม่หรวอกหรือ?” แกส่งขงให้ โย
หนึ่งพริ้มกับจดหมายนั้น ฉันทำ อะไรไม่
ได้นอกจากรับมาผนีกแกส่งคืนให้แก พอ
แกออกไปจากห้องได้ ยืนเสียงกุดแกล้ง กัง
กลักเขาๆ สักครู่ไปลงเบ็ดคุก็ไม้ออก.

ต่อมาอีกชั่วโมงหรือสองชั่วโมง ความคั่ง
ย่องเข้ามาในห้องอีก ฉันกำลังเคลิ้มอยู่
เกือยวักถึงตังคนขึ้น แกแสดงกิริยาเรี่ย
รือยแลส่งยส่งยมอย่างก็เหลือเกิน เมื่อ
เห็นฉันนอน แกพกดขึ้นว่า -

“ฮอท่านถ้จะเหนอย? โยนอนเสีย
เถะจะได้หลับสบาย คินนฉันจะไม่ มารย
กวนคุกับท่านอีก ด้วยมีอะไรจะ ต้อง ทำ
มาก ขอท่านจงหลับนอนเสียเถิด” ฉัน
เดินไปเข้าห้องนอนตามคำแก แล้วนอน
หลับคุไม่ไผ่ผ่นอะไรเลย ความเค้ว่าโคก
ทำให้ โสงขงเรี่ยค้อย่างเอเค.

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม - เช้านี้ พอตื่นขึ้น
ก็เห็นกระดานกระดานเขียนหนังสือ กับซอง ออก
จากถุงของมาไว้เสียในกระเป๋าลือๆ ด้วย
เมื่อมีซองมีโอภาสเวลาใดก็เขียนได้สบาย
แต่ออกปลากไรมากพอเข็ดขึ้นก็ทำให้ฉันทก
ใจไปอย่างยิ่ง -

กระดานข้างในนั้นไม่มีเหลือเลย จนสัก
ขึ้นเคียว จนขึ้นกระดาน โน้ดข้อทำเรื่อง
รถไฟกับระยะทาง, หนังสือเบิกเงิน แยก
และไรต่างๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับ ตัว
ในภายหลัง เมื่อออกไปจากศาลาเชลล์ นึก
ก็หายเกลี้ยงไปด้วย ไม่รู้จะทำอย่างไร
นั่งลงบนครุฑทองแล้วนึกขึ้นได้ จึง ลูก ชิน
คืนครุฑทองคำใน กระเป๋าสอง แล ความ เสือ
แสงสั้นทุกตัวแต่ก็ หา พายไม้ เข็ด คู้ เห็น
เสือสำหรับใส่เดินทาง, เสือยาว, แลผ้าพัน คอ
พลอยหายไปด้วย ทว่าร้องรอยไม่ได้ว่าไป
อยู่ณที่แห่งใดกัน ดูถ้า เหมือน เป็น สัก
ความคิดคล้ายผู้ร้ายอย่างใหม่เป็นแน่.

วันที่ ๓๑ มิถุนา - เช้านี้ ขณะที่กำลัง
นั่งคิดครุ่นอยู่คนเดียวก็พอเห็นแว่วเสียงแตรมา
แลเสียงฆ้องมาอยู่ตรง ถอน หิน หน้า
ศาลา โดยความซนซมย่นก็ฉันทกโลกลูก
ขึ้นวิ่งไปหน้าต่าง เห็นแถวขบวนของ สอง
เล่มเทียบมาด้วยม้าแถวขบวน ๔ ตัว ที่ๆ สวรรค์

มีพวกขบวนขบวนอยู่แถวขบวน ๒ คน ที่ มือ
ถือไม้ยาว คนวิ่งวิ่งไปก็ประคอง ตั้งใจ ว่า จะ
ลงไปข้างล่าง โดยทางห้องกลาง ซึ่งเข้าใจ
ว่าคงมีทางเบี่ยงไว้ที่ทางนั้น แต่กลับ ทำ
ให้เสียคนขึ้นแข็งขึ้น หมก ทั้ง ตัว ด้วย ประทุ
หึ่งอีกสักคน ญ่นเสียข้างนอกแล้ว!

คนวิ่งวิ่งไปหน้าต่าง แลร้องตะโกน
เรียก เจ้าพวกนั้นแหงหน้ามองมา แล้วชี้
ไว้ชี้ไว้ ขณะนั้นอ้ายพวกขบวนก็ออกมา
อีกด้วย เห็นมันชี้มาที่หน้าต่าง คนพูด กัน
แล้วก็พากันหัวเราะ พอได้! มันไม่ ยัก
ฟังคำวิงวอนอ่อนหวานของคนเสียเลย มัน
ไม่มองดูที่เคียวหินหน้าหินแล้วพากันไป ไค้
ขึ้นเสียงลงแตรม้าไกลออกไปทุกที.

วันที่ ๒๔ มิถุนา ก่อนเช้า - เมื่อ
หัวค่ำวันดีไปจากฉันทักคำหน้อย ทำจะ
ไปใส่กุญแจแข็งตัวอยู่ในห้องของ แถ มื่อ
มีโอภาสเช่นนี้ คนวิ่งขบวนแถวขบวนที่
แลไป เข้มหน้า ต่าง มอง ออกไป ดู ทาง ไค้
ความตั้งใจนั้นกระดกคอกคั่ววันดี ด้วย เข้าใจ
ว่าคงจะทำอะไร สัก อย่าง หนึ่ง ด้วย พวก
ขบวนนั้นยังพักอยู่ที่ โหนดทองในบริเวณศาลา
เชลล์ เข้าใจว่าคงจะใช้ให้ทำงานอะไร สัก
อย่างหนึ่ง ด้วย ไค้ ขึ้นเสียงคล้ายกับเสียง
ฟันฟันไม้ หรือชุกคินอะไรเช่นนั้น แต่ไกล

เป็นนักโทษอีก คกลง ทำอะไรไม่ได้ ต้อง
นั่งลงร้องไห้ซิก ๆ

ขณะที่นั่งลงนั้น ไ้ ยืนเสียง อะไร เสียง
หนึ่งทีซาล้างล้าง เป็นเสียงผู้หญิง ร้องให้
พิลาปว่าควณู จึงกระโดดไปที่หน้าต่าง
มองออกไปทางช่องลูกกรง ก็พบ ผู้หญิง
วิ่ง ๆ เจ้าหล่อนสยบผม มีทั้ง สอง

กอดอกแสดง ความโศกเศร้า อย่างใหญ่ หลวง
พ่อหล่อนเห็นหน้าฉันเข้าเท่านั้น ก็โหมเข้า
มาแล้วร้องตะโกนด้วยเสียงกวางว่า

“อ้ายสัควนกร เอลูกเข้ามา!”
หล่อนคุกเข่าลงแล้ว ยกมือทั้งสอง ขึ้น
พลางร้องตะโกนอย่างเม่อีกขึ้นอีก ทำให้หัว
ใจฉันสั่นร้าวอีก แล้วก็ดึงผ้าถุง ผม ตีอก
ซกใจ ในที่สุดก็วิ่งตรงเข้ามาที่ประตู แล
ถึงแม้จะไม่เห็นตัวก็ ยังได้ยิน เสียง หล่อน
ตะเพียน ๆ

จะเป็นที่ไหนก็ทราวยไม่ได้ ยางที่ อาจ
เป็นชนทอคอยส่งก็จะเห็นได้ ไ้ ยืนเสียง
ความตื้นเขินอะไรที่มพิภวะชิบกระซิบ อยู่ ที่
นั้น ในทันใดเสียงสนักขี้นาพอนเท่า รัยดัง
หนักเข้าทุกที ในครู่เดียวกันที่ซาล้างล้างก็เข้าไป
ด้วยเท้าสัควนกรในหล่นเข้ามาถึงกระแสน้ำ

เสียงหญิงผู้นั้นจึงหยุดหายไปทันที ส่วน
เจ้าสนักขี้นา มี เสียง คำว่าม อยู่หน้าอยู่ เคียว

ประเทียวกก็เดินเลียปากกันเป็นแถวไป

ฉันไม่มีความสงสัยอะไรแน่นอนเลย เพราะ
รู้ อยู่ ว่า ลูก ของ หล่อน เป็น อย่างไร เวลา
หล่อนตายเสียงจะเป็นการคึกว่า

นี่จะทำอย่างไรกัน ? จะทำอย่างไรได้
บ้าง ? คิดขบใจจึงระพาวทวน ออกให้พ้น
จากที่ชุมนุมก อันน่าสยดสยองนี้ไปได้

วันที่ ๒๕ มิถุนายน เวลาเช้า ไม่
มีผู้ ใดรู้ว่าชีวิตนี้เป็นของประเสริฐ สำหรับ ตัว
เพียงไร แต่มีความชื่นชมอย่างไรที่ไ้ รัยค
พ้นข้ามกัน ไป และได้ กลับ เห็น เวลาเช้า อีก

ทนกว่าตัวเองจะได้รัยเข้า เข้าใน เมื่อ พระ
อาทิตย์ส่งพยับออกไม่พอสว่างเข้ามา ทาง หน้า
ต่างห้อง ความกลัว ที่ หายไป สิ้น รว กับ
ปลื้มทั้ง กล้ายกยว่าไ้ สรวมเสื่อที่ ขย อุณ
ในเวลาหนาว ในระหว่างเวลาที่ ยังมี อยู่
นี้จึ่งจะใช้ความกล้าหาญลงมือทำการรัก
อย่างใดอย่างหนึ่งจึงจะได้ เมื่อก่อนนี้จดหมาย
บอกล่วงหน้าก็ไ้ เข้าไปทั้ง แล้ว เท่า ก็
คึกคอก ความ ช่วยเหลือ ทาง โฉน แล ความ
อันควายก็จะมาสู่ในไม่นานนัก

โฮบ ! อ้ายคึกคึกว่า ทำการโดยกล้า
หาญเกิด ?

เวลาที่ยังเกิดความสยดสยองของความ กลัว
ขึ้นแก่ฉัน นั้น เป็น เวลา กลาง คืน ในเวลา

ก็มีอายุไม่ต่ำกว่าสามร้อยปี นอกจาก นั้น
ยังมีสายสร้อย, เครื่องประดับ, เพชรพลอยต่าง
ต่างนาๆ อีกมากมาย.

ที่มุมห้องมุมหนึ่ง มีประตูซีกไม้ หนึ่ง
หนา ฉันลองผลักดูประคูนึกเข็ดออกได้
ต่อไปมีทางเล็กนำไปถึงบรรไดเวียนลงไปใต้
ข้างล่าง ฉันลงไปทางนั้นโดยไม่ นึก กลัว
เกรงอะไรหมก ถึงแม้ว่าจะมีคดึก เปรียบ
เป็นหลวงไป เมื่อถึงชั้นที่ลึกเป็นทางซอก
เล็กมีคดเป็นอุโมงค์ สิ่ง กลิ่น อื่นๆ ขึ้นๆ
และๆอะไรออก กระทบไป ฉัน ทน เค้น
ไปตามทางนั้นจนกระทั่งมาถึงประตูหนึ่งแง้ม
อยู่ข้างเข็ดออกพบเป็นที่ โขส้วร้าง หักพัง อะไร
อันหนึ่งกลางป่าช้า หลัง คำนั้น ชำรุดทรุด
โทรมทลายลงเป็นอันมาก มีบรรไดสองทาง
นำสู่ห้องซุก แต่ที่คนนั้นเป็นรอยซุกใหม่ๆ มี
โลงใหญ่ฝังไว้ โคนนั้นซึ่งเข้าใจว่าเป็นศพพวก
สโรวัก ในที่นั้นไม่มีใครเลยจึงทรวาคันต่อ
ไปอีก แต่โดยความไม่ประมาท ฉัน
ทรวาคทลึงเท้าที่ข้างไป จนขึ้นในห้องถูก
ที่ไว้ศพทั้งสองแห่งก็ไปเข้าประตู ด้วย แต่
หาพบสิ่งใดไม่นอกจากโลงสี่แฉกกลืนดิน ต่อ
มากถูกที่ ๓ จึงได้พบ.

ขณะที่นั้นมีโลงใหญ่ใบหนึ่งวางอยู่บน รอย
ดิน ที่ ขุด พูน ขึ้นไว้ ใหม่ๆ คำนึงถึงไปนอน

แกระคายหรือนอนหลับก็ขอกไม่ถูก ในยาค
ลิม โพลง แข็งอยู่ หามีสัญญาที่บอกว่าคาย
ไม่ - แก้นั้นถึงแม้จะซึกก็ ยัง อุ่น ริม
ปากก็ยังแข็งอยู่เช่นนั้น เป็นแต่ไม่กระดก
กระดิกไหว คิง, ซิฟรไม่ เห็น เค้น, หัวใจ
ไม่เห็นทำงานและไม่มีลมหายใจเลย ฉัน
ลองก็เข้าไปทรวาคูว่าอะไร มีอะไร เค้น ด้วย
คัยๆข้างหรือไม่ ก็เปล่าทั้งสิ้น แต่แม้
ว่าแกไม่คายหรือนอนอยู่เช่นนั้น คง นอน ไม่ ไค
นาน เพราะว่ากลิ่น สโรวักแห่งที่นั้น อาจ
เอาชีวิตเราน่าเสียได้ ตามความ เข้าใจ นั้น
นึกว่า ข้างที่แกกระ เขา ลูก กุญแจไว้ ที่
ตัว จึงก็ลงเหยี่ยวหา ก็พบเห็นในยาค
แกที่ ลิม โพลง แข็ง นั้น แสดง ความ เกลียด
อย่างลึกซึ้ง ถึงแม้จะไม่รู้ว่าเข้ามาทรวาคอน
แกก็ ทำ ให้ฉันต้องเข็ดลึงเท้าสลับออกมา
ทางหน้าต่างห้องค้ำวนค้ำมาห้องของตัวอีก คิง
เคิม พอถึงห้องก็ทรวาคตัวนอนสลบเพิ่มอีก
ด้วยความปลอดภัย.

วันที่ ๑๕ มิถุนา - วันนี้เป็นวันที่ลงไป
ในทหมายลขยที่สค ฉันได้ เห็น คำนึง
ออกไปจากค้ำเซลล์ ทาง หน้า ต่าง อย่าง เคิม
และสรวมเลื้อยตัวนั้นไปอีก ขณะก็แกได้ไป
ด้วยกิริยาอย่างจริงจัง ฉันนึกอยากจะมีอัน
ยิ่งให้ทหขมาลงไปจริงๆ แต่เกรงไปว่าจะ

ไม่มีอาวุธชนิดใดที่จะทำร้ายคนชนิดนี้ได้เลย
ฉันไม่กลัวอยู่คอยอยู่แถวกลดัย ค่าย กลวัระ
โคเห็นแม่สาว ๆ เหล่านั้นเข้าออกจึงวิ่งมา เลี้ยง
หิ้ง สมุด แล อาน หิ้งสี จม ผอญ หลับ
ไปเอง.

คำว่าคนเข้ามายืนอยู่ข้าง ๆ ทำให้ตกใจจน
แถมเองก็ลืม ๆ เป็นที่แล้วพูดว่า

“พวกรุ่นหละ ท่านผู้เป็นสหาย เรา
จะทิ้งจากกัน ท่านก็จะกลับไปยังประเทศ
อังกฤษอันงดงามของท่าน ส่วนฉันไปทำ
อะไรต่าง ๆ ซึ่งยากที่อาจไม่ได้พียงกันอีกได้
ทุกหมากที่ทิ้งไปดังยานั้น เขาไป ทั้งไปรษณีย์
เสร็จแล้ว พวกรุ่นฉันจะไม่อยู่กันแต่ อะไร ต่อ
อะไรสำหรับ จะเกินทาง ของ ท่าน นั้น คงจะ
เตรียมไว้ให้พร้อม ในเวลาเข้าพวกซนกัน
ซึ่งมีการทำอยู่กันกับพวกสโวลด์คะมา เมื่อ
มันไปแล้วรถของฉันก็จะมารับท่าน และ
พาท่านไปจนถึงห้องขอรุโก ที่ระโดย สาน
รถเมล์ ไปถึงยัสสคิวิคส์ แต่ฉันหวังว่าจะได้
พบบ้านออกาศศาสตร์แล้วแล้วคล้า” ฉันออก
สงสัยแลจึง คงใจ จะ ลองไป ตาม แกไป
ตรง ๆ ว่า

“ทำไม ฉันไปคนเดียวไม่ได้หรือ ?”

“ไปยั้งใจเล่า คน รถ ก็มาไม่ อยู่
เสียแล้ว”

“ฉันเดินไปก็ได้อาการะไปเสียเร็ว ๆ
หน่อย” แลก็มีอย่างน้อย ๆ ถัดลึ้มคมใน
อยู่ แล้วตอบว่า

“แล้วเข้าของของท่านแล้ว ?”

“ฉันไม่ห่วงหรอก ให้คนกลับมาก
เวลาอันใด” คำว่าคนนั้น ตัว ทรง พุด
ด้วยสุภาพว่า

“ท่านพวกอังกฤษพออะไร ดูใจ ฉันนึก
สมกับที่ว่า ‘มาช้าไปเร็ว’ เชิญมากับฉัน
เถอะ ท่านผู้เป็นสหาย เมื่อท่านไม่ พอ
ใจที่ไม่ต้องพักอยู่ในบ้านของฉันได้เลย ถึง
แม้จะรู้สึกเสียใจ ในเวลาที่ท่านจะต้องจากไป ก็
จริง แต่ก็ระงับความประสงค์ของท่านไม่
ไหว เชิญมา” พุดแล้วอีก ตะเกียง
พาลงบรรโคงไปในที่ลงกลาง ในทันใด แล
หยุดซงกั.

“ใช่! ใช่! ฟัง!”

ในที่ใกล้ ๆ นั้น มี เสียง สุนัขขี้น่า เท้า หอน
แลดูเหมือนเสียงนกมีเสียงนั้นดังถึง คง เข้า
ราวกับเสียงหีบเสียงประชัน กัน หลาย เครื่อง
เมื่อหอยก้นอยู่คู่หนึ่ง แด่ ก็ เดินไป ที่ ประตู
บิกลูกบิกลูก ลากสายโซ่ไว้เปิดประตูนั้นออก.

ตอนนั้นออกปลากใจมากที่ได้เห็นประตูนั้น
หาได้ลั่นกญแไม่ โดย ความสงสัยได้
เหลียวพาดูอตรอญ ๆ ที่หาพญญแ.

ใจกลับสู่ทันที กระซำก, กระซำก สัก เท่าไรก็ไม่เห็นเคลื่อนไหว มองเห็นเหล็ก กุญแจลั่นอยู่ ประตูลั่นกุญแจเสียแล้ว ในภายหลัง ที่ฉันมาจากบ้านฉันเอง.

ความึกขานก้อยากจะได้ลูก กุญแจ มาไข แม้จะเป็นอย่างไรก็ตามเพลง คึกกระได้กำแพงเข้าไปในห้องควานคอก ออก อาจมาเสียได้ แต่ฉันแหละ คายเสีย ก กเหมือนกัน โดยไม่รอช้า ฉันวิ่งไป ที่หน้ากว้างทางบ้านฉัน ออก ได้ เข้าไปในห้องควานคอกเช่นคราวก่อน ห้องนั้นว่างเปล่า อยู่ดังที่คาดไว้ กุญแจก็หาอยู่ไม่หาจนทั่วก็ไม่พบ, พบแต่ กอง ทอง คง อยู่ดังเดิม จึงเลยลงบรรไดเวียนลงไปตามทางมืด ไปถึงโถงใต้ถุนนอก เวลานั้นฉันนึกถึงคำว่าระหาตัวธิดาคำนวณคล้ายคนใด ที่ไหน

โถงใต้ถุนนั้นยังคง อยู่ที่เดิม ใกล้กับกำแพง ความมืดคล้ายอยู่ด้วย แต่หาได้ทอดตะเพนสนธิ เพียงวางไว้ เท่านั้นเอง ฉันจะต้องค้นหา กุญแจใน ตัว แก้วใด ก็ จังจะเข้เขาฝาโลง นั้น ขึ้น มา พึ่งกำแพงไว้ สิ่งที่น่ากลัวอยู่เบื้องหน้า กลัวอย่างขบค้อ ตัวควานคอกนั้น อยู่ในนั้น ซึ่งก็เป็นเหมือนนั้น ฉันกลัว เก่า สัก ครึ่ง หนึ่ง ผมแล้วพวกที่หึงออกชาวก็กลายเป็นสีกาปูนกับคำ แก้มค้างขึ้นเต็ม ที่ไม่ โย้ม เทียวแห่งเนื้อหนังหรือก็มีเล็ดลมฝ่าขลุ่ยมาก ริม

ผ้านั้นแดงยิ่งกว่าแต่ก่อนและมี โลหิต สด สดไหลซึมอยู่ นอนนิ่งอยู่ใน นั้น คล้าย กับปลิงที่กินอิ่มแล้ว ไม่ กระตุก กระคิกไหว ถึงเลยจนสิ้นกินเดียว ขณะนั้นก็ลงอุกตัว แก้วลั่นสนไปห่มกเส็นประสาธไมยอมทำให้ถึงประสาธ แต่จะหาอย่างไรก็คิดกันฉันนึกทาบเสียตน แม้จะตกค้างอยู่จนถึงคืนพรุ่งนี้แล้วจะต้องเป็นอาหารของอสูรตนรกรู้นคนนั้นเท่านั้น ฉันเที่ยว ค้นหา ความเสียความแสร้งจนทั่วห่มก็หาพบไม่ เป็นอันไรจึงหยกขึ้นของกหน้าแก ในทันใดเห็นริมผ้านกเย็บเป็นเชิงเขี้ยว ทำให้ฉันไม่โย้ยขึ้นทันที ยิ่งมาจนถึงว่า อ้ายสัตว์รอนกซึ่งฉันได้ช่วยพามาไปลอนคอนั้น ในเวลาต่อไปข้างหน้า มันอาจถูก เลืก ขน ชาวประเทศนั้นพาให้เป็นผลสำเร็จไปหมดสิ้น ทั้งเมือง ความคิดนั้นยังทำให้เป็น ข้า กลุ้มใจอยู่อยากจะทำกิจอ้ายสัตว์เช่นเสียให้พ้นจากโลก แต่ขณะนั้นจะหาอาวุธก็มีมาลึกลับหนึ่งที่ไม่ มี ฉันเหลียวหาอาวุธๆ พบ ขลุ่ย อัน หนึ่ง ซึ่งคนทำงานเอาเข้ามาซุกหลุมทิ้งไว้ จึงเก็บขึ้นมาแล้วยกขึ้นส่งเงินสู่คนฟาก ลงไป ที่หน้ามัน ขณะที่ดินเขาขลุ่ยลงไปถึงนั้น หัวมันหันมาจ้องฉันอย่างน่ากลัว ทำให้ฉันวิ่งเวียนชนมาทันที ขลุ่ยก็หมุนควงอ่อนเพลียอยู่ในมือ เมื่อเห็นหน้ามันแล้วเสียขวัญตกใจเช่นนั้น ความวิ่งเวียนก็ถึง หนัก

จนทำให้ชแลงนั้นหล่นลง ครั้นพยายาม
จะเก็บขึ้นทางคมไปก็ล้มล้มหายอยู่ เลย
หล่นม้อตกลงไปโดนอ้ายสี่ตัวนก น เจ้าอีก
ครึ่งหนึ่ง แต่ค้นหาเห็นไม่ ได้เห็น ก็
แต่หนำนั้นมิ โลหิตไหลแลทำหนำนิ้วขวมก
อย่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน.

ฉันทึกคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป แต่ช่าง
กระไรสมองกรืออันเป็นไฟก็เกือบ คึกไม่
ออก ไต้แต่ต้องคอยอยู่ด้วยความโหม้นค
เสียใจ ขณะที่คอยอยู่นั้นไต้ ยืนเสียง เจ้า
พวก แหก รว รึก ร้อง เพลง งาม ๆ อย่าง สนุก
สนานเข้ามาใกล้ ก็มี เสียง ล้อ เกวียน
แลเสียงลงแซ่ เจ้าพวกนี้ คือพวกซนแก
นี้กับพวกสโลว์คิงที่ควานคัยอกแนแล้ว ฉันท
เหลียวมองดูโลงนั้นอีกครั้งหนึ่งแล้วก็ รวย วัง
ออกจากที่นั้นมาถึงห้องควานคัย ทั้งใจว่าจะ
มาให้เห็นประตูปะ แต่พอถึงไต้ ยืนเสียง
ไซกุญแจข้างล่าง แลเสียง ประตูก็ กล้วย
กังกังใหญ่ รู้ว่าท่าคงจะมี ทาง ออก ทาง
เจ้าออกทางหนึ่ง หรือมีฉันทใครก็คงมี ลูก
กุญแจสำหรับไซประตู หนึ่ง ประตูใด เป็น แน
ต่อไปมีเสียงล้อเกวียนดัง และก็หายเข้าไป
ทาง ๆ หนึ่งทางหนึ่ง คอยไต้ ยืนเสียงประตู
ก็ดังขึ้น ฉันทจึงกล้วย ลงไปใน ห้อง ซ้าย
นั้นอีก เพื่อว่าจะหาทางใหม่ได้บ้าง แต่
ในขณะนั้นยังใจ ลม ช่าง เบ้า แรง เสีย ริง ๆ

(มีต่อไปหน้า)

จนประตูที่ตรงบรรไดเวียนนั้นจับก็โครมใหญ่
ฉันทจึงลงกราบ ฉันทจึงไปผลักก็หาออกไม่
กลียจับแน่นสนิทราวกับเนื้อเดียวกัน อนิจ
จา! ฉันทจึงตกเป็นนักโทษอีกแล้ว แล
ทิดจากรวมก็ไล่ไต้ไต้เกือบ !!

ขณะที่ เขียน จดหมาย เหตุนี้ ไต้ ยืน
เสียงล้อเกวียนเสียง ชน ะไร ต่อ ะไร ช่างได้
มีเสียงตอกตะปเข้าไว้ว่าคงเป็นโลง แล้ว
สัก ครู่ ไต้ ยืน เสียง ล้อ เกวียน ใน ห้อง กลาง อีก
เสียงไซกุญแจประตูก็ดังขึ้น ไต้ ยืน กุญแจ
ลั่นดังจนสนก.

ไม่ช้ามีเสียงล้อเกวียน ๆ แลเสียงลงแซ่
ที่หน้าศาลาเข้ากันกับเสียง พวกซนนั้นให้ ร้อง
กึกก้องเดินทางไป.

อ้าย น้าสยทสยง! ฉันทจะต้อง อยู่คน
เดียวกับอ้วกฉันทเหล่านั้นเป็นอย่างไรก็เช่นกัน
จะไม่ยอมอยู่กับมันเช่นอื่นซัก จะต้องคึก
พยายาม หา ทาง ให้ ยิง กว่าที่ไต้ ทำ มา แล้ว
ทองเหล่านั้นฉันทจะเอาไปคัยแล้วจะ ต้องใช้
ในเวลาข้างหน้า เพราะ ฉันท คง จะหาทาง
ออกไต้เป็นแน่.

เมื่อหล่นออกไปไต้เวลาใดก็กระกล้วยบ้าน
วิ่งไปชนรถไฟไต้ใกล้ที่สุดโดยเร็ว! วิ่งไป
ให้พ้นจากอ้ายทิดหาย น! พ้นจากแผ่น
ดินรกรกอันเต็มไปด้วยค้ายลึงสั้น! พระทรง
โปรดคัยเด็ก!

ผู้ขาย ไม้เตยผัดข

๒๑ ตัวศรียานนท์

คำใบลพฉาไท แม้จะเป็นคำขลุ่ยที่เปลี่ยว
กวีรัง, แต่เป็นคำขลุ่ยที่น่าสยบ อากาศก็
เป็นท่วงเปลวแว้งว้าง บ้านช่องไม่ขัดเขี่ย
ผู้สัญจรไปมาทางนั้นย่อมรู้สึกหายใจไปส่ง
ลึกซึ้งในกรุงมาก. ทางทิศตะวันออกเฉียง
เหนือมีพระราชวังอันตระหง่าน, ทั้งเป็นสง่า,
เพิ่มพูนภูมิประเทศนั้นให้เป็นทัศนอันงามเลิศ

เกาะสถานในแถวนี้ ไก่บวมอยู่ริมถนน
เจ้าของไก่ แข่งขันกันปลุกสร้างอย่างคงาม,
มีรูปทรง คล้ายคลึง กันตลอด, แต่ว่า ทั้ง
อยู่เป็นส่วนเป็นตอนห่างกัน มีคันทันใหญ่ๆ
เขียวชอุ่มล้นมรรยงค์นั้นระบะเป็นบ้านไป ใน
บริเวณบ้าน เหล่านั้น มีสวน พรรณไม้ ใบและ
กอกปลุกเป็นจักรพรรดิแลดกระถางตา

เกาะทุกๆหลังในตำบลนี้, นายประสิทธิ์
คำซันเป็นคนที่มีรักก็ตลอด คน วนั้น เขามี
กิจสำคัญ ที่จะเข้าไปในบ้านๆ หนึ่งในแถวนี้,
บ้านที่เขาจะเข้าไปนั้น อยู่ห่างจากบ้านอื่น มีคันทัน
ไม้ล้นมรรยงค์หน้าทาบทำให้มีคันทัน ภายใ
บริเวณบ้านมีสวนดอกไม้เป็นหย่อมๆ ปลุก
ไคร้เขียวชอุ่มน่าเพลินใจ นายประสิทธิ์
คำซันมุ่งมา เพื่อจะ ทำการ ฆาฏกรรมใคร คน
หนึ่ง, ซึ่งเขามีความเคียดแค้น, ไม่ชอบ
อยู่ร่วมโลกด้วย เมื่อมีประเทศบ้านนั้น
เป็น ที่รัก และอยู่ ห่างจาก บ้านอื่น จึง เป็น
โอกาสก็แก่เขามาก

คืนวันนั้น ถนน เงียบสงัด ปราศจาก ผู้
คนผ่านไปมา เป็นคนที่เหมาะแก่การที่จะทำ

การอันน่าสยดสยองนั้นยิ่งนัก

นายประสิทธิ์ คำชิน ไหล่ออกจากหมู่ ต้นไม้, มายืนอยู่กลางถนน, นัยตาแลดูวาทสกดถนนข้าง โนนข้างนี้ทำประสาธใครไม่ เขาขึ้นวีร และเดินทวนไปมาอยู่ครึ่ง ครึ่งชั่วโมง, เมื่อเห็นว่าไม่ มีใคร แน่แล้วจึง ว่ำฟัง แต่ในใจว่าเป็นโอกาสเหมาะเหลือเกิน ถึงกระนั้น เขาก็ยังครึ่งวอร์อยู่ ทาตรงเข้าไปทำการตามความมุ่งหมายทันที, ความจริงนายประสิทธิ์มีความเกียจแค้นคนๆ หนึ่ง ซึ่งเขามุ่งหมายมาเอาชีวิตนี้อย่างสาหัส และตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องฆ่าให้ได้ แต่ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นครั้งแรก ผู้ร้ายที่ยังไม่เคยฆ่าใครเลย, หนแรกก็ไปคอสะทกสะท้าน มีความ หวากเสียว เป็น ธรรมดา, ครั้นได้เคยฆ่าเข้าสักคนหนึ่ง หรือสองคนใจคอ ก็อยู่ตัว และ ชัก เข็ม นายประสิทธิ์ คำชิน ก็มีอาการเช่นเดียวกับผู้ร้ายฆ่าคนอื่น ๆ เขาพยายามข่มสติเพื่อทำให้ใจคอ, ใจชักรวออยู่, พุดถึงรูปร่าง แล้ว เขาเหมาะ แก่การเช่นนั้นมาก, แม้จะมี กิริยาเงืองหงอยอยู่ข้างที่, แต่ว่าเป็นคนแข็งแรง, ลำสัน, สูงใหญ่, แขนทั้งสองข้างแข็งแรง, มือแต่ละข้างอย่าว่าแต่จะบีบคอคนเลย แม้ วัวก็อาลุ่มในเวลาไม่ถึง ๓ นาที นายประสิทธิ์

คำชิน เป็นผู้ ชอบความ บุติธรรม, เกลียกการปล้นปล้น คบโกง คนที่เขาตั้งใจจะมาเอาชีวิตนี้ เป็นผู้ที่จะทำให้เขาได้ความเกือวอื่น ถึงแก่ความ ล้มจม โดย เหตุนี้เขาจึงตกลงใจ อย่างเด็ดขาดว่า จะต้องทำให้สาแก่ใจ เมื่อตัดสินใจลงเด็ดเดี่ยวแล้วก็ลงหลายใจยาว แสดงว่าไม่ต้องหวั่นก้อไปอีกแล้ว, วิบสาวเท้าเข้าไปยึดประตูบ้าน, เดินเข้าไปอย่างเงียบกริบ, หายลับเข้าไปในพุ่มไม้ข้างเรือน

คืนวันนั้น เป็นคืนที่อากาศ สบายในกลางฤดูร้อน, ลมพัดเอื่อย, พากันคอกไม้หอมกระสายพระพลบขวิเวณบ้าน ใกล้ๆ กับพุ่มไม้ที่นายประสิทธิ์ หมอบอยู่, มีขุมไม้เลื้อยแตกกอออกช่อตระการตา แม้แต่ในเวลาราตรีกาลเช่นนั้น ก็ยังได้ยินเสียง ผงบินวู่ววน เทยวเซย ละของ เกสร คอกไม้ ออกระงมไป ถักพุ่มไม้แน่นไปหน่อย, มีสนามหญ้าซึ่งได้รัการคกแต่งและรักษาเป็นอย่างดี ค่อสนามหญ้าก็แถวไม้คอก, ปลูกไคร้ยะและสลัยสี, มีกล้วยพรวนต่างๆ เหลือง, แดง, ขาว, ม่วง, และชมพู, สังกสัน พังรงไหนด่าเพิกเพิกเป็นนัย สองข้างถนนน้อยซึ่งตรงเข้าประตูคอกก็ปลูกไม้ ใบ, ทั่วได้ระเบียบ, ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าบ้านนี้ต้องเป็น

บ้านของผู้มีมือน้อยอย่างเหลือล้น

สักครู่หนึ่ง นายประสิทธิ์ ผลุลูก ชนชั้น, มีอกำกัมน้อยอยู่ในกระเป๋, เพราะในชั้น ไม่นั้น, มีบุรุษหนึ่ง, ซึ่งเป็นคนที่เขา ตั้งใจจะมาล้างชีวิตตนเอง นั่งอยู่ใน เก้าอี้สาน บุรุษผู้หนึ่งทั้งที่เป็นสภาพบุรุษ, สบาย หรือ อัน โอชารส, นั่ง ทอด อารมณ์ เพลิน อยู่ อย่าง สงบเงียบ

นายประสิทธิ์คำนึงถึงคุณค่าของคนที่ด้วยความเคียดแค้น ความจริงเขาเป็นคนไม่เคยเกลียดใครมาก่อนเลยในชีวิต, แต่มาความข้างรู้สึกเกลียดคนเจ้าเล่ห์, ทาโกน โดยให้กัมน้อย, ซึ่ง กำลังนั่งชมดอกไม้ อยู่ นั้นเสียจริงๆ อย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

บุรุษผู้นั้น, เป็นผู้กำ อำนาจไว้ในมือ, เพื่อทำลายชีวิตของนายประสิทธิ์, เพื่อยก ร้ายซึ่งเขา ค้าขาย อยู่, เพื่อ ทำลาย ชีวิต ภรรยา ทรัก ของเขา หรือ อย่างน้อย ก็ให้ ภรรยา ห่มก รัก, เพื่อ ทำให้นายประสิทธิ์ ถึงแก่อดล้มละลาย, ห่มกเกลียดชังได้ ไม่ว่าอะไรใด ใช้แต่ เท่านั้น บุตร ของ เขา ทั้ง ๒ คนยังจะได้รับ ความ เกลียดชัง เนื่อง จาก บุรุษผู้นั้น, คือ เมื่อยังค้า มาตรา เป็นคนล้มละลายแล้ว บุตร ของคน ก็ต้อง ขาดจาก การศึกษา เพราะขาดการอุดหนุน นาย

ประสิทธิ์ มีบุตร หญิง คนหนึ่ง กับชาย คนหนึ่ง เวลา กำลัง เล่าเรียนอยู่ในชั้น มัธยม ศึกษา ทั้ง ๒ คนแล้ว เด็กทั้ง ๒ นั้นเป็นเด็กดี, หมั่น ต่อการเล่าเรียน, เฉลียวฉลาด, มุ่งแต่ใน ทาง ข้างดี ไม่ผิด อะไรกับ บิดา มารดา แต่ อนิจจา! เด็กผู้เคราะห์ร้ายทั้ง ๒ นั้นต้องขาด การ ศึกษา เสีย แต่ กลาง กัน เพราะ บุรุษ เหยียด โหด, ปราศจากเมตตาจิต, มุ่งแต่ ประโยชน์ของตน, ไม่เอาใจใส่ต่อชีวิตของ มนุษย์อื่นเป็นอันขาด

ชีวิต ของ คน ทั้ง ๔ คือ นาย ประสิทธิ์ กับ ภรรยา และบุตรอีก ๒ คน กำลัง ตกอยู่ใน กำมือของบุรุษใจร้าย รววกัย เคียดริษยา ผู้ให้ กัมน้อย ถ้าเขาเร่งเงินเข้ามือไว้, เมื่อ นั้นและชีวิตของคนทั้ง ๔ จะได้รับความ เกลียดชัง, นั่นแหละ เป็นต้นเหตุให้นายประสิทธิ์ เกลียดคนก็เกลียดคนหา

เรื่องเดิมซึ่งนำเศร้าใจก็คือ นายประสิทธิ์ คำชิน, ผู้ขายเหล้าต่างน้ำ, ตั้งร้านขาย อยู่ ที่ถนนทรงวาด, ขาดเงินที่จะลงทุนค้าขาย ต่อไป, จึงไปหานายเปรมมั่งจรรยา ซึ่งอยู่ ที่ตำบลพญาไทที่กล่าวมาแล้ว แล้วก็เงิน จากนายเปรมมั่งจรรยา มาลงทุน อีกที่หนึ่ง โดย มิได้ทราบนานายเปรมเป็นคนชฉฉฉ, มุ่ง แต่จะไล่เงินฝ่ายเดียว ถ้าจะว่าไปแล้วเหตุ

ทั้งหลาย เหล่านี้ ก็ เป็น ความ ผิด ของ นาย
ประสิทธิ์นั่นเอง

โก๊พกมา แล้วว่า นายประสิทธิ์ คำขึ้น
เป็นผู้นำ สัสดีไม่เกลียดใคร, แต่ ถ้า โก๊
เกลียดแล้ว ก็ต้องเกลียดกริ๊ง เขา ทั้ง ใจ
อย่างแน่น, เพื่อจะช่วยบุตรภรรยาให้พ้น
ขุมรอก, เพื่อเป็นการแก้แค้นให้สมกับที่
ตนจะได้ยิน เขาอาชพเป็นอาชพผู้ร้ายล้มละลาย
ที่สามรถฆ่าคนได้อย่างคึกคัก และจำเป็น
ต้องลงมือเสียให้เสร็จในคืนวันนั้น คืนวันนั้น
แหละ เขา จะ ต้อง ฆะเงิน หน้า กับ นาย เปรม
มุงธรรม ทำความตกลงกันอย่างยุติธรรม
ให้เด็ดขาด

นายประสิทธิ์ก็คอยแล้วคอยเล่า เพราะ
ไม่สามารถ จะเดิน ออกจาก พุ่มไม้ ตรงไปยัง
ขั้วไม้ เลือบ ทัพบรุษ ผืนนั้น นั่งอยู่ได้ ถ้าขึ้น
ออกไป, ใครที่อยู่บนหน้าต่าจะคงเห็น
แต่ในไม่ช้าก็มี โอกาส, เพราะ นายเปรม
ลูกขานจากเกาอี้, ขว้างกับขีพหรีทิงแล้วเดิน
เข้าๆ ขั้วไม้สนามหญ้าตรงมายังที่นายประสิทธิ์
ข่มอยู่ นายเปรมเวลานั้นร่างกายขาวมาก
แล้วโหลทั้ง ๒ ก็ตกค่อมลง, ผมหงอกทั้ง
ศีรษะ, อาการที่เห็นก็ค่อยๆ บรรจงและเข้าๆ

นายเปรมมิได้รู้ว่ามิใช่คอยท้าวร้าย เขา
เกินควรเข้าไปในประตูโดยมิได้มีความระแวง

แล้วก็เข้าไปในห้องๆ หนึ่ง อยู่ทางมุมซึ่งใกล้ๆ
กับ นายประสิทธิ์ข่มอยู่ ห้องๆ นั้น มีหน้าต่าง
กว้างเกร็ด, เปิดตรงกับสนามหญ้า, ทำ
ให้นายประสิทธิ์หัวใจเต้นคึกๆ เมื่อคิดว่า
การที่จะเข้าไปฆ่าชาย คนนั้นไม่เป็น การยาก
นัก. เขาออกจากพุ่มไม้, เดินตาม คอริไป
ไม่กี่ก้าว ก็เข้าไปถึง ห้องเล็ก เฝ้าย สงัด ห้อง
หนึ่ง, ซึ่งก็เป็นห้องสุมคนน้อยๆ และห้อง
สุมขีพหรี, พ้นไปพรมอย่างมีราคา, ส่นักขีพ
กระดาก อย่างงาม และมีม่านกัน สี่เหลี่ยม
เมื่อนายประสิทธิ์ส่งใจคอ เป็นประกาย แล้วจึง
ชักขึ้นว่า

“คุณเปรม !”

นายเปรม มุงธรรม, ขยิบผู้มีอาชีพใน
ทางให้ก็ ยิ้มเงิน, มือกำลังจับหนังสือเล่ม
หนึ่งอยู่บนโต๊ะเล็ก, ซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ เกาอี้
มีเท้าแขน, ดูท่าทางเป็นที่ระนั่งลงบนเก้าอี้
หรือจะเอา หนังสือไป อ่านที่ ท่อน กี่ เป็นได้
เมื่อได้ยินเสียง มีคน เรียกชื่อคน ชนก็ ซัก, มิ
ก็ริยาแปลกใจเห็นหน้ามาคแล้วก็ยิ้ม

“แก ละลาย ละล้งเข้ามา, และ แก
เป็นใครฉันไม่รู้”

นายประสิทธิ์พก
“แก ต้อง รู้จัก, ฉัน คือ นายประสิทธิ์
คำขึ้น ฉันเป็นพ่อค้าบ้านข้า, และอยู่ที่นี่

ถนนตรงวาก, เมื่อ ๕ หรือ ๖ ข. มาแล้ว ฉัน
ได้กู้เงินไปจากแก, เดือนถึงเวลา ที่ฉัน
จะต้องใช้ ให้แก่แล้ว แต่ฉันไม่สามารถจะ
ใช้ ให้ได้, แกก็รู้อยู่แล้ว แกก็กระทำให้
ฉันถึงแก่ล้มหมอน, ฉันจึงมาน, เพื่อพูดคุยแก

นายเปรมพูดอย่างปรกติ

“นั่งก่อนซิ, นายประสิทธิ์”

นายประสิทธิ์นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แต่
นั่งลงเพียงริมๆ ของเก้าอี้, เขามองอันหยาบ
แลแข็งแรงทั้ง ๒ วงลง บนเข่า การที่ไม่
นั่งลงเต็มถัน ก็เพราะว่า เก้าอี้ นั้นเล็ก และ
ด้วยนอนอย่างถนัด

นายเปรมถามขึ้น

“คุณต้องการจะพูดอะไร?”

นายประสิทธิ์ตอบ

“ข้อความที่ฉันต้องการพูดกับคุณก็คือว่า
ฉันไม่สามารถจะใช้หนี้ได้, และฉันไม่ต้องการ
การใช้เลย, คอกเขยที่ฉันให้คิดมาแล้ว
ก็มากกว่าครึ่งของจำนวนเงินที่ฉันเป็นหนี้เสีย
อีก ส่วนคอกเขยที่ค้างอยู่นั้นก็ท่วมตัวเงิน
เสียแล้ว, ฉันจึงไม่สามารถจะใช้ให้ได้,
และก็ต้องใจจะไม่ใช้ก็เกี่ยวข้อง”

นายเปรมพูดอย่างเรียบๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็ทีละจะทำก็ คือ บังคับให้
คุณใช้หนี้ได้, ฉันจะไม่ ยอมให้ คุณ ขอเรื่อง

อย่างไรเลย, เป็นคำขาทที่เกี่ยว ฉันจะ
ต้องจัดการตามวิธีของฉัน”

นายประสิทธิ์พูดทวนคำ

“ไม่ยอมให้ขอเรื่อง! นั่นแหละเป็นความ
ทั้งนี้ที่ฉันจะบังคับให้แกต้องยอมจนได้” ว่า
พลาญลงขึ้นยืน, นัยคำ ร้องอยู่ที่หน้ายุบ
ผู้เฒ่าลูกไก่ของเขาไม่วาง, แต่ นายเปรม
จะรู้สึกสะทกสะท้าน แม้แต่ เล็กน้อย ก็ทำให้
เขายิ้มแล้วพูดว่า

“นี่ไม่ใช่เป็นครั้งแรก, ที่ชีวิตของฉัน
ถูกเข้าเช่นนี้”

นายประสิทธิ์พูดขวางขึ้น

“ถ้าเช่นนั้นคราวนี้ ก็จะเป็นครั้งที่สี่ละ,
ชีวิตของแกกำลังจะออกจากข้าง, แกมัน
สัตว์เศรษฐกิจ, หน้าหนา! แกจะคิดทำลาย
ข้าและครอบครัวของข้าไม่ได้ต่อไป! แกคง
ใจจะ ทำลาย เกียรติยศ ของข้า, ทำลาย
หัวใจเมียของข้า, และยิ่งจะข้าทำลายการ
ศึกษา ของลูก ข้าอีก ข้ามาวันนี้ ต้องการ
ทำลายแกเสียเหมือนกัน, ถ้าข้าหนีไปไม่ได้
ก็เป็นการหมดทุกขหัตถ์ของฉันเสียที, หรือถ้า
ข้าหนีไม่พ้นข้าก็ไม่ว่าใจได้, เพราะข้าได้

ทำตาม ความตั้งใจ ของข้าแล้ว, โลกนี้
จะต้องหมดคนนับเช่นแกไปเสียคนหนึ่ง, คน
อื่นที่อยู่ภายหลังกะได้ รอดพ้นจาก อำนาจ ของ

อ้ายสัตว์ร้ายที่สับเลือดคนตาย, ข้าจะสั่งเอง
ให้ไปคิดวิธีทำกำไรในโลก”

นายเปรมมุ่งธรรมพอกอย่างหน้าตาเฉย

“ทีนี้, เอาชีวิตความที่แก่ คงใจเถอะ
เพื่อนเฮีย, เร้วเข้าหน่อยเถอะ, และจง
ทำให้เจียยที่สดนา, มิฉะนั้น จะเกิด อักทิก
ขึ้น, ทำให้ผู้คนคนตกใจ, ถ้ากร๊อบทำ
เสีย โทษเร้ว และท้วย ฝีมือ อมิต ของแก่,
แก่ก็มี โอกาสจะหนีรอดได้, กันเองนะ ไม่สู้
รบคมมีอกับแก่หรือ, การที่แก่จะทำครั้งนี้
ก็เพื่อเป็นการคึกคักความ เกือครั้น ของแก่ เอง
ก็ยกอกอเขย ที่ ท่วมหัว ของแกอยู่ให้ หมดไป,
เชิญซิ, ให้วิ่งวิ่งลงไปหน่อยเถอะ ขอความ
สำเร็จจะมีแก่แก่”

นายประสิทธิ์คำขึ้น ยืนไม่กระตุกกระตัก,
เนอกล้ามทุกมิดเตรียมพร้อมที่จะลงมือ, ใ
ก็คิดสินเกิดจากว่า จะต้องทำโดยไม่มี อำนาจ
อะไรระชักขวาง, แต่ก็ยังยืนนิ่งอยู่ ส่วน
บรูษ ผู้ เหวะที่ร้าย ซึ่ง นาย ประ สิทธิ เปรียบ
เสมือน หนึ่ง ลูกไก่ กันนั้น, นัยคาง จึงทูล
นาย เพ็ชฌฆาต ของคนไม่ วา แล้ว พด
ขึ้นว่า

“อย่างไรเล่าประสิทธิ์! กันเคยถูก
คนอย่างแก่มาแล้ว, แก่อย่ามา พิสูจน์ ตัว
ของแก่ เองด้วย กิริยาอันน่าสงสาร เช่นนี้ อีก

เลย, อนิจจา! อ้ายคนชั่วชลา!”

นายประสิทธิ์ควักยื่นเงินจากกระเป๋, ยื่น
กระบอก น เขาพัง จะหาได้ มาเมื่อ เข้าใจ เอง,
บรรทุกระสุนพร้อม”
นายเปรมเฮ้ยขึ้น

“โอ! เลือก ยิง เอา เอะ! แต่ ว่า ยัง
ไม่เหมาะจะยิงอย่างหนึ่ง คือว่า อ้ายชาวฉ
เปรตนั้นมันเลี้ยยคังนัก คนใน ยานนี้ ต้อง
ได้ ยิงทุกคน นอกจากนี้ พวกใกล้ เคียงที่
นี้ก็คัง แท้กัน มาหมด, นั่นแหละ คึกคัก เอะ
เป็นธุระของแก่ - ไม่ใช่ของกัน ในชั่วเวลา
สุดท้ายขึ้นน้อแห่งชีวิตของกัน, กันอยาก
จะ แนะนำอะไร แก่ ลัก อย่าง หนึ่ง เอาใหม่ ?
อย่างที่จะช่วยเหลือแกเอง และปลุกปลือ
ความเกือครั้นของลูกเมียแกได้บ้าง อ้า!
แต่ว่าเอาเถอะ, กันเข้าใจว่า แกจะ ลงมือ
อยู่แล้ว”

นายประสิทธิ์ยื่นพมฟ้า

“แกไม่ควรจะ เอาเงิน ลูกเมีย มาพด”
ขณะ นั้นอีกก็มีกิริยา ของนายประสิทธิ์ออก
ระลั่นๆ เพราะเขา ฉะเงิน หน้ากับบรูษผู้
นิสสัยแปลกประหลาดผู้

นายเปรมเคื่อน

“ทำไมให้มันกล้าขึ้นซิ, เพื่อนยาก ถ้า
ไม่เช่นนั้น แกก็ใช้ช้ายันนั้นไม่ได้”

นายประสิทธิ์ตอบ ขณะที่นั่งกำลัง รออยู่ที่
โกย่น

“พูดกันพอแล้วฮ้ายย้า”

นายเปรมพุดอย่าง ไม่เอาใจใส่

“กันเห็นว้ายัง ไม่พอ, ยังม้ออีกข้อหนึ่ง
ที่กันควรจะแนะนำ, แต่ยังไม่พูด”

นายประสิทธิ์พูดกระซอก ด้วยความ โกรธ

“พูดมาซี”

“ก็แล้ว, วางบนลงเสียก่อนเดะ, โทค
กันจะโตकिनข้าง, แล้วเรื่อง ของแกที่มึง
จะทำก็สำเร็จ การยิงปืนโกนจะไม่ใช้ของ
ง่ายนา, แม้นแต่ในระยะใกล้ๆ เช่นนี้ก็ต้อง
เป็นผู้มีฝีมือชำนาญจริงๆ จึงจะยิงถูก ส่วน
ตัวแกกันเห็นว้ายัง ยืนไม่แม่น, กันเชื่อว่า
แกยิงไม่ถูก เอาอย่างนี้ดีกว่า คือให้แก
ยิงกันที่หน้าอกกันแหละ แลดูที่กันถูกยิง
ก็จะแสดงว่ากันถูกยิงอย่าง ใกล้ที่สุด เมื่อ
กันล้มลง แล้ว แกยิง เข้ายัน ยัดใส่ใน มือกัน,
ยืนนั้นไม่ได้กระเขย่นไม่ใช้หรือ? ฮ้า, ก
นี่ก็เมื่อใคร เขามา พยศพ กันเข้า, เขา จะ
ได้เข้าใจว่ากันยิงตัว ตายเอง เพราะ แผล
จะเป็นเครื่องหมาย ถ้าแก ทำเช่นนั้น แกก็
อาจ จะ ดำรง ชีวิต อันไม่ สามารถ ของแก ต่อ
ไปได้”

อาการของนายประสิทธิ์ก็ยิ่งสั่น หนักขึ้น,

เขายืน จังจ้ง โดยไม่ รู้ว่า จะทำ อย่างไร ต่อไป
ห้องนั้นเลยเงียบประคกำ หนึ่งว่าไม่มี เรื่องราว
อะไรเกิดขึ้น

นายประสิทธิ์เป็นผู้ทำลายความเงียบก่อน

“แกระยอมให้กันหลดหินใหม่เล่า? นั่น
แหละเป็นวิธีง่ายกว่าอย่างอื่น”

นายเปรมพุด

“ไม่ได้, แกเป็นหนักัน, แกก็ต้องใช้

แกระฆ่าหรือไม่ฆ่ากัน กันไม่ เห็นแปลก
อะไร, เพราะเมื่อ กันกำลัง นั่งอยู่ที่ซุ้มไม้
นั้น, กันก็ กำลัง นึกจะฆ่า ตัวตาย อยู่แล้ว
กันได้ ไปหาแพทย์ผู้ ชำนาญ คนหนึ่ง ตรวจ,
แพทย์แนะนำว่าดูครีธนครวณเป็นลูกสุกท้าย
ที่กันจะได้เห็น กันมี โรค สำคัญ ประจำตัว
อยู่ ได้รับความทรมานมานานแล้ว ยักัน
ความตายกำลัง เคินมาสู่กันโดยเร็ว อยู่แล้ว,
กันจึงรู้สึกขอยุ่ของแกที่ช่วยทำธุระ ให้กัน
พ้นทุกข์พ้นร้อน, โดยไม่ต้องฆ่าตัวตายเอง”

นายประสิทธิ์พูดขึ้น

“คอยประเดี๋ยวก่อน” ว่าแล้วก็กลับ
โยนังลงบนที่เดิม

นายเปรมพุด

“ไม่จำเป็นต้องรีบเร่งนักดอก, กันกลับ
จะชอบใจแก เสียอีก ที่ยอม เลื่อน เวลา อันไม่
จำเป็นต่อไป”

“ยอมร? ทำไมกันจึงจะต้องยอมให้แก? แกเองไม่เคยยอมให้ชายหรือหญิง คนใดเลย แกไม่ใช้มนษย์ที่กันควรระยอมให้”

“นั่นไม่ แปลกอะไร แก เรียก กัน ว่า ชายสัตว์สับเลือดหน้าหนา กันไม่ใช่สัตว์ กันเป็นคนไทยคนหนึ่งจริงนา ชื่อจริงของ กันไม่ใช่เปรมคอก กันคือนายสง่าไผ่งาม นายเปรม มั่งจรรรม เป็นชื่อ สำหรับ การ อาชีพ ของกันต่างหาก”

นายประสิทธิ์เอ่ยขึ้น
“ถ้าเช่นนั้นการที่แกทำมาแล้ว กันเห็น ว่าแกกล้าทำเหลือเกิน”

นายเปรมตอบ
“ระว่ากล้าก็ไม่เชิง, เพราะมันเป็นการ จำเป็นในชีวิตของกัน, กันได้ลองเสี่ยงมา มากต่อมากแล้ว, แต่ต่อไปนี้กันไม่มีโอกาส จะได้ลองเสี่ยงอีกละ, เพราะกันจะต้องตาย ภายใน ๒-๓ เดือนนี้แล้ว แกมาค้นวันนี้เป็นเคราะห์ดีของกันยิ่งนัก, เพื่อจะได้ช่วยให้ กันพ้นทุกข์เสียก่อนที่กันจะตายจริง ๆ”

นายประสิทธิ์พูด

“ถึงกระนั้นแกก็กล้ากว่ากันมาก”

“นั่นไม่แปลก, เป็น คิวัย แก เองไม่ กล้า เสียเลย แกไม่กล้า พอ ที่จะ ฆ่ากัน, จึงเห็นได้ว่า แกเป็นคนฉลาดที่สุด คนอย่าง

กันไม่ ต้อง สู้รบ ตบมือ, แกยัง ฆ่า ไม่ได้ อาการวีรธของแกทำให้กันประมาทหน้าแกว่า ไม่มี ความสามารถ ทำให้ ตาม ความ พังใจ.

แกเรียกกันว่าอะไรนะ? อ้อ, สัตว์หน้าหนา, สับเลือด มนษย์, หากินโดย ทางให้ ก็ ยืม เงิน, แต่ ทำไม แก จึง ไม่ สำเร็จ โดย กัน เสียเล่า?

นายประสิทธิ์ตอบว่า

“ไม่ใช่เป็นการง่ายนัก, ที่จะฆ่าคน เยี้ย ๆ บัวย ๆ เช่นแกได้ดังคอ”

นายเปรมยิ้ม

“อา! นั่นแกรู้สำนึกตัวละสิ, ประสิทธิ์! กันเชื่อว่าแกไม่มีความสามารถ, และใจ อ่อนเหมือนผู้หญิง”

นายประสิทธิ์ตอบ

“กันไม่เชื่อว่าไม่ สามารถ, และใจไม่ แขงพออย่างที่แกคิด”

นายเปรมพูดอย่างควิตรอง

“พิตุกันซิ!”

นายประสิทธิ์อมรรอยท้องแล้วพูดว่า

“คุณเป็นคนแปลกมาก, คุณเปรม - จ้า-ส่ง-า, คุณช่างเป็นคนอ่านคนอย่างลึก”

“ฉันเป็นคนอ่านหนังสือ, ไม่ใช่อ่านคน หนังสือทำให้ฉันเพเลินมาหลายปีแล้ว, ฉัน สละเวลาชลุกอยู่ใน ห้องอ่าน หนังสือ วันละ

หลาย ๆ ชั่วโมง”

ตามที่นายเปรมพุกก่อนข้างสมจริงเพราะ
ห้องนั้นประกบประกบด้วยตู้และชั้นวางหนังสือ
ตลอดทั้งห้อง

นายประสิทธิ์พุกคือ

“และนอกจากนั้น คุณยังเป็นนักแสดง เล่น
กันไม่อย่างสามารถผู้หนึ่ง, ฉันเองมีนิสัย
ชอบคบคนไม่มาก”

“ฉันก็อาจจะอ้างได้เหมือนกันว่า คุณ
เป็นคนแปลกมากผู้หนึ่ง นาย ประสิทธิ์ !
คุณเป็นผู้ร้ายฆ่าคนอย่างแปลกผู้หนึ่ง, แต่
ไม่สามารถทำการฆ่าได้ สำเร็จเช่นกับผู้ร้าย
ทั้งหลายอื่น แม้แต่การ ฆ่าชาย ที่ร้านขาย
ของคุณก็ไม่สามารถเสียแล้ว ยังจะละละ
หันมาทำการฆ่าคนอื่นอีก”

นายประสิทธิ์ชักคุณ

“ฉันจะได้อะไร ? ก็เมื่อปรากฏว่าคุณ
เป็นคนเรียบร้อยทุกขเวทนายอยู่แล้ว, ฉันฆ่า
ท่านจะได้ประโยชน์อะไร ?”

“คุณจะได้ความ สมประสงค์ น่ะสิ, คุณ
มาเพื่อฆ่าฉันเพราะความเกลียดชังไม่ใช่หรือ ?
ความสม ประสงค์ นั้นแหละ เป็นสิ่งที่คุณได้
ด้วยความพอใจ เออสิ, ประสิทธิ์, คงออก
ตั้งใจให้กล่าวนั้นน้อยละนะ”

นายประสิทธิ์พูดอย่างอ่อนโยน

“คุณ ออก จะ เล่น ดลก กับ ฉัน มาก อยู่,
นายเปรม”

“ฉันไม่ได้เล่นดลก, ฉันพูดจริง ๆ เชื้อ
เถอะทั้งใจจริง ๆ ที่เดียว ถ้าคุณฆ่าฉันลง
คงตกใจ, คุณก็หมดหน”

“คุณหมายความว่าอย่างนั้นหรือ ?”

“แน่ละ, ใจฉันตรงกับปากเสมอ”

ในทันใดนั้นเสียงสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น, ทำ
ให้คนทั้ง ๒ ต้องชะงัก, พวกหนึ่งไม่ขยับปาก,
เสียงนั้นเป็นเสียงขานในกองกังวาล, บรรเลง
เพลงอย่างวิจิตร, ซึ่งมีผู้ก็คอยู่ในห้องชั้น
บนของห้องที่ชายทั้ง ๒ อยู่ ผู้ที่ กำลัง เล่น
ขานโนอยู่ นั้น ถ้าใครที่มีความรู้ทางดนตรี
อยู่บ้าง ก็รู้ ได้ทันทีที่เคียวว่าเป็นผู้มีความ
ชำนาญอย่างวิเศษ ทั้งเสียงแห่งขานโนนั้น
ก็แสดงว่าเป็นขานโนอย่างที่ดีมีราคาแพง ที่สกล
ชั้นนายประสิทธิ์ผู้มีความรู้ก็ยังเข้าใจได้
เหมือนกัน

นายเปรม มุ่งจรรวม พุกขึ้น

“นั่นลูกสาว ของฉัน กำลังก็คขานโนอยู่
เขามีสนิสัยรักการดนตรี และชอบ คีตก ใน
ดนตรีทุก ๆ อย่างนี้เสมอ”

นายประสิทธิ์ลุกถลงขึ้นแล้วพูดว่า

“ฉันทำไม่ได้, ทำไม่ได้จริง ๆ ฉันว่ามัน
ไม่เหมาะแก่การฆ่าคน ส่วน คอคนไม่ อัน

งามของคุณ, คุณทั้งสองก็ใคร่เขียนใน
ห้องนี้, ลูกสาวของคุณซึ่งกำลังเล่นเพลง
ดนตรีอยู่, และตัวคุณ — ซึ่ง กำลัง ระบาย
ลายอยู่แล้ว, เหล่านี้ ทำให้ฉันหมดความ
กังวลใจ. เอาเถอะฉันยอมเป็นคนใจอ่อนละ”

พูดแล้วก็เขยิบลงกระเป๋าล้วนนิ่งอยู่

นายเปรมยิ้ม, ลุกจากเก้าอี้, แล้วก็
ชักตัวลงนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือใกล้ ๆ กับ น้า
ข้าง, หยิบกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่งแล้วชัก
ปากกาหมึกซึมจากกระเป๋าสือ, พลาฟพกว่า

“คอย ประ เกี้ยว ก่อน นะ นาย ประสิทธิ์”

พูดแล้วก็ลงมือเขียน

นายประสิทธิ์ เดินเข้าไป ยืนอยู่ข้างหลัง,
มองข้ามบ่าไปถูกแล้วพกว่า

“ฉันไม่เข้าใจเลย, ว่าทำไมคุณจึงยก
เลิกหุ้นส่วนของฉัน”

นายเปรมตอบ

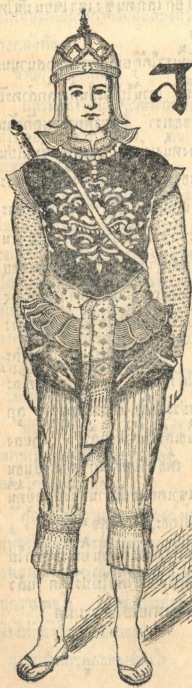
“ฉันเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน, แต่ว่า
ฉันก็กำลังทำอยู่ทั้ง ๆ ที่ไม่เข้าใจ เป็นการ
ยากอยู่หน่อยนะที่จะเข้าใจว่า ทำไม, บาง
ครั้งบางคราวก็การเช่นเดียวกัน เราก็ทำได้,
แต่บางครั้งบางคราวเราก็ไม่ทำ”

นายประสิทธิ์ยืนนิ่งไม่ ปรียาก ในไม่

ช้านายเปรม ก็หัน เก้าอี้ มาหา, ยืน แผ่น
กระ ตายใบ ยก เลิกหนังสือ เขา เขียน นั้นให้,
พลาฟพกว่า

“คืนวันเราได้คุยกันอย่างสนุกสนานนะ
นายประสิทธิ์! เรายังไปไว้นะพระลูกสำหรับ
การสนทนาของเรา อย่าพยายามคิดค้น
อย่างไคร่างหนึ่งเลย การที่ทำงานเช่นนี้เป็น
การยากที่จะอธิบาย, แต่อย่างที่ฉันก็จะ
คิดออก ฉันเป็นคนมีมามากก็เกี้ยว, และ
มีอำนาจ ที่จะทำอะไรก็ได้ตามชอบใจ ด้วย เงิน
ของฉัน และถ้า หากว่า บุตรของคุณชอบ
หนังสือ, และถ้า คุณมีเจตนาจะระลึกลง
ฉันด้วยความกรุณาในช่วงเวลา ๒-๓ เดือนข้าง
หน้าแล้ว, คุณจงส่งเสียให้เขาอ่านและ
ชอยหนังสือให้มาก ๆ เอาละ, ไปได้ละ
คราวนี้, นายประสิทธิ์, ไปเร็วที่เกี้ยว ลูก
สาวของฉันเมื่อเล่นเพลงจบแล้ว, เคยลง
มาหาฉัน, เพื่อ อวยพรในการที่จะไปนอน
เสมอ ๆ เขาเคยพยฉันอ่านหนังสือ อยู่ทุก
ทุกคืน, ไปเถอะ, จงเป็นสุข ๆ เถอะ”

นายเปรม มุ่งจรรวม ลูกขึ้น ยืนมือออกไป
ให้ นายประสิทธิ์จับสัน โศกไม่ปรียาก แล้ว
ก็เดินออกจากห้องหายไปในความมืด

สรจัน สรหมเฒ่าหงา

๔๔๕
วชิระดิษฐ์

ปถมบรรพ

เมื่อสมัย รุดศักราช ๒๔๐ พระเจ้า
ทิพโยรสเทพ แห่ง กรุงศรีสัตนาดีย ทรงสร้าง
สระ โยกขรณีในพระราชอุทยานสถาน (สวน
แสน - สวนเมว) พระทาน แก่ เจ้าหญิง
เรณุกามีนีพระธิดา ซึ่งมีชันษาครบ ๒ รอบ
บริบูรณ์ เจ้าทูลเลขคนหนึ่งซึ่งมีหน้าที่คุมไพร่
ชุดตระนัน ไต่พยก้อนวันละก้อนหนึ่ง เห็น
มีรัศมีอันโอภาส แปลกกล่ากว่าบรรดา
แก้วทั้งหลาย จึงนำเอาขึ้นถวาย พระเจ้า

ทิพโยรสเทพได้ทรงทอพระเนตรแล้ว ก็
ทรงโสมนัส ยินดี ยิ่งนัก จึง^๑รับสั่งให้ช่าง
หลวงเจียรนัย แลประกอบเครื่อง^๒บูชา ด้วยเรือน
สุวรรณ มีลวดลายอันพิริยบรรจง เพื่อพระ
ประสงค์จัก^๓ใคร่ทรงเป็นเครื่อง^๔คัน ภายหลัง
เมื่อสรีอัยพระองค์ ซึ่ง ประทับด้วยดวงรัตน อัน
ปลาคันนั้นสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เป็นทิวจักร
ตระกาลตาอย่างล้นพ้น อันความสรวลยาม
นั้น สุดที่ จะหาอาภรณ์ใด ๆ ในชมพูทวีป
มาเปรียบปานเสมอเหมือนได้ พระองค์ทรง
ขนานนามสรีอัยนั้นว่า “สยมนินทกวดิ” และ
พระองค์ ก็ หมายใจ ใช้เป็นเครื่องราชูปโภค
ไม่ สุดค่าของคตินี้ ในกาฬประเทศได้ส่ง
ผู้ชำนาญการพิจารณา ค่าเพชร ทั้งหลาย เข้า
มายังกรุงศรีสัตนาคนหุต และทูลทวยทามขอ
ประทานซื้อ โดยคิราค่าให้ถึง ๓๐ โกฎทอง
ค่า พระเจ้าทิพโยรสเทพจะได้ทรงแลเห็น
แก่ จำนวนทองคำ อันมากมายนั้น เท่า กับ ค่า
แห่งสรีอัยสยมนินทกวดิ ของพระองค์ ก็ หาไม่
อันบรรดาภักษิย์ทั้งหลายที่ใกล้เคียง ต่างๆ
ก็ ได้พากันคิดจำนวนราคาทองคำ ๓๐ โกฎนั้น
ขึ้นเป็น ทิว, และ ทวี, เจตุ, อยู่ทั่วไป
พระองค์ ก็หาได้ทรงลดมานะที่จะไม่บอกปัก
เสีย ทุกๆ ประเทศ เหมือนกัน อัน ความ
เอือมเกริบ อึง อลใน เรื่อง สรีอัย ดวงรัตน อัน

ปลาคันยังไม่ทันจะสุกกระแสดความก็ พระ
เจ้าทิพโยรสเทพก็ทรงดำริที่จะนำเอาเข้ามา
น้อมเกล้าฯ ถวาย ใน พระเจ้าอยู่หัวนคร
สยาม ด้วยทรงเห็นว่าสรีอัยสยมนินทกวดิ
นั้น เกินพาสณาทั่ว ไม่อาจจะทรงประดับ
ได้ อนึ่ง พระองค์ มี ฤทัยใคร่ ที่ จะจำเริญ
ทางพระราชไมตรี แก่กรุงสยามให้ แน่นแฟ้น
ยิ่งขึ้น เพื่อขอพระบรมมุกเกล้าฯ ให้เป็น
ที่ร่ม เย็น แก่ ศรี สัตนาธิย รัฐมณฑลสืบไป
ภายหลัง

แต่พอข่าว คำเล่าลือนั้น แพร่หลายไปใน
นาๆ ประเทศ ภักษิย์และพ่อเมืองที่มณฑล
ซึ่งทรงราชย์และนั่งเมืองอยู่ยังใกล้เคียง เช่น
พม่า, เขมร, และนครเชียงใหม่, เหล่านั้น
ก็ ต่างๆ พากัน ลงสาสน์ เป็นเชิงบังคับอย่าง
เกดขาดไปยัง พระเจ้าทิพโยรสเทพว่า จะ
กว้ออาทิ มาเหยียบ กรุง ศรีสัตนาคนหุตให้ร้าย
เป็นหน้ากลองที่เกี้ยว ถ้าทรงกระทำการ
ตามคำริษนั้นจริง ๆ แต่พระองค์ ก็ หาได้
หวาดหวั่นพรั่นฤทัยต่อคำคุกคามนั้นไม่ คง
ให้เจ้าหน้าที่ กะการ กำหนดวัน ระบด กองราช
บรรณาการ มายังกรุงสยาม อยู่อย่างโดยค่อน
ครั้นการนั้นได้ สำเร็จลง กล่าว คือ รุ่งขึ้น
สรีอัยสยมนินทกวดินั้น ก็ จะได้ เดินทาง ออก
จากกรุงศรีสัตนาคนหุต บ่ายหน้าเข้ามา เป็นราช

กฤณณ์ เพื่อเฉลิมพระเกียรติยศ พระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ยังกรุงเทพมหานคร
วัดศรีอยุธยาอยู่แล้ว ทางราชการก็ได้รับ
ข่าว จาก ม้าใช้ ของ เจ้าเพี้ย พญา ลาว ให้มา
แจ้ง ข้าราชการ แก่เจ้าพญายมราช ณะศาลา
ลูกขุนว่า สร้อยสมันต์แก้วที่ซึ่งได้บรรจุไว้

ในสุพรรณวังโกฏ ก็ ข้างพระที่นั่งได้บังเกิด
อุบัติเหตุหายไปเสียแล้ว อย่างลึกลับ พระ
เจ้าทิพโยรสเทพ ขอร้องพระราชทาน อภัยโทษ
เพื่อติดตามหาตัวผู้ร้ายก่อน เมื่อได้สร้อย
คืนมาแล้ว จึงจะนำเข้ามา ทูลเกล้าฯ ถวาย
ภายหลัง.

พลบรรพ

เป็นครั้งแรกในชีวิตของข้าพเจ้า ที่ได้
มา เห็น กรุง ศรีสัตนาคี เพราะโดย นำที่
ราชการอำนวยการให้ ข้าพเจ้าอยากจะ
สารภาพว่า ข้าพเจ้าออกจะงงจนถึงเซอะใน
ในเรื่องภูมิประเทศ ของ เมืองนี้ นอกจาก
จะกล่าวได้อย่างเดียวว่า ยังเป็นเมืองป่า
ซึ่งเต็มไปด้วยรุกขชาติทุกชนิด ตั้งแต่ขนาด
ย่อม ๆ จนถึงสูงส่ง เป็น เลาเปรี้ยว อย่าง คั้น
คาล อยู่ทั่วไป นับได้ แค่ พอพาน ะเนียบ
เรือนหลวงแล้ว ไม่มีที่ใดจะนำมาซึ่งความ
เจริญตาเลขา แต่เป็นที่น่าพิศวงสงสัยในนัก
ว่าด้วยเหตุใดหนอ? ข้าพเจ้าจึงไม่ได้
ประสพ พย เห็น พศกนิกร ชาติ ลาว ประเทศนี้
ที่มี วิลาศ อันอริยภาค เสีย เลย วน คนเดียว
ทั้งชายหญิง เขาทั้งหลายคงจะแก่งอัน
ร่วมใจ กละหนานนั้นชานขมเข้มแถมโต
แสดงความปรกติสุข มีสภาวะอันอ่อนหวาน

เรียบร้อยนำพึงจะรักใคร่ยิ่งนัก ข้าพเจ้า
อยากจะกล่าวให้ชัดลึยคำยิ่งกว่านั้นว่า ข้า
พเจ้าไม่เคยเห็นมนุษย์ชาติใด หรือลาวเมือง
ใด ที่มีเกศาเป็นชายใด ลักษณงดงาม เห็น
ปานกัน คนทั้งเป็นของที่แน่นอนก็เคย
ว่า ในบรรดาเกศาหญิงทั้งหลาย จะไม่ยิ่งไป
กว่าบุรุษอื่นนั้นเล่า เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ
ซึ่งข้าพเจ้าได้ลอง พยายาม กำหนดลักษณะ
ของสตรีคนหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าชอบแล้ว ว่างาม
เป็นที่สุด แค่นี้ไหนได้ ในช่วงเวลาหนึ่ง
นางงามซึ่งได้ ผ่านตามาคนหนึ่ง ๆ ได้ทำให้
ข้าพเจ้าคิดเห็นไปว่า คนนั้น งาม คน
ก็งาม และใน ที่สุด คนสุดท้าย เป็นงาม
ที่หนึ่งถึงนั้น จึงเป็นทมิฬที่จรรวยในก้นนา
การ มา พิสูจน์ ความ ขริสทธิ พระเจ้า ทิพ
โยรสเทพ ใน คราว ครั้นนี้ ถ้าจะไม่กล่าว
เสียเลย ว่า ข้าพเจ้ามีน้ำที่อย่างไร ก็

กระทำให้พลความเวียนวน ผู้ที่จะจับต้น
ชนปลายมิได้ ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่จะ
ต้อง ขอ ประทาน โอกาส แดง ข้าราชการ แต่
โดย ตรง แท้ ๆ สำหรับ ตัว ข้าพเจ้าไว้ ก็นั้น
คือ :-

๑. ท่านผู้ใหญ่ในราชการของข้าพเจ้ามีความ
ประสงค์รักใคร่ทราบว่า อันข้าพเจ้า
สรวัยสมณันท์แก้วได้หายไป อย่าง ลึกลับนั้น
จะเป็นข่าวที่แท้จริงอย่างไร หรือจะเป็นด้วย
พระเจ้าทิพโยรสเทพทรงกลด้วยทอลัย แล้ว
แกล้งบอกปัดว่าหายไปเสีย ๆ

๒. ถ้าแลแล้วสรวัยแก้วปลากนั้นได้หายไป
ไปจริง คือใครเป็นผู้ร้าย จึงได้ขโมยอาถ้ง
ล้ำเข้าไป กระทำการโจรกรรมได้ สำเร็จ จน
กระทั่งข้ามพระที่ ซึ่งมีเจ้านาทองสนมก้านด
นาง ได้พิทักษ์รักษาอยู่อย่างถาวรขึ้น ๆ

๓. จะมีทางใดบ้าง จึงจักได้ สรวัย
สมณันท์แก้วกลับคืนมา และได้ ตัวผู้ร้ายนั้น
มา ลงโทษให้เห็น ความบริสุทธิ์ ของ พระเจ้า
ทิพโยรสเทพ ว่ายังมีมั่นคงอยู่ในความจงรัก
ภักดีต่อพระเจ้าอยู่หัว.

ด้วยเหตุ ๓ ประการนี้แหละ ข้าพเจ้า
จึงได้ ถูกลูกตั้งตัวให้มายังกรุงศรีรัตนาลโย
ทางลับ ก็ยพาหะข้างของหลวง และได้
แปลงผันร่างกายให้เป็นลาวไป โดยถือเอา

เพศลิกขารเป็นอาชีวะ ใช้ศาลาโรงธรรม
ตามวัดต่าง ๆ เป็นที่พำนักอาศัย ทั้งสองหู
แลสองตาข้าพเจ้าได้ พยายามที่จะ ใช้กำหนด
ทุกเวลา แล สดกขัตติยพหุเหตุการณ์อันเกี่ยวกับ
เรื่องสรวัยสมณันท์แก้วก็อยู่อย่างเอาใจใส่ ใน
คราวที่ไปวัดไปตามชนบท ต่าง ๆ ทุก ๆ ครั้ง
ซึ่งบางครั้งข้าพเจ้าไม่เลือกบุคคลที่จะทำเป็น
ไต่ถามแลสอทอดจนถึงเรื่องตัวผู้ร้ายลึกลับนั้น
พร้อม กับ ได้ ไล่ ถมมารยา มีอาการ ทำเป็น
กระหนกตกใจ กับ ผู้ที่เล่าออกแก่ข้าพเจ้านั้น
ด้วยกิริยาอันเงอะงะ เป็นผลเรี่ยร้อและ
ได้ความพอใจเสมอ.

เป็น วัน หนึ่ง ภายหลัง จากที่ ข้าพเจ้าได้
ทราบกายเที่ยวเดินชอทานไปวันยังค่ำแล้ว
จึง กลับ มา ยัง ศาลา วัด ที่ เคย พัก ตามเดิม
เพราะว่าวัดนั้น เป็น วัดร้าง เงียบสงัด พระเจ้า
และผู้คนไม่มีมาอยู่อาศัย ข้าพเจ้าได้พบ
กับชายผู้หนึ่งซึ่งมีอาชีพอย่างเดียวกับกัน กำลัง
นั่ง ยิ้ม ย้อง อยู่ ครั้น เขา เหลือ มา เห็น
ข้าพเจ้าเข้า ก็ลุกขึ้นกระทำการยักตื้นฐาน ต้อนรับ
ข้าพเจ้า คงเป็น ผู้ ที่ ได้ คุ้นเคยกันมาแล้ว
แต่เห็นหลังอย่างชำนาญ

“ไปตั้งไหนมา อ้ายเพื่อนรัก?” เขาว่า
“ไต่เข้าปลาทอหารมาพอยู่หรือ?” เขายิ้ม
อย่างกรุณา

“ข้าเที่ยวไปเรื่อย” ข้าพเจ้ายิ้มตอบ
แล้วก็เดินไปนั่งลงข้าง ๆ เขา “แหม มันท
ช่าง เมื่อย รวด ก็น่าจะล้า เทียวข้าเพื่อน”
ข้าพเจ้าแกล้งทำเป็นโคลงคิ้วระ บอกลาการ
เห็นชอบอ่อน

“ถ้าถึง ก็สู้ข้าไม่ได้” เขาพูด แล้วก็
หัวเราะ “ข้าได้ รัชโชตลาง อย่างใหญ่โต
ว่าแต่เจ้ากินข้ามาแล้วหรือ?”

“ข้ากินมาแล้ว กุชิพุงยังกางอยู่เลย”
ข้าพเจ้าทำเป็นขี้เล่น พุง ออกคอกให้เขา

“แต่... อื่นๆ ข้ามาคิด ๆ กัน ถึงถานะ
คน อย่าง เช่นเรา มัน ช่าง มีกรรมเลว
ชีวิตก็อยู่โดยแท้ ข้าเกลียดเลย” เขา
ก้มหน้าลงถอนหายใจ ด้วยความโกรธมนต์

“ก็เมื่อมันเป็นอย่างนั้น แล้ว ข้าเพื่อน จะ
น้อยใจไปทำไม?” ข้าพเจ้ากล่าวตอด้วย
ความสลดใจ

“เฮ้อ... ข้าอยากจะไปเสียให้พ้น จากไอ
เมืองอึดคั่นเสียสักที” เขาสิ้นคำระหวัญ
ความเขินหน่าย

“ข้าเพื่อนจะไปอยู่ที่ไหนอีกเล่า?” ข้า
พเจ้าถาม

“ไปเมืองไทย” เขาว่า แล้วก็ขยับ
ตาอันคมปลิบา จ้องมายังหน้าข้าพเจ้าอย่าง
กิริยาอันน่าพิศวง

ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจจน แกล้งทำเป็น
เหม่อไปข้าง ๆ แล้วผืนแผ่นดินทำเป็นยิ้มตอบว่า
“ทำไม่, เมืองไทยมันคงสมर्थน้อยหรือ?”

เขาหัวเราะขันอีกอย่างกังวาล แล้ว พดว่า
“นั่น, ข้าก็ยังไม่เคยไป แต่ข้าได้ฟังคน
เขาเล่ากันมาบ้าง”

“เขาเล่าว่าอย่างไร?” ข้าพเจ้าทำเป็น
ถามอย่างไม่รู้ ไม่ชี้

“เขาพูด กันว่า ไม่มี เมืองใด ที่มี
ความเสื่อสภาพเทียมเท่า” เขาหยุดก็สูด

บุหรณ์ แล้วเล่าสลับไป “ราชบุรุษโดยมาก
อยู่ในถานะมีอันจะกิน สมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน
กินสยาม เป็นพระมหากษัตริย์ ผู้กล้าหาญ
ชาญณรงค์ มีชาติทหารเอก ซึ่งมีตะขบขำเน่
งานสงคราม ตลอดจนยกเขมรเป็นทาสยศ

สอง สัพทกลวิ แต่ ว่า สยาม ชาคความ
สง่างาม โดยไม่รักยาเกินตียศ ที่เรารู้สึก
กันโดยซึ่งหน้า” เขา หยุดหัวเราะ แล้วก็

มองดูหน้าข้าพเจ้าอีก “เขารู้กันว่า ถ้า
สรวัยสยมันคงดีกว่า ตกไปถึงกรุงสยาม โดย
อาการ เบ็ด แผล แล้ว ก็ไม่ ต้อง สงสัยว่า
เมืองไทย จะไม่ เป็นพหุสิทธิ์ ด้วย กำลัง
แสนยานภาพ ของบรรดาภคทวีรทั้งหลายทั่ว
อุษาคเนย์ แต่ พระเจ้าทิพโยรสเทพเจ้านาย
ของเราได้ ดำเนิน รัฐประศาสนนโยบาย อย่าง

เฉียบแหลมมาก บอกว่าไค้หายไผ่เสีย
แล้ว! ถ้าทำไม่แล้ว ข้านฉันพวกเราก็
อย่าไค้กันเลยว้า จะมีความสันติสุข อัน
กรุงเทพทวารวดี แลศรีสัชนาลัยนะ หรือ
ก็กรวยเป็นหน้ากลองไผ่ ในพริศคาเคียว”

“แล้วอะไรอีก?” ข้าพเจ้ารีบถามไผ่
โดยเร็ว

“แล้วก็จะพากันไผ่เป็นข้าเขา เพราะ
อ้ายสวียสยมนันตักวดีท่านั้น หนะข้า!”

“เจ้าว่าใคร, ที่ จะพากันไผ่เป็นข้า
บ้าง?”

“ข้าหมายความถึง กรุงสยาม และเป็น
มาก!”

“เฮ้ย, หยุด อ้าย ปาก สำน ทาว!”

ข้าพเจ้า พลังปาก ทวาดมัน ออกไผ่ อย่าง
กังฉิ่ง รู้สึก ว่า ตัวเ็นอ้วนไผ่ หมก เพราะ
ถูกไค้โทโย พลังก็เอามือเลื้อนขยิบมาจับ
ขึ้นแหว ด้วยความไม่แน่ใจ ว่า ภายคักก็
เหล็กกล้าของข้าพเจ้า จะยังคาคออยู่เรียบร้อย
หรือไผ่? ครั้นพยแล้วจึงพคคำถามออกไผ่
อีกว้า.

“ถ้ามึงถูกกรุงสยามอีกคำเคียว กูจะ
คักคัระมึงเสีย! เพอพระเกียรติยศของ
พระเจ้าอยู่หัว!”

“เฮ้! อ้ายเกลธ,” มันร้องขึ้นด้วย

ความคกใจ “ทำไมเจ้าจะมาเจียรอนแทน
เมืองไทยด้วยเหตุไค้?”

“เพราะกูเป็นไทย! กูไผ่เคยนึก ว่า
เมืองไทย จะเป็นข้าใคร! ถ้าโลกนี้ยัง
คังอยู่ทวายไค้ มึงจะมาพคหมิ่นประมาทไทย
ค่อหน้ากูไผ่ไค้!”

“แต่มันเป็นความเห็นของข้า อ้ายเกลธ
เฮ้ย” มันกลยั้มพคอย่างไผ่เ็น “ซึ่ง
ข้าก็ยังไม่ยอมไผ่ ว่า ไทย จะต้อง เป็นข้า
ชนค่างตัวสัถกันหนึ่” มันพคแล้วก็เอา
มือทั้งสอง ท้าวไผ่ ข้างหลัง และ แหงหน้า
ขึ้นหัวเราะอยู่ขๆไผ่

เป็นเวลาพริบมกกัน, กัยถ้อยคำประโยค
สคท่ายของมัน หลคคออกจากปากพคก็ ข้าพ
เจ้าก็สยเทาเข้าเหยียบหลังเท้าทั้งสองของมัน
ไว้ไค้โดยแน่น และ โถมกำลังพ้งหมักไผ่
ค้องชากรไค้ของมันโดยแรงที่หนึ่ อย่าง
สมรัก อ้ายกระคมักหลค้มทงายไผ่ทางหลัง
๒-๓ กลยั้ จึงยัง ตัวไค้” เอามือ คลำคาง
ซึ่ง เป็นรอย แผล แศกข้า ประมาด สัก ๒ นิ้ว
ขึ้นมากู โลหิตนั้นไหลเข่นเประดังทรวงอก
พลัน มัน ก็สำแดงอากรเป็นมนุษย์คมีพ ขึ้น
มาทันที เบ่ง เฟ่ง ควงตา อัน เขียวช่นเป็น
ประกายวาวมายังข้าพเจ้า อย่างครว้ย แล้ว
ก็ถ่มเซพะ อันระคนไผ่ ด้วย เลือด แลสยั้ม

อย่างน่าเกลียด พุกขึ้นว่า

“ก็แล้ว, ท่านออกพระรามอินทรา นาย
กองอาสาใหญ่ ไม่มีมนุษย์คนใดที่โหดเลย
จะมาทำกับ ไปสู่ชินธรวา แม่ทัพประเทศราช
ไว้ยว ของพระเจ้ารัตนธวัชระ ได้ถึงเช่น
นี้เลย วันนี้อายุสามของท่านถึงขามแล้ว!”

พอสิ้นคำมันประกาศ ก็สลัดผ้าป้อซึ่ง
คลุมอยู่ที่ไหล่ขวานั้นทิ้งไปโดยพลัน แล้วก็
กระซุกเอา เหล็ก แขน ๆ โท ประมาณ สัก
หนึ่งนิ้วกึ่ง ออกมาจาก ภายในผ้า นั้น ข้าง

พนัก มงกุฎเห็นเป็นเงาขาววาว โลหะ
นั้น มี สันฐาน โค้ง เข้าหา กัน โดยทางยาว
เกือบ ปลาย แด โคน จะ รวด กัน มัน ขยี้
คุก เข้า ขึ้น โดยไว และ ชู แผ่น เหล็ก นั้น
ขึ้นเหนือศีรษะ ทำ มือ แก้ว กว้าง อยู่ แพลย
หนึ่ง ก็ ปลดออกมา ย่าง ตรง ขว้าง เข้า กับ ที่ ขึ้น
อาการ ทั้งหมด นั้น มัน ได้ กระทำ ด้วย ความ
รวดเร็ว อย่างยิ่ง ขึ้น แรก ข้าง เจ้า ก็ ตกลง

อยู่ข้าง ด้วย ไม่ ทรมาน ว่าเป็น อาวุธ หรืออะไร?
คือ เมื่อ เห็น กรวย มัน ทำ มือ แก้ว อยู่ นั้น จึง
พองอกขึ้น ไท ว่า ถ้า ปลด อย ให้ อย เหล็ก ขึ้น กับ
เข้ามา เข้ม มกราย อย ยี่ระ ส่วน ไท ส่วน หนึ่ง แล้ว
ก็ อย หมาย เลี้ยว ว่า จะ ไม่ ฆ่า ศัตรู ไท ไป ตาม มัน
คนนั้น, จึง พอ เป็น เวลา พร้อม ๆ กัน กับ เมื่อ
มัน ระลึก มา หา ข้าง เจ้า ก็ ้วย กับ หมอ มด

กับ พัน อย ว่าง และ รีบ แก้ว เอา ทาย ที่ อย
ออก มา ถือ ไว้ ได้ โดย ทัน ไท เลี้ยง กับ แซก!
แล้ว ก็ ได้ ขึ้น ไป กระทะ เข้า กับ ผา สมนี้ กับ
เลี้ยง เป็ รอง! ทาง ข้าง หลัง ซึ่ง ข้าง เจ้า ได้
หัน ไป คุก ขยี้ หนึ่ง เห็น เหล็ก นั้น ได้ คุก เอา
ไม่ ไสา เค็ง รัง ขนาด ไม่ ย้อม กว่า คอ ของ ข้าง เจ้า
ก็ มาก น้อย นึก ซึ่ง เมื่อ ครั้น เอง ข้าง เจ้า
ยัง ใช้ พิง พุก กับ มัน อยู่ ข้าง ออก ไป เป็ สอง
ก่อน เพราะ ความ คม กล้า อย่าง น่า
อัศจรรย์ ไท

ฝ่าย มัน เห็น ความ ไม่ สม หมาย กับ นั้น ก็
ถลึง ลุก ขึ้น ระงับ หนึ่ง แต่ ไม่ ทัน ที่ จะ ขยี้ ไป กับ
ก้าว ข้าง เจ้า ก็ เอา มือ ข้าง ้วย ข้าง ทั้ง สอง ของ
มัน ไว้ ไท มัน ก็ พาล เสีย หลก อย อย่าง ง่าย คาย
กัน เลย เข้า เข้า ลง มา ข้าง เจ้า จึง ้วย ลุก ขึ้น
แล้ว ้วย เขา เข้า ขึ้น เข้าย ออก ไว้ พลง ทวาท
ถาม มัน ออก ไป ว่า

“เมื่อ มารู้ ก็ ว่า ูก เป็น ออก พระ ราม อิน ทรา
ทหาร เอก แห่ง พระ นคร ตรี อย ขยา แล้ว ทำ ไท
จึง ทำ ปาก คุก าว ว่า ูก นี้ ?”

“เมื่อ ูก มา มึง ไม่ ได้ แล้ว มึง ก็ ึ่ง ฆ่า ูก
เสีย เกิด” มัน พุก พลง กัน พลง เพราะ ความ
โกรธ แค้น อย่าง สาหัส

“ก็ จะ ไว้ ชีวิต ูก มึง ก็ จะ เป็น ภัย แก่ ูก
ก็ จัก ารณ ของ ูก ก็ จะ เหลว ละลาย หมด มึง จึง

ลงไปเกิดเป็นแม่ทัพยั้งเมืองเล็ก

ข้าพเจ้าว่าแล้วก็เฝ้าถวายขึ้น ข้าพเจ้าไปสั
ณะว่า ก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ในจำพวก
ทหารที่กล้าหาญ มั่นแนบหน้าให้คอโค้ง
ขึ้นรับคมดาบ ด้วยใจอันเอยกเย่นอย่างน่าชม
อาศรัยที่อาวธของข้าพเจ้า มีศักดิ์เป็นตระกูล
ยี่ฮั่ว ฟันนั้น มรดกกรรมของ มันจึง
ดำเนินไป สู่ความมั่งคั่งด้วยความสะดวก
ไม่มีอาการทุเรศลูกนัยคาเลย

ทั้งนี้ก็เป็นที่ประจักษ์ในแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า
บรรดาชาวสมิครทั้งหลาย ของสยามประเทศ
ต่าง ๆ ก็ได้พากันส่งคนเข้ามากระทำการสืบ
สวนเรื่องสวียอสมนัททกวี โดยดำเนินรูป
การทั้งเช่นข้าพเจ้าเหมือนกัน จึงไม่เป็นที่
สงสัยอะไรอีกแล้ว ว่าข้าพเจ้าจะไม่มีส่วนซึ่ง
คอยปองล้างชีวิตข้าพเจ้าอยู่ทั่วทุกหัวระแหง
ไป ซึ่งถ้าข้าพเจ้าเดินแต่หมามากอยู่เวลาไร
เวลานั้นก็เป็นเวลาสันอายุสมชัย ของข้าพเจ้า
ทันที แต่ฉันและถ้าหากว่า ออกพระราม
อินทรา จะมาสนชื้อเสีย ด้วยพาลชนใน คราว
ครั้งหนึ่ง ๆ โสกลีก็จะไม่วายพิศวาสสงสัย
อยู่อย่างเหมือนกัน

ครั้น ก็แจ้งเอาผ้าปอคลุมศพ อ้ายไปสั
ณะว่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็ ก็แจ้ง
แต่งกายเสียใหม่ เป็นชาว พนม เมือง ตาม

ธรรมภา เขา คาย คู่ชีวิต คาคพงไว้ตาม
เดิม ยกย้ายขึ้นใส่บ้าน เลียบเดินย้ายหน้า
เข้าไปในเมืองอีกครั้งหนึ่ง เพราะเวลานี้
พลบค่ำแล้ว บ้านเรือนสองข้างทางกำลัง
ลุกไฟ ไฟอยู่ทั่วไป ข้าพเจ้าเดินสอกล้ายคา
เที่ยวหาสถานที่แห่งหนึ่ง อยู่ด้วยความร้อนใจ
แต่เท่าที่ได้ สังกะโส มาแล้วใน เวลากลางวัน
อย่างแน่นอนก็จริง คือเมื่อมีความประสงค์
จริงใจเข้า มันก็กระทำให้ข้าพเจ้าต้องเวียน
วน คั่น หาอยู่หลายคดลย ทบ ทวน จึงได้พบ
ตะหนักโดย ธรรมภาปรกติ ในเวลากลางวัน
เป็นสถานที่รับจ้างทำพรหมเชลยศักดิ์ก็ ผู้
ครองเรือนระมัดระวังเรื่องนามอย่างไร ข้า
พเจ้าไม่รู้ก็ เป็นแต่ข้าพเจ้ามีเครื่องอาภรณ์
สัญญาณ ซึ่งจะใช้เป็นภาษาลับนำตัวของ
ข้าพเจ้าเอง ให้เขารับรองข้าพเจ้าได้ โดย
คำสั่ง ของกรมยัญชากรราชการลับ แจกแก่
ข้าพเจ้า เมื่อจะมายังเมืองน่านดังนั้น ข้า
พเจ้าเข้าไปในที่ประจักษ์ และยกมือขึ้นเคาะ
เรียกอยู่สองสามครั้ง ก็ได้ยินเสียงสุนัข
เห่ากระโชก ๆ ตะกอยยานประตูแรก ๆ ด้วย
ความคร่ำครวญ ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง ๆ ปาก
ของคน ๆ หนึ่ง กำลังคลุ่นซิงกำลังเท่า
หอนั่นอยู่ แล้วก็มีเสียงร้องถามออกมา
จากภายในว่า “ใคร?”

ข้าพเจ้ารีบกระซิบคอยโดยเร็วว่า “สันติภาพ”

เสียงผู้ถาม ถอนหายใจยาว ด้วยความโล่งอก แล้วก็ถอนกลอน เบิกบานประทุ ออก เออแม้จะมีออกมากกระซึกเขาแซน ข้าพเจ้าให้เข้าไปข้างในย่านโดยเร็ว แล้วก็รีบยกประตูนั้นเสียทันที

“ท่านไม่ควรจะมาในเวลาวิกาลเช่นนี้ เพราะว่า น่ากลัว จะเกิดเป็นอันตรายแก่ข้าพเจ้า” เขาย่นว่าอูๆอียๆ แล้วก็เก็นนำหน้า พาเข้าไปบนเรือน แล้วก็ซม่อเป็นเชิงบังค้ม ให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่ง ยังห้องนอนส่วนตัวเขา กลบออกไปปิดประตู ลั่นคานเสียเรียบร้อยแล้ว จึงยกสามไม้กระของเขาส่งออกมาถึงตงหน้าข้าพเจ้า แล้วก็นั่งลงพูดเขาๆ เกือบเป็นกระซิบกับข้าพเจ้าสลับไปว่า

“ข้าพเจ้าได้รัยคำสั่งว่า ท่านจะมาถึงเมืองนี้ ตั้ง ๓๐ วันแล้ว แต่เป็นไหน จึงล่าช้าไป?”

ชายผู้พูดนั้น เป็นคนอยู่ในวัยหนุ่มสาวแล้ว คิริยะ ขาว เป็น ญุ่น ร้าง กาย นั้นใหญ่โต กำยำ อันกล่ามเนื่อทุกๆ มัด ยังมีไต่เหยี่ยวแห่งไป ที่ทรวงอก แลไหล่ ขวาชัยมีแผลเป็นขนาดยาวเลโตๆ ก่ายกันไปมาเหมือนไก่อ๊ะ ซึ่งล่าแคงว่า เคยมีหัวไปเน่แพ้ซั

สู้หน้าศัตรู ทั้งใน ที่ล้อม และ เรียงตัวมาแล้ว เป็นพยานปรากฏอยู่อย่างน่าสรรเสริญ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นผู้ใดที่โหน จะมีแนวคานันแจ่มใสวาวแวว มีอำนาจ ทั้งแหลมคม เห็นปานถึงนี้ อันกระแสนเสียงที่พูดนั้น ถึงแม้ว่าจะไต่แผ่วลง แล้วก็ ก็ยังไม่วาย ที่จะมีกิจวาลหนักแน่น และซัดถ้อยคำก็ อย่างน่า

ปลาคใจ ข้าพเจ้าหนึ่ง คิดจะสนองคำพราง อยู่ครู่หนึ่ง จึงตอบว่า

“ข้าพเจ้ามาถึงเมื่อวันแรม ๖ ค่ำนี้ แต่เที่ยวสยทาบ่านท่าน ก็พึงจะมาพบประเดี๋ยวนี้เอง”

“พอหนุ่ม, พออย่าลุ่มหล่นข้าพเจ้าเล่นเลย” เขาหัวเราะหน้าตาเฉยๆ “ท่านคงจะยังจำได้ ว่าไต่มีหญิงแก่ คนหนึ่งให้ท่าน แก่ท่านที่ท่าหน้าเมื่อ ๖ วันมานี้ ถึง ๖ ก็ย่นนั้น คือตัวของข้าพเจ้าเอง” เขาว่า แล้วก็เออมีมือ มาคยเพล่า ข้าพเจ้าโดยตามสัพยอก และหัวเราะอย่างเบิกบานใจ

ข้าพเจ้าหน้าเย็นวาว ด้วยรู้ สักขยแก่ใจ จึงเสแสร้งแกล้งเก้อพูดขึ้นว่า

“ท่านจะหาช่องทางอะไร ให้ข้าพเจ้าทราบเรื่องสร้อยปลาคนั้นไต่บ้าง”

“สำหรับความเห็นของข้าพเจ้า” เขาหนึ่งนถอยอยู่ครู่หนึ่ง “ข้าพเจ้าอยากจะถูกว่า

สวียสมันตกวกั หายไปจริง พระเจ้าทิพโยรส
เทพไมได้ คิกระณิกณั อะไรมิได้ แต่ว่าที่
ระหายจนถึงกับไปตกอยู่ในมือของผู้อื่นอีก
ต่อหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้จะแนใจนัก

“ท่านหมายความว่า สวียสมันตกวกั อยู่ใน
เมืองนกระณัหรือ?”

“ข้าพเจ้าก็คิดว่ากันั้น”

“ท่านได้เห็นชนผู้แปลกหน้า มาอยู่ใน
เมืองนมายังใหม่?”

“คนหนึ่ง, ข้าพเจ้าจำได้กัว่าเป็นชาย
ไปสู่ชิดระวา มันเป็นแม่ทัพประเทศราช
เงี้ยว”

“แล้วใครอีก?”

“อีก ๒ คน ข้าพเจ้าไม่รู้จัก; แต่
มันเดินผ่านหน้าบ้าน ข้าพเจ้าเสมอ วันละ
๒-๓ เทียว”

“กัแล้ว, ถ้ากระนั้น ในจำนวนสองคน
ที่ ท่านว่าไม่รู้จัก มันนั้น ถ้ามันผ่านมาเมื่อ
ใด? ท่านได้ ไปรอกให้ข้าพเจ้ากั ทัว มัน
กั”

“สิ่งใด, ถ้าข้าพเจ้า จะ ถอลอง พระเดช
พระคุณ พระเจ้าอยู่หัวได้ ท่านก็จงกำหนด
ให้ข้าพเจ้าทำเถิด”

“ขอรับประทานโทษ ถ้าท่านไม่ ควรจะ
ขัดขืน ว่าท่าน คือใคร กัได้ไปรอกฤณา

บอกนามแก่ข้าพเจ้า ให้เป็นที่รู้จักไว้กั”

เขายิ้มแล้วตอบว่า “ข้าพเจ้า คือ ท้าว
ปราบอริระ นายหมู่อาสาสาละเยียง ตั้งแต่
ครั้ง พระเจ้าอยู่หัวใน พระบรมโกศอยู่ ท่าน
ละ คือใคร?”

ข้าพเจ้าได้ยินกันั้น กัชนลุกเข้าไป ทั้งตัว
อนิชา, ข้าพเจ้าก็ได้นำคำทอ อันท่านผู้
และชัสนอ ซึ่ง กุณบุ ของ ข้าพเจ้า ได้เคย
กล่าวขวัญชมเชยกันหนา ว่ากล้าหาญชาญ
ชัยยิ่งนัก ท่านเป็นเพื่อนเกลอรักใคร่กัน
อย่างมากมาย มาแต่ก่อนข้าพเจ้ายังไม่เกิด
กระบวนพละถ้าถึงแล้ว สามารถที่จะหักคอ
เลื้อไคร้ง เสียได้ คล้าย กับ เกิด ยอดกลัศคย
เป็นคำกล่าวเล่ากันั้นว่า ท่านชอบกัโมลิตโค
สก ๆ ทั้ง ๓ ครั้ง ในพักเดียว ถ้าในเวลา
ยามโกรธ เคยจับสัตว์ นึกแฉนชาซาก ออก
จากกันั้นได้เป็นท่อน ๆ แต่จะจับกัความชรา
ภาพได้เยี่ยมกรายเข้ามาบรรจบกันถึงชรา จน
อวยสมโยนเข้าเต็มทืนแล้ว แต่กระนั้นกัไม่
วายที่จะมีสู้ว่าซึ่งซึ่งสมเป็นชายชาคินิกระแทก
ข้าพเจ้ากลานเข้าไป หมอบลงกราบท่าน กั
ความเคารพเป็นที่ยิ่ง และพูดว่า

“ขอรับ เกลองงไปรอกให้ด้วยแก่ข้าพเจ้า
กั เพราะข้าพเจ้ามิทราบว่าเป็นใคร
ข้าพเจ้าคือ ออกพระวามอินทรา หลานของ

ท่านสมิงสิทธิเทศา ซึ่งเดิมเป็นนายกของ
อาสาสมัคร”

“อย่า อย่า คุณพระ” ท่านรีบอุกให้
ข้าพเจ้าลุกขึ้น “ท่านเป็นผู้มีบรรพชาศรัทธา
อันสูง จะกระทำดังนี้มิได้ อย่าผู้สมข้าพเจ้า
จักสิ้น ข้าพเจ้าได้ ทราบเรื่องราวของท่าน
ตลอดแล้ว ท่านจงพัก อยู่ยัง ที่ บ้าน ของ
ข้าพเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะไ้ ปรึกษา
หาฤกษ์กันต่อไป.”

เป็นของวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าไม่มีอะไรอะไร
ก็เลยออกไปนั่งเล่น ณะที่มากักขาตรนอกรั
บ้าน เพื่อจะตรวจตราหาช่องทางสืบสวน
ธุระการณของ ข้าพเจ้า ค่อยไป ในบรรดา
ราษฎร ชายหญิง ซึ่งเดินผ่านไปมา ด้วยนาๆ
กิริยา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง
กำลังหยุกยอนเจยยวดอยู่ ทางฟากทางตร
ก้นข้าม เขาเงาะหลว้างอย่างลวดลี้กักจริง
แถมส่วนส่งกว่า บรรดาสาวทั้งหลายในเือง
นี้ สักเล็กน้อย บรรดาผู้นั้นยืนดูอยู่พลาง
และลอบแลมาทางข้าพเจ้าพลาง ด้วยกิริยา
อันเขาใจได้ แต่เขาไม่ได้หันหน้า มานอง
ข้าพเจ้า ตรงๆ หน้า ยืนตะแคงให้ข้างเดียว
จะพิเคราะห์ให้เด่นชัดเห็นว่า หน้าตาเขาเป็น
อย่างไร ก็สังเกตไม่เด่นชัด อนึ่ง ข้าพเจ้า

ชยาก็สั่งแกลงกายให้หมักพริก จากความ
 ร้องทุกข์ของผู้นั้น จึงทำเป็นคอกเขาหรือออก
 มาสวนสอยบ้าง แล้วแกลังทำเป็นไม่มีชุด
 ะจุก จึงลุกขึ้นจากที่ สืบเท้าเข้าไปขอต่อ
 จากเขา

“ขอโทษ, ได้โปรดให้ข้าพเจ้า ค่อยๆ หัน
สักครั้งเถิด” ข้าพเจ้าแสวงพด อย่างหน้า
ตาเฉย

“ไต่ ข ท่านสภามวย”
เขาคอยแล้งกัหน้ามายมกับข้าพเจ้า และ
ยื่นมวนขหวล้งให้ ข้าพเจ้าแทยจะผะหงาย
ในขณะ ที่ไต่ เห็น หน้าของเขา ถนั “ฮา!
ไต่ ไต่ ถึงเพียงนี้ ก็เคียว หรือ ? มวยผั
ถ้าไม่ใช้เงาของข้าพเจ้าเอง แล้วก็กา
มารคาของเขา คือ เป็นใคร กัน หนอ ? นัย
ประสาอะไร; พทึง ๒ และพชาย ๓ ของ
ข้าพเจ้า ไต่ ยัน คีระะ กัน ออกมา จากครม
มารคา อันหน้าคาทำทางของเวาทั้งสี่ ก
หาไต่ละม้ายคล้ายคลึงกันเป็นแยะเคียว ถึง
ชายผัไม่ ต่าง ๆ ก็เหมือนไปทางยิก
ยัง มารคา ยัง แล้วแต่ขรรมนามธรรม
ทั้งนั้น และกันเขาเป็นใคร ? จึงไต่เหมือน
กับข้าพเจ้า ถึงพมพเคียวกันทั้งแล้ว กรง
คัสซึชาลยเฮีย ช่างเช่นประเทศคัอมไป
ด้วยความลงนสนเทพหนักหนา นำมาเป

ขยเรียนแก่ข้าพเจ้าอย่างต่าง ๆ นา ๆ ที่เคียว
หนอ ถ้าบุคคลใดมีความสลับเพวไม่สังเกต
ลังกาให้รอยคยแล้ว ทั้งข้าพเจ้าและบรร
ผู้ศรัทธาอื่น ๆ ก็จักสามารถไปกระทำกิจ อัน
เป็น สุจริต และ ทุจริต อันเกี่ยวข้องร่วมงานกันได้
โดย ปราศจาก อุปสรรค ขัดขวางที่เคียว แต่
ข้าพเจ้าพิจารณาว่า สรรพอวัยวะของ
เขา ก่อนข้าง จะแยกขาง กว่าข้าพเจ้า สัก เล็ก
น้อย ทั้งแขนขา เขารับรับหรีไปจากมือ
ข้าพเจ้า แล้ว ก็ ออก เกิน แยก ทางไปโดย
รวดเร็ว ข้าพเจ้า ยืนคลั่งมองตามไปจนใจ
เกิน ข้างรู้สึกเสียดายที่ไม่ทันจะได้ติดตาม
เห็นเขากำลังจะเลี้ยวไปทางหัวมุมทาง ข้า
พเจ้าก็เผ่นออกเห่ตามไป

ข้าง เป็น เจ้ากรรม มองเห็นไว ๆ กัน อยู่
แท้ ๆ ที่เคียว ไม่ ทราบบว่า เขาได้ ล่องหน
หาย ทั่วไป เสีย ช่างไหน ? ข้าพเจ้า เทียว
ชอกช้ำกติกตามไปจนกระทั่งคำที่ไม่ได้ ร้อง
รยอย่างใด; เหนอกรู้ สักหัวเสีย จึงหัน
หน้า จะกลับบ้าน แต่ ไหนได้ พระพิรุณ
เจ้าได้ ประเคนลงมาอย่างไม่มีเค้าเงื่อนว่าจะ
ตกเลย เป็นท่าแกว่หัวขวัญที่เคียว ข้าพเจ้า
วิ่งหนีฝนเข้าไปพักอยู่ที่หน้าประตูบ้าน ของ ผู้ที่
คนหนึ่ง ซึ่ง ตามบรรดาบ้าน ที่มี รั้ว ประตู
โดยมาก เขาทำเป็นหลังกาครอยบานประตู

ไว้ เพื่อกันแตกกันฝน ไม่ให้ฝน เลี้ยว
อย่างหนึ่ง และเป็นความสควกของเจ้าของ
บ้าน เพื่อใช้ เป็นที่กำบังฝน ในเวลาใส่ยาคร
พระอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะขออาศัย
พักแต่พอให้ข้าพเจ้าได้ฝนเล็กน้อยก็กลับ
แต่ไม่ทราบว่า ครีส์ชันนาลิย์ ถือเอาหน้าหนาว
เป็นวันสำคัญกัน ทั้ง ๒-๓ นาฬิกาผ่านไป
เลยเปล่า พ่อเจ้าประคุณก็ยังไหล หรือ เท
ลงมาเป็นธารน้ำตกอย่างจัง ๆ ไม่รู้จัก หยุด
หย่อน ข้าพเจ้า ลั่น ครีทหา หนักเข้า ก็เลย
ต้องชุกตัวลงนั่งที่ห้องของทอดอาลัย เพราะ
ทนความเมื่อยไม่ไหว ขาทั้งสอง แทบจะ
แข็งขาไป หมก อยู่ แล้ว หนาวก็หนาวเข้า
ยัยหัวใจ มีหน้าข้าพเจ้าต้องกริ่งกรอก ๆ เพราะ
ความหิวโหย อีกด้วย ท้องฟ้า ล้มไป ด้วย
ก้อนน้ำแข็งความสว่างเลี้ยวสั้น มองอะไร
มีคม นอนทกลไป หมก นอกจาก มี แต่
กระแสเสียงครวญควาง ของแสงฟ้า ซึ่งฉาย
แลมอยู่แปลบปลิวเท่านั้น อย่างว่าไป ถ้า
ใครขวัญอ่อน ก็ไม่อาจมานั่งชยเขาอยู่อย่าง
ข้าพเจ้าได้

ในระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งร่ำพ่นกซึ่งน้ำหนา
พระพิรุณอยู่อย่างเพลิกเพลินนั้น ได้ มี มือ
ของคน ๆ หนึ่ง มาแตะครยเอาข้อมือข้าพเจ้าไว้
แน่นทางเบื้องหลัง แลพูดล่ำลึงเบา ๆ ใกล้

ภัยของข้าพเจ้าเป็นสำเนียงผู้หญิงว่า “นี่!
ลูกขึ้นเถิดตามข้าเจ้ามา โดยคะนอง”

ข้าพเจ้าตกใจนิด ๆ แต่แล้วก็สลัดใจได้
มนุษย์คนใดที่มีความสามารถ ยังอาจเข้ามา
จับข้อมือถือนั้นออกพระวามอินทราได้ ก็
ต้องเห็นน้ำใจ ว่า ทายาทอยู่ ถ้าไม่ใช่ เบน
ชิงมือซึ่งอ่อนนุ่มนั้นเหมือนขลุ่ยสาดถึงเขาผู้
แล้ว ข้าพเจ้าก็ คงไม่ ยอม ปรียัตตามได้
อย่างง่ายกายถึงเช่นนี้ อันนางผู้ใช้ผ้าคลุม
หน้าเสียมิกเม้น จะ สักเกต ว่า สาว แก่สัก
คราวใด ก็ มิได้ เรา ทั้งสองคนพากันเดิน
ฝ่า ฝน เข้า ไป ข้างใน บ้าน นั้น จน เขยิบ ป้อน
ความมืด เพราะอากาศวิกาล ไม่ สามารถ ที่
ข้าพเจ้าจะแสดงเล่าได้ว่า นอกจากใดเดิน
ผ่านเข้าประตูมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ ถูก สัตว์
ปลาดคนในเงาไปก็โดยบัง มารู้สึกตัวเธอ
ต่อเมื่อ ข้าพเจ้าได้ เดิน ต่ำลงไป จาก ระเบียบ
แผ่นดินตามธรรมดา กล่าว คือ ต้อง ก้าวลง
ไปตามคันบรโคใด ๆ ถ้าไม่ใช่ เบน หิน ก็
เป็นดินแดง แต่ไม่มีใครสู้จะ เวียรยอนัก
เมื่อสุดคันบรโค โดยต้องกลีบหน้ากลีบหลัง
ก้าว ๓ ครั้งแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้เดินไปตาม
พื้นอันขรุขระต่อไป ซึ่งบางครั้งข้าพเจ้าได้
ก้าวไปปะ เตะเอาก้อนอะไร คืออะไร อยู่เสมอ
สหายใน ที่มืด ของ ข้าพเจ้า เธอ มี ขุนย่นเธอ

ข้าพเจ้า ให้ออกเดินนำหน้า ซึ่งข้าพเจ้าก็
ยอมปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ ในขณะ
ที่เดินไปนั้น บางครั้งข้าพเจ้าสังเกตเหมือน
กับมีสัตว์บกชนิดหนึ่ง บินผ่านศีรษะ และ หน้า
ของข้าพเจ้าอยู่บ่อย ๆ ถ้ามันไม่ใช่ค้างคาว
ก็ต้องเป็นนกชุกสลักอย่างหนึ่งเป็นแน่นอน

“ยัง!”

เสียง เหมือน ของ สองสิ่ง กระทบกัน อยู่
ทางข้างหลังข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหยุด
กลีบ หน้า มา คว้าความสัตรี คนที่นำ ข้าพเจ้า
เข้ามานั้น แต่- ได้ หายไปเสีย แล้ว
ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้าก็กลีบ
ใจ ก็ออกสลักก้าวสัตรีตาม แต่ที่สู้รู้ที่
จะไปให้เร็วทันใจได้ เพราะเท่ากับหลบศึ
เกินที่ไม่ ยานใน ขณะนี้ และ ยิ่ง กว่า นั้น
อันผลที่ข้าพเจ้าได้ พยัค คือทางตัน ทั้งสาม
ด้าน กล่าวคือข้าง ๆ ทั้งสอง แลทางที่ได้
บิน เสียง ลั่น บัง เมื่อ ตะกั้น โอ! ออก
พระวามอินทราเอ๋ย มา แพ้รู้ สัตรี เสีย
แล้วหรือ? ข้าพเจ้า ยืน จังจ้งอยู่เป็นนาน
โดยไม่ทราบว่า จะทำประการใดก็ ในที่สุด
ตกใจได้ ก็ ออก เดิน ต่อไป ทาง ข้าง หน้า
เหมือนดังครั้งเดิม ที่เข้ามาอีก ด้วยเชื่อว่า
ถ้ามีทางไปก็คงมีทางออก ทำอย่างไรเสีย
ข้าพเจ้าก็คงไม่มาหลงติดคายนอนเป็นแน่

เมื่อข้าพเจ้าคิดได้ดังนี้แล้ว ก็ปลดเอาทวย
ออกมาจากพง ทั้งคันมุงหน้าเค็นต่อไป จะ
พินมาจากทมิฬวิทยานัน โกลโกลั้เท่าใด
ข้าพเจ้าไม่สนใจ จะจกจำมันไว้ เป็นแต่
ข้าพเจ้ารู้สึก ปลดใจ ต่อภาพซึ่ง ผุคปรากฏ
ตรงอยู่ทางเบื้องหน้าว่า น่าจะเป็นแสงไฟ
เมื่อได้เค็นเข้ามาใกล้แล้ว จึงพิจารณาไต่
จากแสงสว่าง ซึ่ง ทอ ออกมา จาก ภายใน อีก
ด้านหนึ่ง ว่าที่ๆข้าพเจ้ามาขึ้นอยู่นั้น เป็น
ห้องโถงอันกว้างใหญ่ ที่พื้นดินปูด้วยเสื่อ
อย่างอ่อนนุ่ม เค็นได้สยายก็ ข้าพเจ้ารีบ
ก้าวเท้าเข้าไปยังห้องที่มืดนั้นโดยเร็ว ที่
ช่องทางจะเข้าไป ธรรมชาติ คงจะได้ตก
แก่่งขึ้นเอง ไม่ใช่ฝีมือของมนุษย์ประคิษฐ์
ทำขึ้น มันมีส่วนโค้ง เป็นช่อง คูหา หิน
ปรากฏเป็นรูปรอยน้ำ ตกคงจะระบายมา
ตั้งล้น แล กัน ตาไว้อันหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้า
พิจารณา ดู เห็น เป็น แพร่ สดแสง ยักด้วยคัน
เลื่อมอย่างดี เป็นเรื่อง พระมหากษัตริย์
เต็มไปทั้งผืน แต่ทว่าภาพนั้น ไม่ใช่ฝีมือ
จิตรกรรมโกศลเป็นผู้ให้แบบ ลักแต่ว่าถ้าดู
ก็พอเภาารู้เรื่อง เท่านั้น ข้าพเจ้าก็เค็นต่อไป
เข้าไปอีก อันแสงสว่าง ซึ่งข้าพเจ้าเข้าไป
ว่าเป็นแสงไฟนั้นก็จริงดังคาด ด้วยขณะนั้น
ทาง เบื้องบนโค้ง เพดาน ได้มีเพียง อีกรับ

๘ พวงแขวนไว้นั้นระระๆ คล้ายกับดวงดาว
ในท้องนภาภาค แต่ว่ารุ่งโรจน์โชติช่วงกว่า
การาร้อยแสนพันหมื่นดวงนั้นเสียอีก พนที่
เค็นตกด้วยเสียงเงินยวงตลอดทั้งห้อง มอง
ดูเป็นเงาขาวละเลื่อม ผ่านนั้น ทั้ง จตุรทิศ
แพรวพราวไปด้วยแก้วมุกดาหาร อันปรากฏ
ขึ้นโดยธรรมชาติ ของปราสาทหิน ส่องแสง
แข่ง กับดวงอัคนี กระทำให้เป็นทิวทัศน์
ยิ่งนัก ฉะที่ กลาง ห้อง เป็น แผ่นดิน อ่อน
พรรณทอนิก ซึ่งขัดไว้จนลื่นเรียบ ลาก
ด้วยสีหินไหมเทศอันมีค่า ทั้งหมอนขวาง
ปักหน้าสิ่งที่เป็นถนนเกี้ยวพวนนั้น ทั้ง ๑๖ ลูก
ผูก และ เทียบสุพรรณพระศรี กับ ยันพระ
โอรส ปาก กระจับ ขึ้นนำพาน รอง เครื่อง
ทองคำลึงยาราชาวักทั้งสี่

ข้าพเจ้าขึ้นคลั่งมองดูภาพต่าง ๆ เหล่านี้
ด้วยความละลานตาไป เป็นทางสันนิษฐาน
ตามอัตโนมติของข้าพเจ้าได้ว่า สถานาน
คงจะเป็นถ้าสรภัญญ์ของผู้ใดคนหนึ่ง ซึ่ง
มีศักดิ์ยิ่งกว่า สามัญชน นั้นเป็น ที่ แน่นนอน
แต่ปราศจากผู้คนพิทักษ์รักษา ถึง กระนั้นก็
ยังสอาดหมดจดเรียบร้อยดี ชวนให้น่าสงสัย
ถ้าไม่ใช่ ความ พิศ ของ ผู้ ครอง สถาน ที่ น
สถาปนิกไว้ไว้ใช้เป็นมณเฑียรสถานโดยปรกติ
แล้ว ก็ จะต้องเป็นห้อง ซึ่ง สำหรั้ง เกียรติ

ความลับ อย่าง คอขาวผายกาย ของ ผู้กระทำ
ผิดก็มิชอบ ใช้ เป็น ที่ หลบซ่อน กำบังกาย
เพื่อ ให้พ้นภัย อยู่ใน สักคนหนึ่ง เหมือนกัน

พวกไปใครเขาจะมาเชื่อว่า กรุงศรีสัตนา
ลย ซึ่งเต็มไปด้วยพญางู จะมีปราสาทหิน
อยู่ภายใต้ พระธรรมาลังการาม น้ำตกน้ำ ถึง
เพียงนี้ แต่ ข้าพเจ้าได้ มาประสพพบเห็น
แล้วด้วยกบฏ จึง ควร นับ ว่า เป็น วิชา
ของข้าพเจ้าชั้นหนึ่ง

เสียงสรวลเยาะเย้ยกัน แล้ง ๆ และ กลั่น
หอมแห่งผู้คนชาติ พึงคลมเข้ามาต้องฉานะ
ประสาธข้าพเจ้าอย่างระวนระวนใจ ทางข้าง ๆ
ขวา ข้าพเจ้า หันหลังนั้น ด้วยหัวใจ อัน
รู้สึก ว่า เคนคกตก อันกลั่น แล เสียง ซึ่ง
ข้าพเจ้าสัมผัสสนั่นคอ “สัตว์สาว ลาวผู้”

“พี่เจ้าไม่ เชื้อ พง ข้าเจ้าแล้ว จะกลับ
เข้ามาทำไม้สักแล้ว” นางนั้นก้มหน้าพูด
มาทางข้าพเจ้าเป็นเสียงเครือ ๆ

“โธ่! ขอโทษ” ข้าพเจ้าก็อ้อไม่
ทราบว่าจะพูดอย่างไร ? จึง รีบเอาดาเข้า
คาดพุงเสียตามเดิม

“ขอโทษ หรือ ? อย่าเลยพี่ เจ้า สาย
เสียแล้ว” นางว่าเป็นกระแสดเสียงจน ๆ

ข้าพเจ้า เห็นนางหยุดพูดแล้วก็สั่นนึก ๆ
ยังนึกถึงหน้านางอยู่ เงามือ ทั้งสอง วิชา

สัพทเล่น แต่ดู ๆ เหมือน จะ สั่น วิก ๆ ข้า
พเจ้าขอชมรวบ ๆ ว่า นางเป็นหญิงงามคน
หนึ่ง ใน จำพวก สักวิ ทั้งหลาย ของ กรุง ศรี
สัตนาลย แต่เป็นที่แปลกใจ ว่า นี่ แปล
ความว่าอย่างไรกัน ? ในการที่นางมาเรียก
ข้าพเจ้าว่า พี่เจ้า อันเป็นศัพท์ภาษา
ของ ผู้สาว ชั้นสูง เขาใช้กัน จะเป็น การนำ
ยศสิทธิ์เพียงใด ? ที่ข้าพเจ้าจะยอมมาเช็กตัว
ให้นางสมมติ เอาข้าพเจ้า เป็น พี่เจ้า ของนาง
เสีย เลย ๆ กันนี้ ขวดย นาง คนนี้เอง ที่
ไปพาเอาข้าพเจ้ามา และจะแสวงคทา
ข้าพเจ้า เอาเป็นพี่เจ้าเสียอย่างง่าย ๆ ไทย
ชาวยุโรปสมัยก่อนเป็นที่น่าสนใจมากนั้น อา !
แม้นางงามเอ๋ย เจ้าหาว่าไม่ว่า ออกพระรวม
อินทรา ยชาติศรีอยู่คนเกี่ยว แต่เจ้าเป็นผู้จลน
ธิดาไท่สัฏ พื่อเมืองทวายเท่านั้น

“ตัว ของนาง หรือ ? เป็น ผู้ ไป พา เอา
ข้าพเจ้าเข้ามาในนี้” ใน ที่สุด ข้าพเจ้าร้อง
ถามออกไป

“อู่มเอ๋ย - ” นางยกมือขึ้นชี้ปลาย
หัวเราะ แล้ว เคนไป นิ่งลงยังต้นหิน ตามที่
กล่าวแล้ว “ถ้าพี่เจ้าลืมมวนเจียง ซึ่ง
เคยนำพี่เจ้าเสด็จเข้ามาในนี้เช่นเสมอ ๆ แล้ว
ฉนั้น มีทรงจำข้าพเจ้า เวณคามินี่ ไม่ได้
ด้วยหรือ ? ” นางพูดแล้วก็สรวลเยาะอย่าง

สำราญใจ

เรือนกามินี, เรือนกามินี, ข้าพเจ้าต้อง
นามของนางอยู่ในล้าคอ เฮ้! นี่เป็นนาม
ของพระธิดาพระเจ้าทิพย์โสเทพินที่ว่า ข้า
พเจ้านัก แต่ในใจ แน่นอนแล้วไม่เป็นที่
สงสัย ข้าพเจ้าฟัง นก ถึง หน้า ของชายที่
ข้าพเจ้าชอบด้วย เมื่อตอนเย็นขึ้นมาได้
ประเคียบตนเอง ขอรอยเขา แลนางผู้ นั้น คง
จะได้ มีความ สัมพันธ์จิตต์ กัน อย่าง ลึก ลับ
และไม่ทันสังเกตให้ประจักษ์แน่อนเสียก่อน
ว่าใคร เป็นใคร ? จึง มา เสกให้ข้าพเจ้า
เป็นพี่เจ้าของนางไปดังนี้ ข้าพเจ้าข้างออก
รู้ ลึก ขบ ชื่นในใจ ยิ่ง นัก ข้าพเจ้า ชยชัย แล้ว
ชยชัยเล่าที่ระยอกยกแก่นางว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่
คนที่นางมุ่งหมายนั้น แต่มาในวิธีอย่างหนึ่ง
เห็นจริง ปรากฏข้าพเจ้าไว้ ให้ คง สงบ อยู่ก่อน
โดย เหตุที่ข้าพเจ้า เผลอใจ ล้าลึก ชื่นได้ ว่า
อันสรวัยสมันต์กวดัก ที่ว่าหายไป นั้น กัน
เหตุที่จะไต่มา นางเรือนกามินี ผู้ นั้น ก็ ได้ รับ
สวระ โขกขวณิ เป็นของขวัญ จากพระธิดา ใน
คราวบำเพ็ญกุศลฉลองอายุสม อยู่น้อย
เธอคงจะได้ ทราบเรื่องราวการหาย ของ สรวัย
ปลาก นั้น อยู่ ยัง ถ้า ข้าพเจ้า จะ ลอย เขา
โศกาคที่เธอมาบอกหน้าคำชื่อ ว่าข้าพเจ้าเป็น
พี่เจ้า ของ เธอ โดย วิธี ลึก เค้า ลับ ส่วน เขา

ความจริงจากเธอแล้ว ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าคง

จะไม่เป็นยายเป็นกรรมอย่างมากมายนัก

“หญิงเรือนกามินี ที่รัก” ข้าพเจ้าพูด
พลาง ก็ทำกิริยากระลิมกะเหล็บ เข้าไป นั่ง ลง
ข้างๆ “สิ่งใดที่ผ่านไป เพื่อเป็นพิศม์แก่
ใจเธอ สิ่งนั้นไม่ได้ อยู่ใน ความทรงจำของพี่
แล้ว” ข้าพเจ้าหยอกล้อให้หยอกล้อขยี้
แล้ว ก็ ทำเป็นยกมือขึ้นต้องอังสะเธอ อย่าง
ฉันทักคนรักสนิท

“สาธุ, เด็กพี่เจ้าโดยกระนอย” เธอ
ทอดสายตามายังข้าพเจ้าก็ระสอมฤคย์ “ถ้า
เป็นที่ตกสงพระทัย ข้าพเจ้าก็จะไต่ นำ เธอ
สรวัย สมันต์กวดัก มา ถวาย ให้ ก่อน แต่
พี่เจ้าจง ทรง ใ้ โยธให้ ยี่สิบธญาณเช่นลักชี
พยานแก่ความรัก ค่อหน้าเรือนกามินีด้วย”
เธอ เอน กาย ลง แทะอระข้าพเจ้า และ หลั่ง
ฤทธิ์ เสน่หา ยาล ใ้ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย ความ
สุจริตรัก

แต่ พอ ข้าพเจ้า ไต่ ขึ้น ถึง เรือง สรวัย สม
มันต์กวดัก ถึงนั้น ก็ ไ้ไร แทะขจรลุกขึ้นโลกไป
ทันที จึงทรงเข้าสัมผัสสังคาพยพเธอลากลับ
นิยายใน สนิท นิมิตร พลาง ก็ ประโลม ลูบ
ปลุกถามขึ้นว่า “ทำไมสรวัยสมันต์ก
วัก ยังอยู่ที่เธอหรือ?”

“ข้าพเจ้าย้ายเอาใส่ไว้ในเขนอชิง ตาม เกิม

หนึ่งซี เจ้าพี่ เธอมีมาเห็นไวพจน์ อันชาว
สวาทเหมือนชีระเป็นเงาามและเรียงอยู่โดย
เรียบอย่างน่าชม “แต่ว่าเมื่อพี่เจ้าได้ไป
แล้ว ก็ทรงอย่าทรงทำอนพระทัย เสียก็
แล้วกัน”

อา! ข้าพเจ้าได้ตัวผู้ร้ายซึ่งออกอาช ำเข้าไป
ลักทรัพย์พระศอสยมนักตกใจไปแล้วเป็นท่นำ
เอ็นดูแท้ ๆ ซึ่งหน้าตาชาว ออกอกล่องล่อง
เช่นนี้ยังมาประพฤติกเป็นโจรได้

“แล้วเธอก็ ปรวณาสักยาคิชฐาน อะไร
แก้พี่หรือ?” ข้าพเจ้าเอามือไปเชยหน้าเธอ
ให้เห็น มา อย่าง อากา กำลัง พิศม สวาท
เต็มท

“โอ — ภูเขาเจ้า” เธอหันมาค้นคว้า
อำนาจแห่งศรกำลังพระกามเทพ “ก็พี่เจ้า
ตกลงพระทัยว่าจะมา สู่ขอ ข้าเจ้า ไป เป็น
บาทบริจาริกามีใช่หรือ?”

“อ — จริงละ” ข้าพเจ้ารีบคล้อยตาม
“ແມ່ — พึ่งทรงละลึกได้” เธอพรวดพือ
“แต่อยู่ใกล้ ๆ ฤๅณคามินนี้แค่เพียงนั้นพี่เจ้าก็ยัง
ทรงลืมได้ ถ้าเมื่อพี่เจ้าได้สร้อยสยมนัก
วักไปเวียงแล้ว มียิ่งกว่าลืมข้าเจ้าเสียอีก
หรือ?” เธอทำฉันทักตัวไปเลือกเป็นทุกข
ร้อนยววน

“ขวัญแม่เอ๋ย — บ๊ เจ้าแกร่ง ภู ท้าว

ภูนาง” (พระรสเมว) ข้าพเจ้ารีบทำเป็นรีบ
ขวัญและสรวมสอกล้อเธอไว้ “พี่แกล้งว่า
เพื่อจะเข้าเธอด้วยความรักใคร่คอก ของ
ยกโทษให้แก่พี่เสียเถิด” พลางข้าพเจ้าก็
ก้มลงรทนาสิก —

“อ — พี่เจ้าได้ รับอนุญาต จากข้าเจ้า
แล้วหรือโดยกระนอย?” เธอยิ้ม ละอายใจ
แล้วก็ ชบลง กับเพลา ข้าพเจ้า อย่าง น่า เอ็นดู
“จึงไปรักให้คำปฏิญาณเถิด ถาสน ก็ตกกัน
อยู่ควรแล้ว” เธอยกแขนข้าพเจ้าไว้พลาง
ก็กราบข้าพเจ้าลงบนตักด้วยกิริยาอ่อนน้อม

ข้าพเจ้านิ่งนอนอยู่ครู่หนึ่ง ด้วยไม่ทรา
วาระพูดอย่างใดคือเป็นครั้งศึกขึ้นได้ เลย
กล่าวออกไปลอย ๆ อย่าง ไม่ได้ตั้งใจว่า “ถ้า
วาสนาส่งใดซึ่งข้าพเจ้าทำไว้แต่หนหลังจักได้
เธอเป็นคู่สร้าง ข้าพเจ้าขอ ปฏิญาณต่อ
หน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสามภพทั้งเป็น
ทิพพยานแก่ข้าพเจ้าด้วย ว่าถ้าข้าพเจ้ามี
ครองสตัย์ไม่มาสู่ขอหญิงเณรคามินนี้แล้วก็จะ
นำความเสื่อมทั้งหลายนมาสู่ชีวิตพี่ แลอาบัส
ของข้าพเจ้าเถิด” ข้าพเจ้าว่าแล้วก็แสวง
คัง ภาย เธอให้ กระซิบ เข้า มา ห้าอีก และ
กระซิบถาม เข้าข้างกรวดของเธอว่า “พอ
หรือยังพี่สาวยาลให้คัง?” สิ้นคำแล้วข้าพเจ้า
ก็เลยเรียกคำสินไหม เสียอีกตามธรรมเนียม

ซึ่งเธอหาได้พยายามระงับก็ไม่ได้

เธอค่อยๆ เลื่อนกาย ลงจากคอก ขำพเจ้า
มีสัพพัคกร์ อันมิอาจไป ด้วยความ บรรเทิงสุข
แล้วก็เออหมักคุดไปทิ้งเอาเชนขยี้จนมันตึงขึ้น
และหยิบ กรวยกใน มังขี ขยี้ เข้ากวัก ลูกฟูก
หมอนนั้นจนฉีกขาดออกตลอดไปทิ้งไป พลง
ก็ถ่วงเอา วัคดู สิ่งหนึ่ง ออก มาจาก ภายในนั้น
พร้อมด้วยอาการ สรวญระวิก คล้ายกับ ทารก
ซึ่งได้ขี้อุ่นเล่นอันพึงใจ สิ่งนั้น คือ อารมณ์
ชนิดหนึ่ง ซึ่งมีต้นฐานดังนี้ รูปของสาย
เป็นเส้นทองคำขนาดคน มีก่ายกระบอก และ
ครุฑพาหุ เจียรนัยด้วยเพทายแลไพฑูรย์
ชนิดที่หน้าอีก ประดับเป็นทองลูกกลั่นประมาณ
ได้ ๓๒ ดอก ห้อยมณฑาวัระ ขนาดเท่าผล
มะนาวอย่างใหญ่ มีประกาย วัคมี คังควง
ภาณุมาศ รับสายคา ขำพเจ้า มีอา ระณ
พิจารณาได้นานนักไม่ อันแสง ของเพชร
นั้นเมื่อมากระทบ เข้ากับ ความสว่าง ของดวง
จักรวาล ก็ยิ่ง พวยพุ่ง ชัชวาลย์ ยิ่งจนสุดระ
พรรณนา เป็นของควรแก่ค่า ๑๐ โกฎทองคำ
คุณด้วย จด และ บัญจร แล้ว ขำพเจ้า ขอ
ส่านองถ้อยคำกล่าวเล่าต่อนั้นด้วย

“นั่นและพเจ้า คือสรว้อยพระศอสยมนคัก
วคิของ เสกทัพเจ้าละ” เธอขม และ ยิน
ให้แก่ขำพเจ้า เป็นกวียา กระเถิบๆ จะ

สัพยอกเล่น

ขำพเจ้า เออมีมอ อันสั้นเท่าๆ ออกไป รัย
ด้วยความปราโมทย์ เป็นอย่างยิ่ง แต่ พอ
สรว้อย กระทบ ผ่านมือ ก็มี เสียงของ บุคคล
ที่ ๓ ร้องซัดขึ้นทันตาแลอย่างแจ่มใสว่า

“ข้า - หญิงเรณูคามินี”

ขำพเจ้าตกใจสั่นทั้งตัว แล้วแหง
หน้าขึ้น ก็ประสพ กับบุรุษผู้มีสภาพร่าเริง
และ หน้าตา อันได้ ถอด แขน ราก ขำพเจ้า นั้น
กำลังยืนถือมีดพลกมั่งทั้งอยู่ตรงหน้า เสือ
แสงที่เขาสรวมใส่อยู่ขาดกระรุ่งกระวัง ตาม
แขนและที่หน้าผาก เป็นรอยถูกอาวุธเฉียว
ขาด อยู่ทั่วไป โลหิต กำลังไหลหยดย่อย
เสียงร้องอื้อ ! เขาๆ ปรากฏออกจาก ริมฝีปาก
อันยางของเจ้าหญิง เรณูคามินี พร้อม กับ
ได้ฟังคงความมาพิจารณา หน้า ขำพเจ้า อย่าง
เอาใจใส่

เป็นเวลาพร้อมๆ กัน ก็มี มนุษ ชาย
ทมิฬอีกคนหนึ่ง สี่ ตัว คำ มะเมอมี ศักระ
หยิบกัญจนมองดูเป็นเชิง ถัดกายโผล่ เข้า
มาอย่างของกริบ แลยืนอยู่ทาง เบื้องหลัง
ของบุรุษผู้ถือศักระนั้นอีก อันเครื่องแต่งกาย
ก็ประ และฉีกขาดมี ขาดแผล อาวุธใน ทำนอง
เดียวกัน ปรากฏอยู่ทั่วไปตามร่างกายของ
ชายหน้าตาคุรายนี้นั้นเหมือนกัน ในระหว่าง

นั้นก็เป้นพินเือนูที่ข้าพเจ้า แลเจ้าหญิงเรณู
 กามีนพากันตกกลิ้งเป็นศิลาไปหมด มั่น,
 ผู้เป็นมณเฑียรพินชาตจึงได้มีโอกาศสำเภา
 นาใจอันไม่ใช่วิสัยลกลผู้ชายเลยจนยกรัน โถม
 เข้าพ่นเอาชายผู้เคราะห์ร้ายซึ่งยืนทนหลังให้
 แก่มั่น ทางข้างหลังอย่างรักแร้ชนที่หนึ่งท
 ทรงชอกคอโคบรวกเร็ว ข้าพเจ้าจะลุกขึ้น
 ทักทานบ่อกันอย่างใดก็หาทันไม่ ชายรูป
 งามนั้นรองกรักจนจนสุดเสียง แล้วก็ล้ม
 ลงคล้ายกับคนไม่ ซึ่งต้องพายุพัดหูก สิ้นไป
 ทันที ข้าพเจ้าหญิงเรณูกามีนก็แตกชนอย่าง
 วิทวายจน แสยบแก้วหู ชวนชัช หน้าลงกับ
 คอกข้าพเจ้า และคว่ำไขว่ กอครก ข้าพเจ้า
 เปนโกฟาทลด้วยควมหวาดกลัว อ้ายชาย
 ทรงชนผู้นั้น โลหิตค้อนระอุจนกลายเป็นร้อน
 จักอย่าง แร่ง กล้า ได้ผิออก จาก หัวใจ
 ข้าพเจ้าให้วิ่ง ขึ้นสู่ ประสาท สมอง นำ มาเป็น
 ฤทธิโทษะ ทันใด ข้าพเจ้า ค่อย ๆ ใจ ว้าง
 เจ้าหญิง เรณูกามีนี้นาง ลงไว้ กับ พน สูง ทน
 เพราะในขณะนั้นเธอได้ สนิทสนมอยู่ภาพเสียบแล้ว
 เพราะความตกใจ หักถ้อยกมสรวลสยมนคก
 วาอยู่เนิ่น แล้วข้าพเจ้าก็ผลกลขึ้นยืนปลก
 คายเอาออกมามีโอว พลังก็สอกล้าวชา
 เข้าไปหามั่นทันที
 “อ้า- อ้ายเกนตาย” มั่นร้องขึ้นดังก้อง

แลก็กระโดดออกมาจากศพชายปลากนั้น
 “นั่นมันเรื่องอะไรกันจึงมาเกิดฆ่ากันตาย
 กัน?” ข้าพเจ้าจึงถามออกไปเรียบ ๆ
 มันหัวเราะแค้น ๆ แล้วตอบว่า “ก็มัน
 เข้ามาในเพราะเรื่องอะไรเล่า?”
 “ข้าเจ้า มาเอา สร้อย สยมนคก วัต”
 ข้าพเจ้าว่า
 “อะไร?” มันเอามือชี้ปากหัวเราะ
 เบาะ “ก็แต่อ้ายแสนพาลนชั่ว” มันชี้
 มือไปที่ ศพ ชาย ที่ มัน ฆ่า ตาย ให้ ข้าพเจ้า ดู
 “มัน ก็ จะ มา เอา สร้อย สยมนคก วัต เหมือน
 กัน”
 “สำหรับตัวข้า เจ้าเห็นว่าจะเป็นอย่างไ
 จึงเอาคนตายมาเปรียบกับข้า?” ข้าพเจ้า
 ขกคายขึ้นสยัคคัก
 “อ้ายหน้าใจ เหมือนคนควาย, มึงไม่รู้
 หรือว่ากูคือคนท้องของอสุราชเสียบมราย?”
 มันทวาด
 “อ้าว- ก็แล้วท่านอสุราช” ข้าพเจ้าร้อง
 “นั่นข้าพเจ้าออกพระรามาอินทรา ทนงดครว
 ของข้าพเจ้ายังเร็วไคร้มตัว”
 เพื่อที่จะแสดงศักดิ์ของทวารเอกแห่งกรุง
 ศรีอยุธยาว่าชานี้ ว่ามันนำไปเป็นลกลผู้ชาย
 นิสัย นกรบ ประชิด แท้ ฉะนั้น, ข้าพเจ้า จึง
 กำหนดการวิวาทกันให้หลายตัวเป็นคู่ ใช้ ชาว

ประหลัประหารข้าพเจ้าแค่ฝ่ายเดียว ตามวิ
 พลิกละต่าง ๆ โดยข้าพเจ้า ยอม ออม
 มือเป็นฝ่ายเสียอย่างซนตา จะสักกับก
 รุกของ นกทองบุทองได้ โถมเข้า ทลวงพันแท่ง
 ข้าพเจ้าอยู่อย่างคึกคึกเป็นพันวันนั้น ข้าพเจ้า
 ไม่ไ้ใจกรำ และไม้อายกรำ จะนำเอาเพลง
 ซนคึกคึกเอามาให้ข้าพเจ้าแล้วมาแกลงเล่าไว้ ใน
 ทนควย เป็นแต่ก่อนมาครู่ใหญ่ ๆ ข้าพเจ้า
 สังเกตเห็นปฏิภณ ได้เริ่มหย่อนซนลาลงควย
 ความเห็นน้อยอันหนึ่ง กับมีหยากเหงื่อ
 ชื่นมาที่หน้าผากเป็น เมล็ดเบ้ง ๆ แลไหลซึม
 ชามลงมาถึงสองแฉก กำลังล่องปากออก
 หอยอยู่เล็กน้อย เจ้าหญิงเรือนงามนั้น
 ภาลลยได้ก็ตกใจร้องเอ็ดกระโรว ข้าพเจ้า
 จะเหลียวไป ห้ามปราม เท่าใดก็หา เชื้อฟุ้งไม่
 คำที่เธอคงจะเสียใจเสียใจไปเป็นล้านพัน
 จะอย่างไร ก็ตามนีกอง บุกของ คง จะ ไ้
 ล้าแก่ละซี ว่าข้าพเจ้า ก็เป็น นกเลง กระย
 คนหนึ่ง ซึ่งพอจะชั่งกันชีวิตของข้าพเจ้า
 ได้ ครั้นว่าข้าพเจ้าจะไม่ให้เขารู้จักเกี่ยวกับค
 ของกายคึกคึกเหล็กนาพลเสียอย่างเล่า หนอย
 นกทองบุทองจะเห็นว่า การที่เข้ามาอยู่ยังกร
 ครีตชันนาลัยด้วยอุระกิจอย่างเคียวกับออกพระ
 รามอินทราวนั้น เท่ากับทุก ๆ โดยรวมมา
 เท่านั้น อนึ่ง ทางเดินของข้าพเจ้าในเรื่อง

สรวัย สยมนันทกวี ก็ระกรงรังไม่ เป็นทาง
 สดวกอยู่เสมอไป ข้าพเจ้า คิดแล้ว ก็ก้าว
 ขาเริ่มเข้รูกทันที สักลับข้อมืออย่างเร็ว
 รวด ปลายกาย อันมี กระจุก กระจุกสมบัตินี้
 เป็นพระแสงคันมาแล้วครั้งหนึ่ง ก็พลันตรง
 เข้าเค็ดเอาคอของนีกองบุทองจากกระเด็นไป
 เคียว ท่าน อยู่ราช ตก ลงไป ต้องพัน ประสาท
 ศิลาของศกทั้งหม้อชาติ เหมอน กัยพัน
 บัญลาลี หาได้ยากลำบากแก่วิญญานอัน
 ชั่วร้ายนั้นไม้อันศัพทซึ่งปราศจากศรัทธา
 ไ้ทางแขน ทั้งสองชั้น คว่ำล้ม แล้ว ก็เซ
 ถลาไปล้มฟาดลงกับข้าง ๆ ศพ ของชายผู้
 มีชื่อว่า "แสนพาดัน"

เจ้าหญิง เรณูคามิน วิ่งปรกเข้ามายุบ
 ครกศพนแสนพาดันซึ่งมีหน้าเหมือนข้าพเจ้านั้น
 ครู่หนึ่งก็ร้องวักขึ้นชกกระตักเสียง และทั้ง
 ทั่วลงแทบศพนัน พลันก็กรรแสงสอกลั่น
 ให้ ร้อง ชาน ซอเว้าก อย่าง วิเวก กังวาล
 โหยหวน ข้าพเจ้า ก็ม ลง หยิบ เอา สรวัย
 สยมนันทกวี ซึ่งกำลังคอกอยู่ ทนขึ้นมา ถือไว้
 ด้วยความรู้สึกอันเป็นอันยัง
 "แก่เป็นใคร?" เธอแหงนหน้าอันเต็ม
 ไป ด้วย พยาท อสุ-ชล ชน ทวาท ตาม ข้าพเจ้า
 "จึงมีข้าพเจ้ามา ทำลาย เกียรติยศ ปล้นเอา
 ความบริสุทธิ์ของเขาไป นั่น! ๆ!"

เธอเอา นวอิน เรียว เล็ก เป็น ลำเทียน ชีมาที่
สร้อยสมันตักวัก “แกระเอาไปไม่ได้แก
มันเป็นอ้ายมหาโร”

“ขอโทษ, หญิงเรณุกามินี่เธอปรามาส
ข้าพเจ้าต่อหน้าศพทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเป็น
อ้ายมหาโร หรือ? ก็แล้ว, ขอเธอ จงฟัง
ข้าพเจ้า พกขัง สร้อย สมันตัก วักนี้”
ข้าพเจ้า ยกขึ้นดู “พระเจ้าทิพโยสเทพผู้
เป็นพระพ่อเจ้าของเธอ ได้ทรงสร้างขึ้นเพื่อ
จะนำเอาไปน้อมเกล้าฯ ถวาย แต่พระเจ้า

อัยยิก ของ ข้าพเจ้า ยัง ทรงสยาม บรรดา
กษัตริย์และพ่อเมืองทั้งหลาย ต่างพากัน
มีจิตอุบายอาชวรมณ์ ได้สั่งผู้แทนเข้ามา

กระทำการโจรกรรมโดยค้ำเนินวักขยต่าง ๆ
“แสนพาลัน” ผู้นี้ ข้าพเจ้าชกศพ “ไท

ริชชิตกลาอย่างจงามที่สุก เพราะกอบัว
ก้วยรย สมบัติ เป็นที่คอง ถูกยเธอ เธอได้

ขายเก็บขยคิวิริคิ ยังอาพาสร้อยสย
มันตักวักนี้มา ขอ ความรัก แต่เป็น เหตุ

พินเอยุ ที่ เค็ดหน้า ของข้าพเจ้า และของแสน
พาลันมาเกิดละม้ายคล้ายคลึงกัน ข้าพเจ้า

มีเพศเป็นบุรุษไม่สามารถที่จะเห็นอวัยวะใด
มีที่ โนม่น้าวไปในทางพิศมวาทได้ ถ้าไม่

เป็นที่คองถูกยเธอด้วยประการใด ๆ ในผลลัก
ที่ แล้ว ๆ มา ข้าพเจ้า ขอ ธิ ประ ทานโทษ

เสียด้วยเถิด”

“แต่ - ท่าน ค้อง คิน สร้อย นั้นให้แก่เรา
ท่านจะเอาไปไม่ได้” เธอค้ำ

“ข้าพเจ้า จะ ขอขมา เอาไว้ เพื่อเป็น ยำเน่
งานของข้าพเจ้าก่อน ค่อนวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำนั้น

ข้าพเจ้าให้ ท้าวปราย อังวะ นำเอาไป ถวายให้
แก่ พระพ่อเจ้าของเธอ โดยท่านองว่าท้าว

ปรายอังวะไป ได้มาโดยทางใดทางหนึ่ง ทั้ง
ฝ่ายเธอก็จะได้พ้นจากความครหา ว่าเป็นผู้

ได้กระทำความคินเค้นให้ แก่กรุงศรีสัตนาลัย
ที่แล้วมา อนึ่ง, ขอ เธอ จงได้รู้ จัก นามของ

ข้าพเจ้าไว้เสียด้วยว่า นี่ และ คือ ออกพระ
รามอินทรา นายกองอาสาใหญ่แห่งกรุงเทพ

ทวารวดีศรีอยุธยาธานีละ”

เธอแสร้งไม่ได้ค้อยประการใดอีกจนคำ
เคี้ยว นอกจากได้ หันมา ค้อนเอา ข้าพเจ้า

เข้าควยหนึ่ง อย่างจังที่สุก และนำเอ็นคูก
สุกเท่านั้น

ข้าพเจ้าไม่วายที่จะคิดพิศวง และนึก
ฮาลยสังสารในส่วนทวนสนพาลัน อยู่ในใจ มิรู้

หาย เมื่อใด เอาสร้อย สมันตักวักนี้ใส่ไว้
ในอกเสื้อเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็คุกเข่า

ลงข้าง ๆ ศพของข้าพเจ้าด้วยความมรันทกใจ แล้ว
หญิงเรณุกามินี่ผลลักขึ้นยืนโดยเร็ว ค้วย

ถูกธงจนและ ริงเก็จใน ข้าพเจ้า อย่าง เค็มที่

ข้าพเจ้าก็มั่งพิราวดาญหน้า เขาอีก ครึ่งหนึ่ง
ก็้วยความเลียบกายในรูปโฉมเป็นอย่างยิ่ง เห็น
รอยแผลถูกฟัน นั้นกายพาดมาถึง ทรวงอกก็
เอื้อมมือไปจับเสื้อที่ใส่อยู่ แล้วถลก ผิดออก
ก็้วยอยากจะทราวย่าขาดแผล นั้นเป็นอย่างไ
พลันข้าพเจ้าก็ก่นกระแทกถึงกยพินทุทนต์ อัน
บุคคลผู้ซึ่งนกกองบุตองเรียกว่า “แสนพาลัน”

นี้ หาใช่เป็นบุรุษเพศไม่ เขาเป็นสัตว์ครึ่ง
หาก รอยคายไต่กันลึกลงมาถึงถึงประเทศ
จึงได้ขาดใจอย่างรวกเร็วโดยพลัน ออกระ
ลึทนิธะ เมื่อเวลาถูกฟันจึงได้หัวกระโชน
เป็นสำเนียงผู้หญิง ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังไต่คน
สงสัยอยู่แล้ว

ชะยะบรรพ

กาลต่อมาซึ่งปรากฏอยู่ใน ทศมหายศ
ทางราชการ ของกรุงสยาม เป็น ข้อความ
ซึ่งข้าพเจ้าทราญมาดังนี้

กรุงศรีสัตนาลัย

พระเจ้าทิโยรสเทพ ได้พบ ศพ ของ
เจ้าหญิงเวณุกามีนี พระธิดาของพระองค์ กระ
ทำอศิกนวิยากรรมอยู่ในปราสาทหิน ภายใต้
พระราชวัง ซึ่งเป็นที่ประทับในคืนนั้นถูก
และศพของชนผู้แปลกหน้า เป็นหญิงหนึ่ง
ชายหนึ่ง ถูกฆาตกรรมอยู่ในที่อันเดียวกัน
พระองค์ทรงดำริเห็นเป็นเรื่อง ประเวณี ก็ให้
รู้ลักษณะของพระทัยเป็นอันมาก กอปรก็้วย
พระองค์ทรงอาลัยในพระธิดา ซึ่งสิ้น พระชนม์
แล้วยังนึก ไม่ทรงปรารถนาที่จะเห็นปราสาท
หินนั้นอีกต่อไป จึงให้เจ้านายเข้กทำนบที่

กั้นลำน้ำคานอันเกิดแต่แก่งภูท้าวภูนาง ณะ
ที่ท่าข้าม เชียงแมน นั้น อยู่ให้ ไหล เข้า ท่วม
ปราสาทศิลาเลีย และให้ถมปากช่องทาง
ขึ้นลงใน บริเวณ ราชอุทยาน (สวนแสน) นั้น
เสียก็้วย กับ อนึ่ง คนคักไม่ หาพินคนหนึ่ง
ได้พบศพไพร่เงี้ยว ถูก ผู้ร้าย ฆ่า ตาย อยู่บน
ศาลาการเปรียญวัดพลเสกสมหาร ซึ่งรกร
ร้างไม่มีพระสงฆ์จำพรรษานั้นคนหนึ่ง แต่
หน้าคานนั้น เน่าเพอะเสียหมดแล้ว จะกำหนด
ว่าเป็นใคร ก็มีได้ เจ้านายได้พยายามสืบ
สวนจับกุมผู้กระทำความผิดแล้ว ยัง ไม่ปรากฏ
ร่องรอยอย่างใด

เรื่องสรวัยสมันตกัณฑ์ ซึ่งว่าได้หาย
ไปจากข้างพระทัยของพระเจ้าทิโยรสเทพ นั้น
บัดนี้ช่างทองคนหนึ่งชื่อท้าวปรายอังวะ ได้
รับซื้อไว้จากใจโดยราคาหมื่นชั่ง และได้

เอาขึ้น ถวายคืนให้ แก่พระองค์แล้ว และ
พระองค์ได้โปรดให้ส่งเข้ามาอ้อมเกล้าฯ ถวาย
ตาม กำหนดเดิม แต่กองราชบรรณาการ
นั้นเกิน ทาง มาได้ เพียง ทล สำป หนองหาร
บริเวณเมืองสกลนครเท่านั้น ก็ถูกกองโจร
๓ กองชิง แด่งกาย เป็นลาวทั้งนั้น ยกเข้าโจมตี
ปล้น ได้ สร้อยแย่งชิงฆ่าฟันกันอย่างแหลก
ลาญ ฝ่ายหนึ่งซึ่งได้สร้อยนั้นไป นายน้อย
อินทปัต ซึ่งทำการ แชก โปนข้างอยู่ในระแวก
บ้านนี้ให้ด้อยคำว่า ได้เห็นกองโจรนั้นโฉม
หน้าไปทางเมืองพม่า

ต่อมาเมื่อออก พระสุวรรณครี นาย กอง
ส่วยทองทรายกระเหรี่ยง ได้ลอบเข้าไป
ลักขโมยงาช้างที่ดอยเมืองพม่า ซึ่งฝ่ายทาง
กรุงรัตนบุรีจะกล่าวอ้างว่า ได้เกิดขึ้น
เฉลิมพระโพธิสมภารออกเชือกหนึ่งนั้น ได้
กลับมาเล่าว่าข้างนั้น เป็นช้างโรคหาใช้เลือก
ไม่ ถ้าเป็นมนุษย์ก็จะเป็นโรคเกลื่อนอย่าง
เดียวกัน ก็ให้การตอบว่า ได้ไป
ทวงผลของพระอาณาจักรของกรุงพม่ามาด้วย
ได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินมานั่งแต่ง พระองค์ เต็ม
ยศ นุ่ง เหนือ พระยาน มาศ แท้ไปรอบ กำแพง
เมือง พระองค์ทรงห้อยแก้วระไวไม้ทราย
ทองหนึ่งโคประมาณเท่าผลหมากสุก แต่

ไม่มีรัศมีมิ่งมงคลสักนิด ออกพระสุวรรณครี
ออกอุทานว่าว่า ไม่น่าที่จะเอามาเป็นเครื่อง
กันเลย

กรุงกัมพูชา

แจ้งความว่า, อุปราชันย์ของพระนชา
อิราชไปทรงลาลัสตัว โคกระทั้งขวิดถูกพระ
นาภีทูล ทิวคคในป่า

กรุงรัตนบุรี

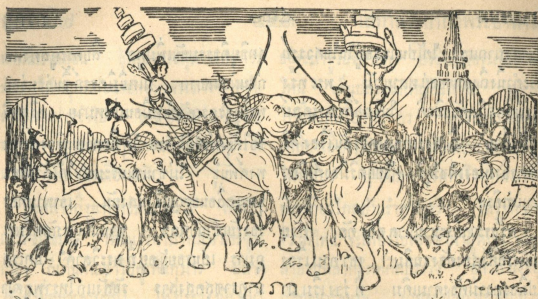
ประกาศว่า, โยสุทธินะ แม่ทัพ ประเทศ
ราชเงี้ยว บ่วยเป็นโรคภัยขึ้นถึงอินทกรรม

นครเชียงใหม่

ประกาศว่า, เจ้าศรีสวาทสรศักดิ์กษัตริย์ในพระ
เจ้ามหาธาตุพรหม เจ้าผู้ครอง นคร ซึ่ง
พระบิดาให้แต่งกายเป็นบุรุษเพศ เพราะเชียว
ชาญณรงค์คู่ชายชาติรามแต่เด็ก แลท
ชนภายนอกชานนามว่า แสนฟ้าล้านนั้น ได้
ถูกผู้ร้าย ลอบ ปลง พระชนม์ พิราไลยใน พระ
ตำหนักจันทร์ อันเป็นคฤหาสน์

กรุงศรีอยุธยา

ได้รับ ข่าว จาก ท้าวปราชญ์ว่า ได้จัดการ
“ปลอมสร้อยสมันต์แก้วดี” ถวายพระเจ้า
ทิพย์โสรสเทพแล้ว.

พระยาภัก พระยาพาน

(ล้านนาเก่า)

หนึ่งสี่เสภา พระยาภัก พระยาพาน
ที่จะไคนาม้าพิมพ์ค้อใบนี้ ไค่คัก มา จาก
ฉบบัสมุคไทยเขียนด้วยคินสอ ชาวในลัทธิณะ
เรขะสมัย์ ละม้ายกับลายมือที่เขียนกันใน
รัชกาล พระ ยาท สม เกษ พระ รามาชัยคัก ที่ ๔
หนังสือนี้จะไค่เขียนพร้อมกบเมือแดงเพื่อเป็น
คินฉบบั หรือแต่งก่อนแต่ฉบบัเกิมหาย ผู้
ชัยเสภาบังทองจำไว้ไค่ เกรงจะสูญจึงไค่
เสมียนเขียนลงไว้ ขอนข้าพเจ้าหาทรายไม้
ถ้อยคำยทกลอนของเสภานี้ ข้าพเจ้ามีไค่
แก้ ไขเพิ่มเติมคงพิมพ์ ตามฉบบั เกิม ทลย
เลือนกัไค่แจ้งไว้ให้ทราบแล้ว ถึงแม้ตัว
สกกการันคักคักถ้าตรงไหนยังพอ จะใช้ ไปไค่
ข้าพเจ้าก็หาแก้ ไขอย่างไค่ไค่.

สีลม เทศแพทย

จะกล่าวถึงพระเจ้าสิการาช เป็นเชื้อ
ชาติกษัตริย์อันเรืองศรี อยู่กัแห่งแสนพระ
บุรี ภูมิไค่โดเลดังฉลี่ยา ศักราชล่องไค่
สัริชัยเคษ ในเขตร์พระพุทธศาสนา พร้อม
อำมาตย์ราชกระวีมีนานา ทั้งโยธากลาหาว
ชาญฉรงคั อัน คัก เสือ เทนอไค่ก็ไม่ม
เจ้าบุรีมีบุตรทั้งประสงคั คือพระราชโอรส
ยศยง ทรง นาม พระยาภัก แต่ ก่อน มา
พระบิตรุงคัทรงประสิทธิประสาทพร ให้ว่า
การนครทุกภาษา ก็เป็นสุขทุกเหล่า ชาว
ประชา วัฑวาก็เป็นสุขสนุกศยาย ครั้น
อยู่มาพระเจ้าสิการาช มอราช สมัยคัก สัน
ทั้งหลาย ให้กับพระยาภักผู้เกียวกาย ไค่
สัลิสาสสิริวงศ์ตามพงศัพัตติ พระนิคากั

ชาวลงมากแล้ว ไทเป็นแนวอยู่ในไฮศวรรย์
พระคางถึงสหายอยู่หลายวัน พระทรง
ธรรมนกดวลด้วยอินทิ ในจิตก็คิดกระตือรือ
อยู่ขึ้นจน ถึงพระเทลมศวรอันเรื่อง ศรี
ซึ่งครองเมืองเพชรบุรี ด้วยกรรมองค์เดียว
มาแต่เดิม.

ครั้นจะว่ากันนานกาล ต้อง คัด คัวย
กษัตริย์ทั้งสองต้อง เผลิม เอาตามเรื่อง
เปลืองความต้องตามเดิม ที่ว่างเริ่มมา
แต่แรกนั้นยาวความ ขอเลี้ยววัดคัตติความ
เอาตามเรื่อง จะว่านักก็เปลืองเกินยามสาม
ฝ่ายพระเจ้าลิกพยายาม ไคนางงามมาแต่
เพชรบุรี มาแต่กษัตริย์ตราพระยาภิง โฉม
ขงเป็นเอกมเหย ก็อยู่เป็นสุขทุกครา
ต่างมีความชื่นทุกคืนวัน ฝ่ายพระเจ้าลิก
ราชผู้บิดา ทรงชวรายในไฮศวรรย์ พระชนม
เฝ้าสืบเคษสังเกตุครั้น ทรงธรรมทวง คต
ปลกปลง พระราชบุตรก็ถวาย พระเพลิง
เสรี สันสำเริง โดย ความ ตาม ประสงค์
สืบสมย์ก็ตาม กษัตริย์สุริวงศ์ พระยาภิง
ไคเลถึงดวลยา นามกรแต่ก่อนกำแพงแสน
ในแวนแควนก็ประจักษ์เป็นหนักหนา พระ
ยาภิงทรงเปลี่ยนนาม ภาวา ให้เรียก ว่าศรี
วิไชยอินไพบลย์ พระองค์ทรงเปลี่ยนนาม
นครแล้ว ผ่องแผ้วอยู่ในมไหศวรรย์ ขริ

สุทธิยศิริธรรมอันเพิ่มพูล สืบตระกูลทั้งแต่
ก่อนผ่องสมาย มเหยมีครภจ ชนอ่อนอ่อน
พระภูธรกระตือรือเหมือนมั่นหมาย บิวิสุทธิ
ขอให้ศรีเป็นผู้ชาย ไคสืบสาย สรีวงศ์ตาม
พงศ์พันธุ์ ไม่ช้านานประมาณได้เก้าเดือน
อุทรเคลื่อนไหวแรงแสงฉนั้น เอาพานทอง
รองรับเข้าชัยพลัน พานนั้นถูกภักตร์พระ
กุมาร เป็นรอยอยู่อยู่ที่พระวิลาศ บิดเรศ
มาคราซสุกสงสาร รับสั่งแก่โหราพฤดา
จารีย์ จึงคุณหารให้ประจักษ์ลัทธิญา.

ความนั้นโหราพฤดาเฒ่า น้อมเกล้า
ประนมก้มเกรา จึ่งกราบทูลตามมูลที่มี
มา ทรงชทาพระกุมารนชาญไชย พระ
บารมีนล้นคนทั้งเมือง รุ่งเรืองฤทธา
ไพโรจน์ แต่กระทำบุญคุณอนาใด บังคม
ไทสุกแต่แต่กฤดา.

ความนั้นพระยาภิงผู้ทรงฤทธิ ทรงคิด
คำโหรเห็นหนักหนา พระยัฆพวงทรงระฤก
นั่งตรึกตรว ว่าลูกยาของเรานี้เจ้ากรรม
จะนั่งข้างอย่างนี้จะมีไค เราไม่ คึกที่
จะอุปถัมภ์ ไปทิ้งให้สิ้นชนม์ขึ้นระยา มัน
จะทำไมไคก็ไม่มี ว่าพลาง ทางประกาศ
ราชมนต์ วิษณวลันเภาเก็กไปเป็นผี จง
ทอดทิ้งเสียให้ไกลบุรี ยิ่งทั้งป่าไฟไกลนคร.
ฝ่ายราชมนต์ครั้นรับสั่ง ไม่รอ รังวิ

พากันมาสดอน อ้อมเอาพระกุมารเป็นการ
ร้อน ไม่หยุดหย่อนออกจากพระถาวร ครั้น
ถึงวันทุ่งมุงเข้าไ้ เปน ข้าไ้ ร่ม รัน พน
พฤกษา วางพระกุมารพลันมีทินชา ก็
พากันกลับมานในเมื่องพลัน.

จะกล่าวถึงยายหอมแก่ทำไร เคนไ้
เร็วเร็วขมิ้นขมิ้น เห็นแรงกามมากลุ่ม ประชุม
กัน ก็เอนต้นเข้าไ้ เห็นกุมาร ปลาก
ใจใคร่นหนาเอามาทั้ง ให้ประวิงนักหนา
นำสงสาร จึงโอบอ้อม มาพลันไม่ ทันทาน
เลี้ยงไว้ไ้ เชนหลานลูกบุญทำ เลี้ยง เปน
เขินง่ายไม่ใคร่ขวย รูปสวยตากลมมุกุม
จ้ำ เพราะกุศลผลบุญมาหนุนกรรม ไม่
ชอกช้ำเร่งวิฆนากาล ยาย หอม กล่อม
เกลี้ยงแกเลี้ยงไว้ รักใคร่แสนสுகสวาสดี
หลาน แลพิทักษ์รักษามาช้านาน ประมาด
ชิตนยาเสียหยา ให้เือกอกเนอรันใจอยากไ้
เที่ยว คนเคียวเคนไ้ ในไพรสั เทพเจ้าคด
ใจในราตรี รุ่งขึ้นพุ่มนี้ระลาบาย ครั้นรุ่ง
แจ้งแสงคิรีสุริยา ล้าง หน้า แล้วพลันไม่
ทันสาย จะออกปากให้กระคากเกรงระคาย
จึงข้นว่าไม่สยบายจะชอลา.

ครานั้นจึงทำน ยายหอม แก่ไม่ ยอม
ว่าจะไ้ ไกลเคหา ค่าย กล่อม เกลี้ยงไว้
แต่โรมา เปลาสุราพ้อร้างไปทางใด อยู่

อยู่จะมาไ้ ไปหากอก บังวิศกพ้อจะกันไ้ ไปหน
ไหน เห็นปลากนักหนาจะลาไป หลาก
ไ้ พ้อจะกันไ้ คนเคียว แต่ ถนอม กล่อม
เกลี้ยงเลี้ยงมานาน มิไ้ ฟ่าน พยใครใน
ไพร่เคียว ยายนี้หลากจิตคิดเร่งทุกสิ่งเจียว
ที่จะเคียวไกลบ้านรำคาญจริง ไม่รู้จัก มัก
จ้วที่ไหน จะเที่ยวไปเชอช่าหาไ้ หลึง แสน
ลำยากหลากจิตคิดประวิง อุด้าที่ นิ่งอยู่
ก่อนช่าร้อนรน ยายจะ ปลุก ขอ ลูก ท่าน
เศรฐ์ มึงมีหลานรักเป็นพิภพส เรา
ไซร้ ก็มิไ้ เป็นคนเณ คงจะชนเขาไ้ ยาย
ไม่กลัว.

ครานั้นกุมารหลานยายหอม ประนม
น้อมว่าแม่คุณแม่ทูนหัว จะอยู่บ้าน หลาน
เห็นไม่ เปน ตัว ก็ ชั่ว ก็ แง้ง ประจักษ์ใจ
อกกุศลผลกรรมมาไ้ จิตต์ เณิน คิค ช่น
หมองไม่มองไ้ เ็นอว่า กรรมนำ เห็นไ้
เปนไ้ จงอวยไชยหลาน รักไ้ ไ้สั คราว.

ยายหอมฟังหลานเห็นเหลือห้าม ทาม
เถิกจะไ้ ยออย่าไ้ ลาว อย่า คย เพือน เชน
เที่ยวไ้ เกรียวกราว ไ้ ยายยืนยาวเก่าสิย
ย ถ้าพ้อไปเจเนไ้ ชยมงกล ทุกแห่ง
หนไ้ เปนสขเกษมศรี ให้เพิ่มพลขรรทิพคณ
สวัสดิ์ก็ ไ้ พรออุทไ้ เชนควาย แม้นจะ
ไปแห่งหนค้ายใด ขอไ้ คนรักไ้ รันทั้ง

หลาย จิตประสงค์จะประเสริฐเลิศผู้ชาย
จึงผินผายภาว ยิ่งทุกสิ่งอื่น.

กุมารกราบคำนับแล้วรับพร บ่ายหน้า
ไปอุทิศขมิ้นม่น ลงเรือนเพื่อนหลามาตาม
กัน ผายผินเข้าป่าไม้ช้าที ท้าคนค้น
เค้นในกองคอน แล้วพักผ่อนหยกไปในไพรลี้
ครั้นว่าช้านานการยังมี เกิน บัว หลาย
เมืองเนื่องกันไป ขอเข้า ขาว บ้าน ขวี่ โกล
ไม้เคว้ ไคร่ถ้งศาลาเข้าอารย ภูมิตะยัง
ถึงเมืองสุโขทัย ถึงวัดใหญ่หยกขังเจ้านั่ง
นอนพักอยู่ศาลาหน้าวิหาร แสนลำวณสุโข
สโมสร์ ค่างสยายคลายจิตต์ ไม่ คึก ร้อน
จะผินผ่อนพักทิวาการ แล้วเสียดเสาะพระ
สงฆ์เล็กศิษย์วัด ไคร่ทักวิชายังข้างทหาร
ได้ไค้ความถามหาพระอารย ท่านสมภาร
ก็แก้เป็นแน่จริง เวาะทวนชวนเพื่อน เข้า
พักพัก กล้วยไกร่ททางเมตคาหาผู้หญิง แล้ว

กรายกรวนท่านสมภารเข้าฟังฟัง แอ่นึง
อารยอยู่ไนวัด ค่อยอยู่เย็นเป็น สุข สก
สยาย ขวน ขววย ผัก ข้อม ผ้อม ผัก ทัก
กิริยทางช้างม้าสารพัด เจนจิตแกล้วคล่อง
ว่องไว อยู่กับอารยม้าห้าหกล สม
ก็จะขวักกักไค้ จึงเรียนเจ้าอธิการณสมภาร
ไป กรายให้วัชรธวัชบรรพชิต เจ้าคุณจงส่ง
เคราะห์ที่กุลบุตร ให้เป็นสงฆ์ทวงพุทธสุริย

จะปรณนิบัติอยู่ในวัดกมอชวิต กล้วยทั้งจิตต์
เจตนามาช้านาน.

ครานั้นจึงท่านสมภารครู พึงทักว่า
นั้นกล้าหาญ ฉลาดเหลือแหล่ล้นใช้ คน
พาล จะประมาณคนในเมืองนี้ไม่มี จึง
จิตหาผ้าไตรบริวาร ขวชกumar ให้เป็นสงฆ์
อันทรงศรี แล้วส่งสอนสิกขาไม่ว่าก็ อยู่
ที่อาวาสไม่คลาศคลาย.

ครานั้นพระพานกุมารน้อย แต่คึกคอบ
หาถูกไม่เหมือนหมาย ขวชานประมาณ
สองขปลาย ไม่สยายคึกจะล้นนัก ทุกวัน
พอเกือบสิ้นศักราชขึ้นเสียค่า ถูกข เมื่อ ย่า
อรุณแจ้ง แสง คม ทั้ง เกือบทั้งย ก็คึก
นักเท่านั้นเข้าหาพระอารย แล้ว กราย
ลงตรงหน้าขอลาสิก ให้ระถูก ถึงโยมที่
อยู่บ้าน แต่พรากจากมาได้ช้านาน บ้าน
นี้จะเพนหรือจะตาย.

ครานั้นท่านเจ้าอธิการณ พึงศิษย์สงสาร
ไค้คหหาย คึกถึงเขายังยังเสียคาย จะ
ก็วัชก็ไม่วักด้วยอยู่ไกล ครั้นจะทัก ขัดไว้
ก็ไม่ชอบ จึงคอบว่าคามธัชชาคัย อัน
ถูกขงามยามคัมมิ เป็นไร ประทุให้ไค้ สม
อามยนัก ไค้เหมือนห้วงคัมมาทปรอาณา
คังจะเป็นพระยาอย่าไค้ตรัก พวัก พ้อง พา
เกิมนเกิมนนัก สักมาจะเห็นมือเป็นจิตต์

ไต่ปากเพียรเรียนวิชาดีมาก ไม่ ยาก
สิ่งใดไต่สนิท ใช้คนชั่วตัวดี มีความ คึก
จึงจืดจางประทุษร้ายให้อาของ ครั้น สัก แล้ว
เสร์สรวรพลกลับเข้าห้อง จึงมอบ ของ อัฐ
กับพระสงฆ์ แต่ในจิตที่ยังคิโยยโดยตรง
คงหวังเหมือนยังแต่ก่อนมา.

ครานั้นเจ้าเมืองสุโขทัย บรรทม อยู่
ในคำหนักขวรา กรันยามสามสี่เกตุ นาฬิกา
ทรงนิมิตครันว่าไต่พานทอง ลอยคว้างมา
ทางทิศทักษิณ เพ็ชรประกายกษนิลไม่ มัว
หมอง ไต่ลมทวิงคังในพระไทยปอง พาน
ก็รองคอยรับอยู่ฉยพลัน ครันคน พน จาก
นิทรา คึกครื้นว่าในความฝัน คงจะ
ไต่ของศักดิ์สำคัญ พระทรงธรรม ออก ท้อง
พระโรงไชย ครัสต์แก่โหรา พฤตมา มาตย์
เราปลากันจะมี ฝันว่าไต่พานทอง
ของชอบใจ สำหรับไต่เป็นเกียรติยศเรา.

ความ^๒นี้งานจิตก็ยกมาร^๓ ตำราอยู่
ยังวิคเป็นวันเสาร์ คึกคนงดังตัวมา มัว เม้า
อยู่ตัวเปล่าไม่มีที่พึ่งพา วันหนึ่ง ชาว เล้า
ขอเขาลือกัน ว่าข้างตกน้ำมัน คน นัก หน้า
สลักทั้งความหมอไม่รอร่า เป็นข้าวัง อยู่
แต่ผู้เกี้ยว จิตก็ยกมารฟังกรเห็นเกิน นัก
เราจะไปดูสักประเดี๋ยว ถ้าอาละวาดควนวัง
อยู่วังเกี้ยว เราจะเห็นยวงเล่นให้เห็นกัน

คิดแล้วรีบคิดลัดทางมา เห็นข้าวังล่ายอยู่
เหียนหัน ก็รีบเข้าจับไต่ฉยพลัน ครัน
เอางลงกักไว้กับคน หมอข้าวัง จึง มา ทั้ง
หน้า หลัง ประคอง จับ ข้าวัง ไว้ มิ ไต่ กัน
ต่างคนเฮฮาให้หยูกากัน สันกำลังอาละวาด
ชาติข้าวังพลาย.

ครานั้นจึง ท่าน กรมวัง กรวย บังคม
แล้วทูลขยาย ขอเคาะข้าวังตก น้ำมัน ร้าย
แทงคนก็ตายเป็นหลายคน สลักทั้งความ
หมอหรือไม่วิก มีขณจิตยู่ปรงาม มา ตาม
ถนน จึงงาช้างไต่ ไม่ประชน อันระชน
แทงไต่ก็ไม่มี กรมช้างต่างเข้ารับจับช้าง
ไต่ ผูกบนแท่นแน่นไว้อยู่กับที่ ขอเคาะ
พระองค์ทรงธรรม ไต่ทวยศักดิ์แต่เดิมมา.
พระเจ้าสุโขทัยไต่ ฟัง ทูล นเรนทร์
ศรัยแสนโลมนัสสา เห็นจะเป็นคนคิมิวิชา
จึงไปหาตัวมันมาจับกัน.

ความ^๒นี้จึงท่านกรมวัง ครัน มี รับสั่ง
น้อมเกลี^๓ เวงรับออกมาพลันด้วยทันที พย
ตัวแล้วรีบมาพลัน ถึงจึงน้อมกาย ถวาย
บังคม ประนมน้อมเกลี^๓ขมิ้มมนัน คอย
รับสั่งองค์ พระ ทรง ธรรม ไม่ ทวาก ห้วน
วิญญาประหม่าใจ.

ครานั้นพระองค์พระทรงเคศ ทอดพระ
เนตรดูขณจิตก็คึก สงสัย รูป ว้าง สฮา

ปลากใจ ใช้คนเมืองเราเป็นแน่จริง จึง
มีพระวาทะตรัสปราศัย เราขอใจขัง
ให้หุบหนึ่ง ท้ายอำนาจกวาดไว้ ไม่ไหวถึง
รูปร่างเหมือนผู้หญิงไม่ควรการ เป็นเชื้อ
แถวแนวใครจึงได้มา จึงแจ้งจิตกักใจที่
สถาน อยู่ไกลกันคนใดได้ประมาณ มา
สู่โพธิสมาธิเราด้วยกัน

ครานั้นกุมารการนิมม นยน์ ประนม
เหนือ เกษี จึง กราบ ทูล ตาม มูล เหตุมี
อยู่เมืองศรีวิไชย แต่ไร มา ท่านย้ายหอม
กล่อมเกลี้ยงเลียงไว้ จึงจำโรยใหญ่ชันษา
แล้วตามถึงบิภรและมารดา ยามหอม หา
ทวายนทุกสิ่งอัน แต่อยู่นานประมาณ สิบ
หกปี ทวายนคดีวิริงทุกสิ่งสรรพ ว่า
เจ้าสุโขไทยบุคิธรรม์ จึงค้น ค้น มาสู่โพธิ
สมาธิ

ครานั้นพระย่นวินทร์บุรี ฟัง ทูล มี
พระราชบรรหาร มาขัง ข้าง ค่ำวัน ชอบ ก็
เชียวชาญ ระประมาณไม่มีผู้ไร เรา
เลียงไว้ ให้เป็นสุขอย่าทุกข์อัน ในนครอัน
คึกคึกเขา เป็นบุคิบุญทำตามลำเนา อย่า
เศร้าคร่ำครวญให้ก็ ้วย สิ่งให้ ท อยู่เจ้า
กุมาร ทั้งเรือนอันเป็นสุขเกษมศรี ประทาน
ทั้งคนใช้ ก็ให้มี ความที่โอรสคึกคึก

ครานั้นจึงน่ายกุมาราศิษย์ สมจิตโดย

หวั้งคังประสงค์ สุริยคติที่จำนง ชื่อ
ตรงทำราชการจริง แม้นวัยสัวยังไร ก็ได้
สม ก็ยังนิยมเจ้าแผ่นดินทุกสิ่ง ชื่อ
ตรง คงใจไม่ ประวิง ได้ แอบ อิง ฟังโพธิ
สมาธิ

ครานั้นพระเจ้าสุโขไทย ชัชฌาภัยด้วย
มัจฉาศิษย์มีจิตทำบุญ ควรจะเป็นแม่ทัพวัย
ราชการ จึงประทานเจียรกระบี่คนโททอง
ทั้งเลื้อยผ้าแพรสาธนประทานให้ สมทั้งพระทัย
ไม่ชุ่นหมอง ว่าที่อุปราชอันเรืองรอง คง
ระครองเมืองได้ ไฉนแน่นอน ก็ยก นักรว
พระยาภิง เป็นกระษัตริย์สูงทรงทั้งไกรสร
เรากระษัตริย์เรืองฤทธิ์ที่คู่ควร สอง นคร
นิเวศนเป็นเชตวัน อายากระตฤตาพระยา
ภิง ท่านจงรัก แรงให้แข็ง ขัน เกณฑ์
พลพลหม่นพณภกรจ พลหนักพันให้
ยกไป ท้าพหุณำหาอุปราช องอาจ รุก
วาชยาปราศัย เราทัพพหุณำเต็มเต็ม เข้า
ไป คงจะได้ภราดาพระยาภิง ท่านจะ เห็น
เป็นอย่างไรให้หัว มา โดย ทำ ที่ พวัง คัง
ประสงค์ ท่านเป็นอุปราชยอมอาของ คง
จะได้ทั้งจิตที่อย่าก็คแสดง

ครานั้นมหาอุปราช ยังคิมพาพระมุส
ทูลแสดง ขอ อาสา สงครามไฉ่จำม แรง
จะได้ทั้งนามไว้ ในภราดา ้วยประทานโยธา

ลักห้าพัน เลือกสรรพข้อม ชักให้นกหนา
สามวันจะ ถวาย ยังกม ลา แล้วออกมา
เกณฑ์คนพลห้าพัน เกือบกลางภาคคน
ทั้งขยัน ข้างมาแอ้อกับจักสรร ครบ
กระบวนถือน้ำสัณฐานกัน ถือน้ำสามวันเข้า
ถวายยังกมลา.

ครานั้นพระองค์ดำรงราช พร้อม ค้วย
อำมาตย์อยู่ แน่นหนา ครั้น เห็น พระพาน
คลานเข้ามา มีพระวาทะด้วยทนต์ไค กู
ก่อนท่านมหาอุปราช เกรียมพลพยุหยาท
เป็นโหล่น แม่นไคถูกขี้นขกพลไกร ึง
มีไชยชนะทุกนคร.

ครานั้นกุมารพานทอง สนองกราบทราบ
สิ้นสโมสร์ เคารพวัยประกาศ ประสาท พร
แล้วโอนอ่อนกราบถวายยังกมลา ขอ พระ
เดชปกเกศที่การุญ พระคุณปกเกล้าเห็นอ
เกษา ประสิทธิประสาทสังเกตุเจตนา ซึ่ง
ไคมาพึ่งพระบรมม.

ครานั้นพระผู้เป็นเนนทร์ครุย์ ฟังทูล
สมควรเป็น ถ้วนถี่ ึง อวย พร พระพาน
ชาญอุทธี ไพรอย่าไคร้อต่ออุทธา แม่น
ระกิกอันไคให้ ไคสม กังอาร์มณ มุ่ง มาท
ปรารถนา ให้สมฤทธิสมจิตต์เจตนา ชัดษา
อันยาวเกาสืบ ึง ทวงรณาสังข ให้เสด็จ
สรรพ จันทันกระแจะขุนเณรเฉลิมศรี อวย

พระวรพิพัฒน์สวัสดิ์ อย่าไคมี ถิ่นอันคราย
ครานั้นพระกุมารพานทอง ยกสองมือ
ประนมยั้งคมถวาย คำพรวัยพระพรอันเพร็ค
พราย แล้วขยายคลานคล้อยถอยหลัง มา
ออกจากในวังมายังบ้าน แสน ลำราญยาน
รักตร์เป็นหนักหนา กังไคสรรค์ชั้นอินทรา
โยธาวพร้อมพรังประภังตาม ไคถูกขี้น คี
ฉ้องเคินกองทัพ หนักหลังคังคัยกันเหลือ
หลาม จากสุโขไทยค้วยใจงาม ข้าม
ทุ่งเขายามาในไพร ควนรอนผ่นพักให้หยุด
พล ทูกตัวคนเร้งร่าหาไทน ครั้น
รุ่งเช้ากินข้าวแล้วเดินไป ไม่ ร้อนใจ หยุด
หลามคามทางมา.

ครานั้นพานทองท่านแม่ทัพ ถ้าชัยพวก
พลคนถ้วนหน้า ถึงบ้านโหนดอย่าไคตั้งอหัง
กา ซึ่งควำของเขาให้ แค้นเคือง เขา
มาฟ้องจะต้องทำโทษขันธ์ชั้ รวย เร่ง มอก
กันให้รู้เรื่อง อย่าให้ร้อน ว่าคาญ ทก บ้าน
เมือง ทำให้เชื่องซาติเช่นเป็นคนที สู้
อดเปรี้ยวคงจะเลี้ยวไค ก็น หวาน ไม่ ขำ
นานจะได้สุขเกษมศรี ทุกเพื่อนบ้านสमान
ใจเป็นไมตรี ถ้าเช่นนี้แล้วไม่อดทนคทุกคน
ว่าพาลทางสังโยธาหาญ เลยบ้าน เมือง
มาททุกแห่งหน ชาวบ้านย่นถลัวทั่ว ทุก คน
พวกพลไม่ข่มเหงเคณง ร้าย แต่เกลียด

กล่อมยอมาพลกว่าหมิ่น ภายหลังลาก ๆ
ก็มากหลาย เกวียนต่างข้างม้าทั้งวัวควาย
มาตั้งค่ายคอยทำอุบายแค้น จึงตั้งหลกยก
ลึกเป็นขัณฑ์ ทำถนน สนาม หน้าให้เขมร
แข็ง พร้อมหน้าสารวัตรคอยจับแค้น แค้น
ย้ายนายหมวกให้ครวครว.

ความนั้นแม่ทัพท่านพานทอง ครีกรครอง
ถึงยายหอมเป็นหนักหนา แต่จากไปหลาย
ยี่สิบโยมา จะทราบลงแต่หรือแก่ตาย แต่
ตัวเราจะเข้าไปหาก่อน ผันผ่อนปลอม พล
คนทั้งหลาย คอยท่านหมื่นคุณมามากมาย
ถึงก็ร้ายจะต้องฉลองคุณ แล้วขึ้นมามาหา
ท่านยายหอม รั้งล้อม มาพลันไม่ หิน หิน
ครั้นถึงร้ายกรายเท่าเจ้าประคุณ ว่าหลาน
นี้มิขุ่นแล้วคุณยาย.

ความนั้นยายหอมแก่เห็นหลาน ให้เบิก
บานกระต๊อเหมือนมันหมาย จึงลูบหลัง
ลูบหน้าว่าหลานชาย พ่อ สบาย คอก หรือ
เป็นอย่างไร ยาย คำนึง คิด ถึง มี ไ้ ขา
ยังอนาถว่าเรกันไปไหน สิบยี่กว่าแต่
ลาไป หนใจไม่แจ้งในเรื่องราว แต่อยู่
อยู่พรากไปหากอก ให้วิตกเหมือน ยัง
หายไ้ไปกลางหา จะไปใด หรือเห็นขอเชอ
ข้างลาว ไม่รู้ข่าวเลยพ่อคุณบุญอะไร.

ความนั้นกุมารพระพานทอง ยกสองมือ

แจ้งแดงไข เพราะความก่มีจริง ทุก สิ่ง
ไป ก็กระไรแทนคุณของยาย บัด
นี้ยกทัพมาอยู่ค่าย แค้น กับ เจ้า เมือง
เหมือนมันหมาย จะรบกับพระยาขลุผู้เกี่ยว
ตาย แม้ย่ำระคายลูกชอลา แล้วเร่ง
รีบกลับไปทัพหลวง เรียกนายทั้งปวงมา

ปรึกษา เราจะออกไปยังเจ้าลาว ให้มา
ชนข้างกันกลางแปลง.

ฝ่ายเจ้าพนักงานแต่งหนังสือ ให้ทูต
ถือเข้าเมืองไม่แอบแฝง ในจิตก็มีไ้คิด
ระแวงแคลง เข้าไปแจ้งเสนาท้าวการ.

ความนั้นจึงท่านเสนาใน แจ้งใจว่าเรื่อง
ราชสาส์น จึงกราบทูลถามมูลโดยประมาณ
ว่าผู้ท่านเรื่องฤทธิพิศุภร ยกมาจะประญ
ขอชนข้าง จะไ้กว้าง เกียรติยศปรากฏ
ก่อน พระเจ้ากรุงธนบุรีอันขจร ขอ
อวยพรทุกผลออกชนข้าง.

ความนั้นพระเจ้ากรุงไค้ทรงฟัง ให้แค้น
คั่งในจิตก็ยิ่งคิดหมาง อ้ายเด็ก น้อย ถ่อย
นึกมาคึกกว้าง อวดอ้างกับขลุให้กลัว มัน
เริ่มว่างอย่างชาติราชสีห์ อวดก็ไ้เภาดู
เงาหัว รองทองยิ่งขจรมาอวดตัว เข้า
ย้วยกคนชนข้างพลาย ตัวเราเผ่าพงศ์วงศ์
กระษัตริย์ อันจะผิดกันวัน นั้น อย่า หมาย
จงเร่งทัพพลหนักาย ฝายฉันทพลออก

ชนช้าง.

ความนี้จึงท่าน เสนาใน เกรียม พหล
พลไกรไม้ขัดขวาง เสรีพร้อมลัทธิสาม
มาตามทาง สลัดอาวุธอุทธรณ์ แล้ว
ไปทูลองค์พระทรงธรรม พร้อม กันกระบวน
ถว้นหน้า พระที่นั่ง เจ้า ประทับ กับ เกย ลา
โยธาเสร็จถว้นทุกสิ่งอัน.

พระยาภักตพราหมณ์ เสนา ทูล นเรนทร์
ศุภชัยปรีดิ์เปรมเกษมสันต์ ทรงเครื่องสำหรับ
ทัพไปฉวยพลัน ทรงธรรมเสด็จเลยยังเกย
ลา ทอกระเนตรโยธาทั้งพล ยิ่งอัน
นาสิกทั้งซ้ายขวา กอ กลึง คึงไปใน อว
พระภักตพราหมณ์กระตกลึง แขนงองค์ ชนทรง
ศุภชัย ทหารทางนกลึงสูงระเหิง เสวก
ฉัตรช้างสำหรับทรง พระยาภักตพราหมณ์เสด็จ
เปลื้องพระทัย ครั้นฤกษ์คึกคักจึงให้ร้อง รบ
หน้าหลังคึงคัมภีร์ไสว ธง ทิว ปลิวว่านำ
หน้าไป ออกจากเวียงไชยเข้าในคง ครั้น
ร่อนผ่อนพักทักคั่นโพธิ์ ชน พลับ พลาไธ อัน
ระเหิง โยธาทวยหาญชาวนมรงค์ ทรง
เข้าอาศรัยได้ร่มโพธิ์ อันเทวาทริภุชชงค์
ไม่ จึงอาภะเททใหญ่ให้อีกไซ้ อันคาล
ทักกลึงทักกลึงโต ทัพพลแผ่เมฆขึ้นทักคั่น
คายน พระยาภักตพราหมณ์ทอกระเนตรเห็น ไม่
วายเวณสำคัญทมนั้หมาย คึก วัน นั้จะมี

อันตราบ ร้ายจริงประเวทกัเวลา จึง
สั่งให้ทหารชานไธร้อง คึกคักเดินทาง มา
กลางป่า ถึงถนนพลกันค่อกันมา ยัย
ยังคึกทำคอกุญ.

ความนี้ พระพราหมณ์ น้อย ชน ช้าง
คอกของอาภักตพราหมณ์ เห็นพระยาภักต
กัณท์ ไสช้างวางรื้อเข้ารุกราน รำ ขอ

ร่ายพายุ ล่อ ลวง พระเจ้าภักต ทรง หน่วง
ศุภชัย แล้ว ชัย ช้าง ทางไธไม่ ประมาด
พระพราหมณ์ ไท้ ที่ เข้า รือ พระเจ้าภักต ทรง
กลุ้มคลุ้มชอน เจ้าพราหมณ์ล่อนล่อชัย ชัย ชอ
ไธ ทพนชัยสับถูกคอ สอชากกระเด็นเห็น
แต่องค์ แล้วหุยกช้างพลางบอกแก่ พล
เจ้าภักตสมหวังคึงประสงค์ จึงห้ามพวก
โยธาให้ช้าลง ทรงเข้าถว้นไม่ช้าที่ อัน
พวกทนายกองทั้งสองช้าง มา ตาม ทาง
รือๆ ไม่ถอยหนี รวย รวม เข้า พราหมณ์ ชัย
ตามมีเหมือนอย่างแต่หลังมา.

ความนี้เจ้าพราหมณ์ชาวนมรงค์ เสด็จตรง
เข้าวังยังข้างหน้า คอกคอกหมู่อำมาตย์มาทูล
จะพูดว่าชานประการไธ.

ความนี้อำมาตย์ในเมือง ครั้น ทว
เรื่องว่าเจ้าภักตนั้นคึกชัย เจ้าพราหมณ์ ของ
เจ้าของสืบต่อไป มาเล่าทั่วไธอยู่พร้อม
กัน ถวายกรออันคึกคักไม่คึกร้าย ช้างทั้ง

หลายไม่รังเกียจก็เกลียดกัน ขอ เป็น ข้า
บาท ขงส์ พระทรง ธรรม ไป กว่า ชั่ววัน จะ
วอควาย.

ครานั้นพระเจ้าพานทอง ยกย่องเสนา
ชั้นทั้งหลาย ว่าชอบ จิตต์มีได้ คึก ที่ แยก
กาย จึงสหายเหมือนอย่างแต่หลังมา.

ครั้นอยู่เป็นสุขได้ สิบวัน พระทรง
ธรรมแสนโสมนัส พระองค์ทรงระฤกนัก
ครีตกว ไปพูดจาเกี่ยวพานการสครี คึก
พลางทางเสด็จพระยาครี มาถึง ปราสาท
มเหสี ครั้นถึงลานชานกันเข้าทันที พระ
ภุมิหัยยังฟังอาการ.

ฝ่าย เทวาท ตรีรักษามหาปราสาท กุ
อุบายแล้วเห็นเป็นเคียดรณ จะคลใจให้
วิธว่าประจาน จึงบันดาลให้เมวนั้นพูดจา.

ฝ่ายกุมารพานทอง ย่อง เข้าไป มีได้
เห็นเมว นอน ขวาง หน้า จึง ขำเมวไป
พลันมีทันข้า ลูก วิลา ก็ร้อง ออก ก้องไป
แม่ข้าคนลามมาข้ามลูก กุลกว่าเป็นสัตว์
ไม่ปราสัย แม่ จึง ทอย ลูก สัตว์ไป ยักใจ
อย่าน้อยใจเราเคียดรณจริง มนุษย์แท้จะ
เอาแม่ลงเป็นเมีย ทำให้เสียเหมือน สัตว์
ซึกทุกสิ่ง เป็นลูกแน่นอนต้องค้อนตึง เรา
จะนั่งเสียไซ้ไร ไม่เป็นการ.

ครานั้นพระยากรีกใจ ฟังไป คำ สัตว์

เคียดรณ พกเหมือนคนบ่นว่า อยู่ ชั่วนาน
จะประมาณก็ได้เป็นหลายคำ ยิ่ง คึก จิตต์
พวงยิ่งสงสัย หลากใจพอกอยู่ออก พร พว
แม่นิ่งไว้ ไม่เียก จะ เกิด กรรม ต้อง ทำ
อธิฐานเหมือนการเมว เคชะมารคาเมตตา
บุตร ให้น้ำนมบริสุทธีเป็นดั่งแก้ว แม่น
มิใช่มารคาของข้าแล้ว อย่าให้แล้ว พาน
ออกเป็นอัศจรรย์.

ฝ่ายพระมเหสีบริสุทธี เมื่อยุตรอธิฐาน
การถึงกัน ก็เสียว ทรวง ชาย พุ่ม ประทุม
ครัน น้ำนมนี้ไหลหลังพลั่งออกมา พระ
ยาพานคณารายเข้ากราบไหว้ ชนนั้นไซ้ไร
ไม่มูสา แล้วถูกคิมน้ำนมพระมารคา จึง
ทราบบว่าปัญหานาถใจ ยิ่ง เสว จิตต์มี
ได้ คึกประมาณกาล จะประหาญขายหอม
ให้ตักยัย ด้วยชอกความตามจริงทุก สิ่งไป
โตนเราจะฆ่าบิดาเรา คึกพลาง ทาง เสค
ออกข้างหน้า พรอ้มด้วยเสนาแล้วครีแล้ว
ครั้นมีความชั่วเพราะ มัวเมา สู้ เจ้าไม่
แจ้งแห่งเนือความ เรายกพล ชน ช้าง อย่าง
กระษัตริย์ เป็นวิชัยยิ่งไว้ ไม่ได้ตาม อุก
ศลกลจิตต์ ให้ คึกงาม จึง ไล่ลากล่วง ยก
โยธามา ยักัน ข้า มา ทำปัญหานา เรา
อนาถยิ่งนักเป็นหนักหนา จะ ฝน แผล แก
ใจอย่างไรนา ความนินทาจะได้เข้าทุกเลา

บาง ครีแล้วคำนึงถึงยายหอม เรา
มาพร้อมแล้วไม่บอก ก็เราข้าง ไม่แจ้ง
เล่าซ้ำแก้อาพลาจ วิชไปล้างเสียให้ม้วย
ลงด้วยกัน

ครานั้นอำมาตย์กรมเมือง รู้เรื่องวิช
ชมชื่นมื่น ถึงยายหอมล้อมจับแก ฉับ พลัน
ไม่ทันผูกจากาที่ แต่ ครั้ง ก่อน ราชครู
ชาวภราห์ จึงสำเหนียก เรียก ว่า ชย อังม
โคกยายหอมพร้อมกันทุกวัน ความมสยมา
อยู่ช้านาน เมื่อครั้งพระยากงพงษ์ กระษัตริย์
ไปศึกกบฏที่คันทนาผาน ถึงต้นโพธิ์เข้าพัก
โพธิ์หักราน คนตายประมาณ สามสิบ คน
จึงเรียกขานโพธิ์หักประจักษ์แจ้ง จึง แสวง
โดยคามนามถนน พระยากงยกทัพไปอัย
จน ชนข้างปลาตอนาใด จึง มีนาม
ตามคำยลถนนนาฏ ประชาชาญูเรเขาเรียก
สำเหนียกไค้ ทุกวันนี้มี เรือง ทุก สิ่งไป
ชาวกรุงไกรเรียกเริ่มแต่เดิม

ครานั้นพระเจ้าพานอันชาญอุทธิ พระ
สฤติย์อยู่บนแท่นอันเลขา ยิงพวงทองระฤก
นั่งครึก ทรา ถึง พระราชบิดาไม่ เว้น วัน
ไค้ ยินข่าวเขาเล่าลือชวร ชาวนครว่า พระ
อรหันต์ เทยวงศ์คงครมาศาลานั้น ก็
ชวนกันปรนนิบัติอยู่ทุกย นึกพลางทางสั่ง
พวกวังนอก จึงออกไปศาลาพนาสี นิมนต์

พระอรหันต์มาทันที บัดนี้อย่าช้ารีบคลาไคล
ครานั้นนายพรมกรมวัง ถวายยังคม
ลาหาข้าไม้ออกจาก ภาวา ย่ายหน้าไป
ยักใจมาถึงศาลาพลัน ครอง เคา เข้าไปไม่
หลักหลย คำพคอพระอรหันต์ ว่ายัก
นี้พระองค์ผู้ทรงธรรม อารานา ท่าน นั้น
ไปในเมือง

ฝ่ายพระอรหันต์ทั้งห้าองค์ ว่าเจ้าแผ่นดิน
กินประสงคเราผ้าเหลือง พิเคราะห์จึงถึง
ไค้ไม่มีเคื่อง แล้วย่างเยี่ยงคาม ผู้ นิมนต์
มา ครั้นถึงเข้าทงพระโรงรัตน์ โอง
การครสนิมนต์พระธรรมา ให้ นั่งยังอาคัน
อันโอฬาร วันทาพระอรหันต์อันขวร จึง
ทวิสว่าข้าพเจ้าเล่าก็ชั่ว มิไค้ ถลัว ความ
หลังที่สัสนอน ไม่ทราบการมารดาว่ายิคร
ยนิกรพล มา ชนข้าง ทำถึง ยักชญา
อนาจิตร มา คิค คำนึง ถึง คนยัง หม่น
หมาง ทำไฉนจะให้หายกายระคาย ให้
บายบางไปข้างอย่างไรไค้

ครานั้น อรหันต์ทั้ง ห้า องค์ ทรง คิล
ยริสฤติอันล่องศรี ถวายพระพร พลัน ทันที
ในยาพิภิมิทุกประการ ครั้งพระยาอชาตะ
ศัทร ไม่คุดบิดาทักล้าหาญ ยัยยิดา
เข้าทำจำประจาน พระเจ้าวิมลพิสารท่านโคก
ไม่มีจิตคิดโกรธเอาโทษ ทณชั ด้วย

ท่านนั้นปลงหัวแก่สังขาร ขึ้น พวง สดสัย
ในสรีรธา ส่วนพระยาอชาตศัตรู คิด
พิฆาตมาตุรงค์ ไห้เงาะ กิ่งพระทัยทวยศ
ไม่ออกสู้ ด้วยความชั่วมีเมา เป็นเจ้าชู้
แล้วซุ่มซุ่มบิณฑาหายกาย ซึ่งมหายพิตร
จิตต์ไม่แกล้ง ถ้าแน่นแจ้งความทวยจะ
บายหลาย เหมือนพระยาอชาตศัตรูหาย คาย
ต้องไปสอยบายเป็นมันคง แม่น จะให้บาย
ทะเลาแบ่งเบายาง จึงสร้าง พระเจ้าย โดย
ประสงค์ สูง ชั่ว นกเขาเห็นเป็นเนิน ลง
บายก็ทิ้งทะเลาแบ่งเบายาง

ครานั้นพระเจ้าพาน ชำนาญ ถูกคิด
ถึงคำพระอรหันต์ไม่ ชัด ชวาง พระผู้ เป็น
เจ้ากล่าวมาถูก ทำ ทาง จะไ้สร้าง สดอุป
รูปเจ้าย โดย พยงส่งท่านกเขาเห็น ให้
เจริญสำหรับกับกรงศรี พระสงฆ์ถวายพร
ลามาทันที วิษรมายังธรรมศาลา

ฝ่ายองค์พระเจ้าพานคิดการสร้าง ออก
ขุนนางทั้งหลายทั้งชายชวา ให้วิษเณร
กันไม่ทันช้า พระหลวงและพระยาพร้อมหน้า
กัน เณรช่า เป็น คำน กาวระคม ทุกกรม
หมวด มีคนควรรายงานการขึ้น สิบ
เกือนห้าสำเร็จเสร็จทั้งนั้น พระ ทรง ธรรม
เปรรมปฐิ์พระทัย จักสั่งของจะ หลง พระ
เจ้าย กาวให้มเ้เก้วสนั่นไหว คน ออ

ลือฟุ้งทั้ง กรุงไกร เจ้าเวียงไชย ชัน ชม
ภิรมยา อยู่เย็นเป็นสุขทุกคืนวัน ทรง
ธรรมแสน โสมนัสสา จึงพระองค์ทวยระฤก
ตรึกตรา ถึงพระเจ้าภราดรไชยทัย พระองค์
ทรงพระคุณการุณิก เลี้ยงเป็นบุตร สุก รัก
จะหาไหน ไม่มีแม่นในแคนภพใคร ใคร
จะเหมือนคุณท่านไม่ปานขุน คำวิ พลัง
ทางทรงศุภสาสน์ พระผู้ผ่านสุโขทัยมไท
ศรัย ว่าข้ารอง ลออง ขาท บทมล ทล
ถวายเครื่องราชบรรณาการ ด้วยพระองค์
ทรงพระคุณนิก เลี้ยงเป็นบุตรสุกรัก ยอด
สงสาร แล้วพระองค์ทรงนิมิตครึกประทาน
พานทองไ้ครองขาทอง ยักันเล่า ข้าพเจ้าได้
ยวี พระนครไชยศรีถึงประสงค์ กรวย
ถวายยังคิมว่าโดยจ้านงค์ อำนวยพงค์ยว
พิพคณส์สวัสดิ์ ครั้นเสร็จสรรพพระทัยควง
ควาเสร็จ ให้พระเพ็ชร์ ทูล ราช สาสน์ศรี
ถวายยังคิมลาผ้าลล สิบห้าวาทักถึงพลัน
เข้ายังกรุงไกร มีไ้ ข้า วิษว วง สารา ชมิ
ชมน ทั้งเครื่องราชบรรณาการมานั้น ก็
ชวนกันชื่นชมวางกลางศาลา

ข้างนั้นพระองค์ผู้ทรงเดช เจ้าประเทศ
สุโขทัยใหญ่มหา สถิตยัษัแทนทองผ่อง
โสภา ตรึกตราโดยราชการเมื่อง พนังงาน
นำสาสน์ทูลถวาย บรรยายข้อความไปตาม

เรื่อง ขอ พระเทศ พระคุณ อย่างนั้น เคือง
ไต่เยี่ยงยาทรงพระทรงธรรม บัดนี้พระราชา
อักษร เจ้านครไชยศรีวันรังสรรค์ ถวาย
บังคมกัมค้ำมีมาฉยพลัน แล้วจึงบรรยาย
ความตามมีมา.

พระองค์ทรงฟังศุภสาสน์ ยิ่งเบิกบาน
โสมนัสดีล้ำ ในเรื่อง รวไรธรรมา
จึงตรัสว่ามีเสียดแวงเราต่างไว้ บุญมีไต่
เมืองเรืองฤทธิหา ทุกภาวาลือ พย รม สมัย
จำระยอ เกียรติยศปรากฏไป จึงให้แต่ง
ศุภสาสน์การวยพร กับของอัน หลาก ๆ ก
มากหลาย ทั้งช้างพังช้างพลายผูกสลอน
ครั้นเสร็จสรรพมอญกับพระกำร มา นคร
ไชยศรีมีประมาณ แก้วนั้นกินดินมาในคง
ครั้นถึงทรงเข้าในพระราชฐาน แล้วนั่งยัง
ศาลาว่าราชการ สั่งศุภสาสน์ขึ้นศาลา.

ปางนั้นพระองค์ผู้ทรงฤทธิ สถิตยยัง
พระโรงอันเลขา พร้อมหมู่อำมาตย์มาคยา
เสนานำสาสน์สุโขทัย ในสาสน์ว่าพระผู้ผ่าน
พิภพเหนือ แผ่นผ่องลงมาภาวไรไต่ ทราบ
ว่าโอไรศยไกร ไต่ครองเวียงไชยถันนิก
จงเจริญเพลิงพระทัยในสมยดี เป็นกระษัตริย์
จงเป็นสุขเกษมศรี ให้ขัดฉาขาว ขึ้น สัก
หมันย ไพริอย่าให้รอคฤฤทธิ.

ครั้นสิ้นสาสน์อ่านเสร็จ ในสาสน์แล้ว ยัง

ผ่องแผ้วแสนโสมนัส จึ่งจรคเณรลงสาร
บูชา ดินกัถ์มาบังจิตที่คเณร ขอ
เทศะ พระคุณการณบุญร ทั้งพระทัยบริสุทธิ์
สโมสว กรายแล้วค้ำบับพระพร พระ
ภอรสุขเกษมเปรมปรีดิ์ จึ่งแต่งการ สมโภช
พระ ภาวา ให้ชื่อว่า พระ นคร มีไชย ศรี
แล้วจึงสร้างวัดไว้ในบุรี ทำเจดีย์ที่บรรพ
ทานทอง เรียกพระประโทนโตนพราหมณ์
เหมือนตามแต่หลังอย่างเจ้าของ ทั้งอารมย์
สมณกัถ์กรวดครอง เสร็จ การฉลอง ปอ
การบุญ ทั้งจิตกัถ์ศุภฤทธิ ไต่ผ่อง
ผลแผ่แผ่มาเกือหนน ด้วยกันคกปลายตรง
คงมีคุณ พอ เป็นทุน ทก แทน ที่ ทำ ทาน
พยายามความชมในสมยดี เป็นกระษัตริย์
ไต่สยสองประสาธสาร อันบุญการบุญไม่ มี
ประมาณ ก็ถึงกาลทิวศกปลุกปลอง อัน
เสนาใหญ่่น้อยก็สรวลเสรวา ต่างเปล่า ออก
ใจให้พอง ไม่มีใครที่จะไต่ เป็นพณั พงศ์
ไต่สยวงศ์กระษัตริย์ถักค่อไป พระเจ้าพาน
ลูกหลานไม่มีล้วน เหมือน หงษ์ ไม่ ปลาย
ก้วนไม่หาไต่ สิ้นเผ่าพงศ์ พณั จัน บรรลือ
ไม่เห็นใครจะสยกระษัตริย์ แล้ว ชวน กัน
คิดอ่านการพระศัพ มีควมตามกระษัตริย์
ถ้วน หน้า ถวาย พระเพลิง พลัน มี ทน ซ้ำ
การภาวการ้างอยู่ค้ำยัง.

ระกล่าวถึงพระเจ้าสุโขไทย สติชัยใน
แท่นทองอันผ่องศรี หลบหนีหนีทราในราช
ภูมิมิตรเป็นมั่นคง กัดคนจากนิทราพอฟ้า
ขาว ในเรื่องราวจำได้ ไม่ลืมหลง เสวย
เสร็จเสด็จออกโดยจง ครองมายังท้อง พระ
โรงไชย พร้อมด้วยเสนาและข้าเฝ้า เป็น
หลั่นเหล่าตามชนก อธิษฐานด้วย ทอดพระ
เนตรพร้อมหน้าทั้งข้าไท ภูมียิ่งแดง
ให้แจ้งการ ว่าเมื่อ คณนิมิตร สัต สังกะ
ซึ่งประเทศกรุงไกรอันไพศาล ซึ่งเป็น ภรา
พระยาพาน ชลธารท่อมมิทไม่มีเมือง ภูเขา
ไม่ประจักษ์ตระหนักแน่ ยิ่ง แล เป็น เทล
ล้วนฟ้าเหลือง อันแผ่นก่ไม่มีระคายเคือง
จงฟังเรื่องความผ่นผ่นใด.

ครานั้นมหาเสนาอำมาตย์ กราบบังคม
บาทเจดีย์ไช ว่าพระสยีนไม่มีภัย ไม่
เคืองเขื่องบาทขมมาตย์ มีข้าเฝ้าอธิษ
ษณมา ว่าภราไชยศรี อัน พิศาล สัน
พระชันษาพระยาพาน การที่ต่อไปนั้นไม่มี
พระเจ้าสุโขไทยใดฟังทูล นเรนทร์ศรัยเศร
พระทัยถึงไชยศรี พระยาพาน บุตรเราเล่า
ควรวิน สันทระสับ กระษัตริย์ ไม่เห็น
ใครที่จะไถ่มาแทนทด เป็นเมืองหมกพงค์
พนธ์ชันษา อันเจกหมายวย เมือง ท เนอง
มา หมกชดาเมือง ซากไม่มีใคร สัน

กระษัตริย์หาคองค่างเมือง ตาม เรือง
มีแจ้งสะแดงไช อันเรือนนี้ หมกท่านท
ไว้ กระษัตริย์ใดหาคองค่างแต่เดิม พระองค์
แรกสร้างเมืองกำแพงแสน พระยาแมน
ทหนึ่งซึ่งเฉลิม ถึกมา กาลราชใด สร้าง
เดิม แรกเริ่มกระษัตริย์สร้างบุรี ครัน
แล้วเสร็จ ซึ่ง สร้าง กำแพงแสน ใน แว่น
แคว้น สอง กระษัตริย์อัน เรือง ศรี ครัน
กระษัตริย์ที่สามทรงนามมี ที่ พระยาสีกา
ราชเป็นสององค์ จึง เปลี่ยน นาม นคร แต่
ก่อนมา ชื่อ ภราไชยไชย โดย ประสงค์
กระษัตริย์ที่นามพระยาภัก แต่ เชื้อ วงษ์
เกี่ยวกันแก่นั้นมา ที่ทำพระยาพานชำนาญ
ฤทธิ ทำอิศุมาฏวาคณา แล้วจึงเปลี่ยน
นาม พระภรา ว่านครไชยศรี อัน มีไชย
กระษัตริย์หาคองค่างก็เกี่ยวกัน นอกนั้นตั้ง
แต่ัน หามิไม่ สัน พันธ์ สันพงค์ สันวงศ์ ไป
ใครระค่ออีกไชริ ก็ไม่มี.

พระเจ้าสุโขไทยให้ฟัง บังพระนคร
มีไชยศรี พร้อมด้วยเสนาอภัย ตามที่
กระษัตริย์ทั้งหาคองค่าง ะนึ่งอยู่อย่าง น ก็ มี
ได้ จำยกพลไกรไปประสงค์ ด้วยเมือง
ใดไม่มีสรีวงศ์ เราก็คงระเอา ชน คน กัย
เรา ด้วยเจ้าบ้านภราเมืองก็ไม่มี ชาว
บุรีระระห้อยค่างหอยเหงา ระเบียดเบียน

ยุคขึ้นกันไม่เขา ใครเล่าจะว่าได้ ก็ไม่มี
เราจะต้องยกโยธาหาญ ไปว่าการให้เป็น
สุขเกษมศรี ได้ คับร้อนผ่อน เหล่า ชาวบุรี
เร่งเกณฑ์โยธีสักห้าพัน.

ครานั้นมหาเสนาใน มารับเกณฑ์พล
ไกรล้วนแซงขัน ถ้วนคำพรบทั้ง รบ สัง
พลัน มาทูลองค์ทรงธรรมมีขัติ.

ครานั้นพระผู้เป็นเรนทรศรีรับ ฟังเสนา
ทูลเกษมศรี ครั้นได้ถูกยก พลพล พร้อม
มนตรี โยธีกินทางสร้างมา ทัพพลวง
ล่องทางมากกลางไพร สยวัน ครรไล มาใน
ป่า ถึงนครไชยศรี ด้วย ปรักดา เข้าใน
ภาวไม่ช้า การ เย็นระ เฝ้าย เฝ้าย สงัก
จึง หัก วัง กุถึง ป่าไม้ ในไพร่ สาธน์
พระนั่งนครกตรวนเป็นช้านาน ที่ จะ พานพย
ใครก็ไม่มี จึงให้เสนาแลผู้ใหญ่ เทียว
ดูไปไม่พียงทั้งกรุงศรี บ้านเรือนรวีวงศ์ ก็ยัง
ก็ แต่คนลี้หายไปไม่เห็นคน พระเจ้า
สุโขทัยให้อนาด ยิ่งปลาคึกคึก เห็นไม่ เป็น
ผล ก็กระสร้างอย่างใหม่ให้ชอยกล นั้น
ไพร่พลก็หมดเป็นเมืองจรม สันกระษัตริย์
ทำองค์ดำรงเมือง เป็นแต่เรื่องระพระ
ปฐม พอเป็นหลักโลกยังตั้งนิมม ถวาย
บังคมแล้วมีสักการลา จึงเข้า ร้อง กองทัพ
ให้กลับเมือง ค่อยปลุกเปลืองความ ทุกข์

เป็นสุขา แล้วเดินทัพยัง ตั้ง พลับ พลา
จึงข้ามทำสองพันองตามคลองไป ทัพพลวง
ล่องมาริมท่าหน้า พอ เย็น ย่ำ ชัน พลับ พลา
หยุดอาศรัย ทอกระเนตรฉันทานตำราญ
พระทัย พลไกรทั้งหลายก็ขึ้นยาน พระ
นั่งนครกตรวนว่าบ้าน ควรจะเป็นบุรีที่ถนัด
ถนัด เป็นป่าไม้ ไพร่สาธน์ชอยกลการ คิด
อ่านสร้างนครจึงจะควร ให้ ไพร่สาธน์การ
พิธี ในคำกรัไสยศาสตร์พระอิศวร ครบ
ถ้วนอย่างสร้างงามตามกระบวน ถ้วน ถู
ตามการแต่ก่อน มา ให้พระยาสาบ ทอง
โอรสราช อนุญาตให้อยู่รักษา ทักษ
ไพร่ ให้สองพันอยู่ภาว จึง เรียกว่า เมือง
"ราชสองพัน" ซึ่งพระยาสาบทองได้ครอง
เมือง ลือเลื่องได้เห็นเป็นมหันต์ ราษฎร
ผ่อนสุขทุกคืนวัน ชวนกันค่อยคลายสหาย
ยาน ทั้งวัดวาอารามศาสนา ถิ่นที่อิถิ
ญโรโถถาน ฝ่ายพระยาสาบทอง ครกครอง
การ คิดอ่านสร้างเมืองเป็นเรืองมา.

ฝ่ายพระเจ้าสุโขทัยให้นัคน เหลือ
พลสามพันด้วยหรรษา ให้อยู่เมืองสองพัน
แต่นั้นมา ให้เรียกว่า สอง พันบุรี คึก
ราชในยศร้อยเศษ ได้สังเกตมา แต่ ก่อน
อักษรศรี คล่องเมือง ตาม เรื่องโยธาณ มี
เสร็จแล้วกลับที่สุโขทัย ก็อยู่เย็น เป็น สุข

ทุกคืนวัน บวสฺสทฺธิ ยุตฺติธรมํ อชฺฌมาศรัย
 ชาวบ้านพลเมืองไม่เคืองใจ พระอยู่ในสวรรค์
 ขาหาลือปลายน อันคึกเลื่องเหนือใต้ ก็ไม่มี
 ชาวบุรีเป็น สุข สัน ทังหลาย ทัง บกษ ใด
 ฝ่ายเหนือเหลือสหาย ไม่ระคาย เป็นสุข
 ทุกเวลา ฝ่ายพระเจ้าสุโขทัยไครครองเมือง
 ในราวเรืองเก่าสืบพระชันษา ทิวศคชลล
 ปลงทรงชรา พระยาพาลิราชไครครองเมือง
 เปนมหาอุปราชราชบุตร บวสฺสทฺธิการ ข้อ
 ออกลือ เลื่อง ฝ่ายพระยาสาयทอง ทรง
 เรือง ครองเมืองสองพันทั้งบรรยาย ซึ่ง
 ภาระศรัยทั้งสองพันองค์กัน ทรงธรรมสอง
 ภาระศรัยได้ สืบสาย อันคึกเลื่องเหนือใต้
 ไม่ระคาย ไค้สหายทั้งสองครองบุรี.

ฝ่ายพระยาสาयทองครองสมบัติ เป็น
 ภาระศรัยยุติธรรมอันเรืองศรี ครองนคร
 สองพันบุรี ท้าวเอมโอรสยศไกร ขนาน
 นามตามกันพระพันธษา พระบิดายินดีจะ
 มีโชน เป็นโอรสทนต์พงพระทัย จำ
 เพาะไค้สมเเทนมานาน.

ระกล่าวถึงพระยาพาลิราช ไค้ประสาท
 พระวิภามหาศาล ครองสุโขทัยในราชการ
 ประมาณไค้หลายมา มี บุตรทั้งสองสกล
 สวรรค์ ให้พระนามคำว่ากอนเลขา ต้อง
 นิยมสมจิตพระบิดา ชันษาไค้ สืบสาม.

ฝ่ายพระยาสาयทองเมืองสองพัน พระ
 ทรงธรรมแสนสุขเกษมศรี คำนึงถึงพระ
 เชษฐาธิปัตย์ หลายปีแล้วไม่ได้พบ พาน
 ครั่งเมื่อพระองค์ปลงพระศพ พยพระเชษฐา
 ไค้ว่าชาน คังแค่นั้นมากี่ชานาน ต้อง
 คึกการวิวาหมงคล อันบุตรเราเล่าใช้รัก
 ใหญ่แล้ว ไค้ สืบแนวตามคึกก็เป็นพักผล
 ภาระศรัยเมืองไค้มีไค้ป็น อัน เมือง
 ขนกับเราเผ่าเดียวกัน จำระทรงศุภสำสัน
 เป็นการชอย นบอยพระเชษฐารั้วสวรรค์
 ขอพระเดชปกเกษเมืองสองพัน พระคุณ
 นั้นสุดแท้แต่กรุงฯ อันโอรสบุตรทั้งสอง
 ควบคุมองพระคุณนี้ หนักหนา เป็น เกือก
 ทองรองรับกับยาทา พระเชษฐาสุดแท้แต่
 ไครปราน ครั้นเสด็จสรรพระทัยคงควา
 แล้ว ไค้กล้อง แก้วอย่าง ภาระศรัย มหา
 สार มอยกำชัยให้กับพระชานาญ ทั้ง
 บรรณาการก็มากมาย.

ครานั้นพระชานาญคลานรับกล้อง ถวาย
 ยังคมประคอง เหมือนนั้น ทนาย ทั้งเข้า
 ของชนเคียงมาเรียง ราย ชันข้าง พลาย
 ข้างพังประคองตาม ครันสืบ วัน กั้น เคนใน
 คงคอน ถึงนครสุโขทัยไค้ไค้ถาม พา
 กันเข้าเวียงไชยด้วยใจงาม ไม่ครันควม
 ขนของชนศาลา.

ครานั้นพระยาพาลราช สดิกย์ อาสน์
 บิลลงก็อันเลขา ครั้น ล่วง ข้าม สาม โมง
 นาฬิกา ก็ออกมาบังท้องพระโรงครั้น เห็น
 พระขานาญกลานหมอยเฝ้า กับเข้าของเยือก
 ยักก็จักสรว แล้วรับคำสั่งสอนทรงอ่านพลัน
 ทรงธรรม สรวเร่งบรรเทิงพระทัย จึงตรัส
 พระขานาญเป็นการชอย ว่ามาน ชอย ควร
 งามตามสมัย ทำนิยม สม จิตต์ ที่ คัดไว้
 เมืองใดก็เห็นเหนือเขื่อนไถยว จึง ทูล กับ
 พระน้องเมืองสองพัน จึงจักสรว เสรีสรวพ
 ให้ลือเลียว การวิวาททุกสิ่ง อยู่ จึงง เชียว
 อย่าให้เกยวข้องชก้องอชฌา.

ครานั้นจึงพระขานาญคิก ทวิทวิการ
 วยสังคันทักหนา น้อมกายแล้วถวายบังคม
 ลา วยมาขึ้นข้างพลางตามกัน วยเร่ง
 เร็วรวคกวกมา ดังหน้ากลัยบ้าน ชมิขมน
 เมอชขึ้นไบนัยไค ถึงลยวัน เมอกลัยนั้นเร็ว
 ไคไค วาควิ ครั้น ถึง วยเร้า เข้า ภาวา
 ค่างไป เกหาขมนขมิ ค่างคนสขาไม่ ราก
 ค่างมีความชอยราชการ.

ครานั้นจึงพระขานาญคิก ระฤก ท วย
 สังคังขัญหาร จะต้องทูลถามมูลทุกประการ
 พระผู้ผ่านสโชทัยได้ครัสมา.

ครานั้นพระองค์ผู้ทรงเทศ เจ้าประเทศ
 สองพันกระศัลยา พระขานาญบ้าน น ยัง
 มีมา คอยดำแล้วทอดพระเนตรไป จึง
 เห็นพระขานาญกลานมาเฝ้า เออชอเจ้ามา

เห็นเป็นโดน วยร้ายก็ ที่ เล่น เป็น อย่างไร
 จึงแจ้งให้ให้สว่างกระจำความ.

ครานั้นพระผู้ขานาญคิก ระฤก กราย
 ทูลไปมิได้ขาม ซึ่งรับสั่งมาหมกทั้งความ
 ตามพระหฤทัยทุกประการ อัน ภาวา สอง
 วงศ์พงศ์กระษัตริย์ พระไม่ชก้องอชฌาที่ ว่า
 ขาน วยร่วมกระษัตริย์สรวังค ความ พงศ์
 ปราน ควรประมาณ วยหมกคลทรง.

ครานั้นพระผู้เป็นเรนทร์วย พัง พระ
 ขานาญทูลค้องประสังค นยพระหัดถ์แล้ว
 ถวายบังคมลง ทรงพระเชษฐาธิปัตย์ ซึ่ง
 พระองค์ทรงพระอนุญาตมา ทรง พระคุณ
 หนักหนาเห็นอภัย แล้วตรัสสั่งเสนาธิปัตย์
 จึงทำทวิวาทหมกคล ตามพระราชประเพณี
 มีแต่ก่อน ทน นคร เมอชขึ้นไม่ ชัด สน
 พระเชษฐาก็เสด็จมาบังคิล วยพลประคังทั้ง
 นคร จะเลียวลัด คัด ความ ข้าม เสียบข้าง
 ธรรมเนียมอย่างกระษัตริย์สโมสรว จะมาก
 ไปใหญ่ความลามชวร ค้องคักรอนให้เสร็จ
 สำเร็จการ พระเจ้าสโชทัยเสด็จกลับ ตาม
 ลำคัยคินหลั่งยังสถาน ก็เรียบริยทุกนคร
 ผ่อนสำราญ ไก่ยานเพราะพระบารมี พระเจ้า
 สโชทัยนั้นใหญ่ทลวง ตามกระทรวงเชษฐา
 อันเรื่องคัว พระน้องครองสองพันบุรี ภูมิ
 ร่วมคัวคักัน สุขเกษมเปรมบุรีคัไม่มิถย
 สองพระองค์มิได้ระเคียดคักัน ค่างมีความ
 ชนทุกคัวัน เกษมสันคัแสนวิคันาการ,

ยาย “นั่นตา
คัมมะโวนะ”
ตา “คัมมัตถ์
ที่ข้าขอมา
นะซี”

ยาย “ยังไร

มีข้าไฉนล่ะ ข้าแลเห็นเหมือนไก่ของข้า”
ตา “ก็ไก่อายมามากินถั่ว ของข้านี้ ข้า
จะคัมมัตถ์ต่างหาก”

ครู “นายโฆง เธอ ฟัง ที่ ลั่น เล่า หรือ
เปล่า?”

ศิษย์ “ฟัง ครับ”

ครู “ก็ หละ งั้น บอกคนที่ หรือ
ว่า พระปฐมเจดีย์ อยู่ ที่ ไหน?”

ศิษย์ “อยู่ ถนนนครไชยศรี ครับ”

ครู “อ้อ วิเศษ มาก ถ้า งั้น พระพุทธ
ชินราช เห็น จะ อยู่ ที่ ถนนพิศณุโลก
กระมัง”

ศิษย์ “ไม่ใช่ ครับ กรมพระอิศวราชอยู่
ครับ”

“นายโฆง ผนกลองสาร”

สภาพขรรค์แก่คนหนึ่งชอบไปอ่านหนังสือ
ที่ห้องสมุดสำหรับประชาชนย่อย ๆ วันหนึ่ง
สภาพขรรค์คนนั้นได้ถือร่มคัมภีร์ไปควย เขา
วางมันลง ที่ข้าง ที่ วางหมวก แล้วเขียน

กระดากกลิ้งไว้ ที่ร่มนั้นว่า กังน

“ร่มนี้เป็นของคน ๆ หนึ่ง ที่อาจจะทุบ งั่ว
กระตังลมได้ ใน พริบตา และ คนที่เป็นเจ้า
ของนั้นจะกลับมานในไม่ช้า”

“คงไม่มีใครกล้าจะ โหม่ง แน่ เทียว” เขา
นึกในใจ

อย่างไรก็ดี เมื่อเขา กลับมา ร่ม ได้ หาย ไป
แต่กระดากที่เขียนไว้ นั้น ยังคง อยู่ และ ใน
คานหลังมีหนังสือว่า

“นี่ถูกเขียน โดยคน ๆ หนึ่ง ที่ อาวุ่ง ได้
เร็ว ๑๐๐ ไมล์ ต่อ ชั่วโมง และ คนนั้นจะ ไม่
กลับ มา อีก”

ผู้จัดการห้าง ๆ หนึ่ง เช้าวันหนึ่ง
พอไล่รถออกมาจากห้องของตน ก็ พอ
ได้ ยืนคนขายของ ที่ทำงาน นั้น ทุกคน
ก็ หญิงสาว ที่ เข้ามารับ ของ ในร้าน ว่า “อ้อ
หมูนีไม่มี เลยกครับ” ผู้จัดการ เห็น กระทำ ผิด
พาดิถี ขยาย คึง นั้น ก็ ถลัน เข้า ไป กั้น หน้า คน
ขายของ ไว้ แล้ว กล่าว ขึ้น กัน

“ไม่ต้อง ร้อง โห้ ครับ กำลัง รักษา สิ่ง
อยู่ คง มา ถึง ใน ไม่ ช้า” หญิงสาว ผู้ นั้น
ยิ้ม เป็น เชิง เย้ย แล้ว ก็ เดิน สดัก กัน ออก ไป
ทำให้ ผู้จัดการ ชัก เคือง
เลย หัน ไป บอก คนขายของ
ว่า “ทำไม ไม่ แก่ ไม่
รัก จำ หา ลั่น สั่ง แล้ว
ไม่ ใช้ หรือ ว่า ไม่ ให้ บอก

กับคนที่มาซื้อของว่าเราไม่มีเป็นอัน
ขาด ต้องว่าเรากำลังสั่งอยู่ จะมา
ถึงในไม่ช้า”

คนขายของทำตาปริบๆ แล้ว
ตอบว่า “ครั้น สมัยจำได้” แต่
เมื่อครั้น คุณนายคนนั้นเธอไม่ได้
พูดถึงของที่จะซื้อ เธอพูดกับ
ผมว่า สองสามวัน
มานี้ผมไม่เห็นตก
เลย แลวันตก
ข้างหรือเปล่า”
“วราห์เหิร”

สามี “ฉันได้หล่อน มา เป็นภรรยา ครั้น
นี้ว่า ไม่เสีย แรง ที่พยายาม ด้วย
ความรัก เป็น วาสนา ของฉันอย่าง
เอกอุทัยหล่อน”
ภรรยา “จริงซิคะ, เพราะคุณพ่อยกทรัพย์สิน
มรดกให้ฉัน
ก่อน แต่งงาน
ทั้ง เก้า หมื่น
บาท”

ยายแก่คน ๑ เกินอายุขณผ่านไปทางที่
ทหาร ทำการซื้อมรย แล เห็น พลทหาร ผู้ ๑
กำลัง นั่ง พัก ทิวทัศน์ที่สนาม อยู่
คนเดียว ก็ หนำคน วัง กระหัด
กระหอยมายอกลักกับนายทหารว่า

“นายคะ,
ทหาร ที่นั่งอยู่
คนเคี้ยวกลาง
ท่งนั้นนะ ถ้าจะ
เป็นข้าเสียแล้ว
ฉันเห็น นั่ง พัก
คนเคี้ยวออกจ้อ”

“ครั้นพริก”

ในร้านแขกถนนพาหุรัด สภาสตรี
สมัยใหม่ ชื่อ ผัก คัด เลือ แต่ใช้ คำเจรจาเป็น
ภาษาอังกฤษ (เพราะหล่อนต้องการลิ้มความ
รู้ของหล่อน) ส่วนแขกก็พูดภาษาอังกฤษ
เพื่อเอาใจเจ้าหล่อนด้วย เมื่อวัดผ้าเสร็จ
แล้ว พอรลงมือตัดผักออก เจ้าหล่อนก็
ร้องขอแถมว่า “วัน พึงเกษร โม่ เด็ด”
“พ.ศ.”

พากย์

นำ

สัญญาบัตร - ความหมาย

ภาษาต่าง ๆ สำหรับหนุ่มสาว เช่น
มาลงพิมพ์แล้วพบเห็นข้าพเจ้ามาอ่านพบ
อีกดังนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กๆ
เป็นประโยชน์ของผู้ที่มีความสนใจบ้าง
หวังที่จะให้เป็นความรู้ะไรจริง ๆ ึ่ง ๆ
สำหรับหนุ่มและสาว อย่างอย่างก็ใช้
หมวดเป็นต้น มีอย่างอย่างก็ใช้ ได้สำหรับหญิงสาวเท่านั้น เช่นสัญญาบัตรด้วยร่มและพัด
ซึ่งเพื่อเป็นการถูกต้องแก่ภูมิประเทศและประเพณีของชาวเรา.

ของข้าพเจ้าก็มีได้ผิดไกลอะไรไปจาก
ภาษาผ้าเช็ดหน้า ฯลฯ ซึ่งเคยมีผู้แปล
ภาษาอื่น ๆ แต่ขอเรียกว่าสัญญาบัตร
น้อย ๆ สำหรับหนุ่มสาว ซึ่งบางทีจะ
จึงแปลออกมาเป็นภาษาไทย แต่มีไ้
ทั้ง เรื่องอื่น สัญญาบัตร เหล่านี้ใช้
ไ้สำหรับ ชายหนุ่ม มี สัญญาบัตร ค้วย

๑ แต่มา

(ใช้เป็นสัญญาฉบับได้ทั้งบุรุษและสตรี)

๑. ถิอทางคันแต่มือซ้าย,ทางปลายแต่มือขวา เป็นสัญญาฉบับว่า ต้องการความรู้จัก คันเคยด้วย.
๒. ถิออย่างเคยวักขัย ๑ แต่ยกขึ้นเสมอนำอก เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีความเสียใจ
๓. ถิอตรงกลางแต่ด้วยมือซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า เธอจะไปเที่ยวเตร่ ด้วยไหม?
๔. ถิอปลายแต่ด้วยมือขวา คันแต่ปล่อยลงกิน เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีความรักเธอ.
๕. ถิอแต่ทั้งในข้อ ๔ แต่เปลี่ยนเป็นมือซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีความเกลียดชังเธอ.
๖. ถิอแต่ด้วยมือทั้งสองตรงกลาง เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีทรวงอนเสียแล้ว
๗. ถิอแต่ด้วยมือทั้งสองตรงกลางแต่แขนไขว้กัน เป็นสัญญาฉบับว่า เรา ถูก มี คน เขา คอยลอบรวังก.
๘. ถิอแต่ด้วยมือขวาตรงกลาง มือซ้ายตรงปลายแต่ เป็นสัญญาฉบับว่า จะ (คำรัก)
๙. ถิอแต่ด้วยมือซ้ายตรงกลาง มือขวาตรงปลายแต่ เป็นสัญญาฉบับว่า ไม่(คำปฏิเสธ)
๑๐. ถิอเอากันแต่ที่คทาขวา เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีที่มั่นหมายแล้ว
๑๑. ถิอคันแต่ที่คทาซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันได้ กระทำ การ สิ้นสุดแล้ว.
๑๒. ถิอคันแต่ด้วยมือซ้าย พากบ่าขวา เป็นสัญญาฉบับว่า จงตามฉันมา.
๑๓. ถิอคันแต่ด้วยมือขวา พากบ่าซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า จงคอยฉันอยู่.
๑๔. ถิอปลายแต่และคันแต่ด้วยมือทั้งสอง โค้งกลางแต่ลงเบื้องล่าง เป็นสัญญาฉบับว่า เธอเศร้ามากทีเดียว.
๑๕. ถิอแต่ทั้งเกี่ยวกันกับข้อ ๑๔ แต่โค้งกลางแต่ขึ้นเบื้องบน เป็นสัญญาฉบับว่า เธอเป็นคนใจดีมาก.
๑๖. ถิอปลายแต่หมุนรอบ ๆ ไปมาตรงนิ้ว เป็นสัญญาฉบับว่า จงทำอาณัติสัญญา ของเธออีกครั้ง ๑.

๒ ทินสอ

(ให้เป็นสัญญาลับได้ทั้งบุรุษและสตรี)

๓. ดื่อกินสอวางลงบน ^{ขลุ} เบ้องขวา	เป็นสัญญาลับว่า เธอเป็นอย่างอื่นไปแล้ว.
๔. ดื่อกินสอไปมา ^{มื่อ} ซ้าย	เป็นสัญญาลับว่า ฉันต้องการกำทักเธอ.
๕. ดื่อกินสอลากผ่านหน้า ^{ปาก}	เป็นสัญญาลับว่า เราดูมีคนเขา คอย ลอบ
ระวัง.	
๖. ดื่อกินสอลากผ่าน ^{ปาก} มือ	เป็นสัญญาลับว่า ฉันเกลียดชังเธอ.
๗. ดื่อกินสอลากผ่าน ^{ปาก} แก้ม	เป็นสัญญาลับว่า ฉันรักเธอ.
๘. ดื่อกินสอวางลง ^{ปาก} กริมฝีปาก	เป็นสัญญาลับว่า จงจูบฉันเถิด.
๙. ดื่อกินสอแล้ว ^{ทั้ง} ทิ้งลงไป	เป็นสัญญาลับว่า ฉันจะเป็นมิตร สหาย กัน.
๑๐. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ไว้กับแก้มขวา	เป็นสัญญาลับว่า จ๊ะ (คำรัก)
๑๑. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ไว้กับแก้มซ้าย	เป็นสัญญาลับว่า ไม่ (เป็นคำปฏิเสธ)
๑๒. ดื่อกินสอลากผ่าน ^{ปาก} ทรวงอก	เป็นสัญญาลับว่า ฉันมีความเสียใจ.
๑๓. ดื่อกินสอไปมา ^{มื่อ} ในมือขวา	เป็นสัญญาลับว่า ฉันมี ^{ปาก} ที่ ^{ปาก} ร้อนเสียแล้ว.
๑๔. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ด้วยมือซ้าย ^{ทั้ง} คาง ^{ทั้ง} ของหน้า ^{ทั้ง}	เป็นสัญญาลับว่า ฉันต้องการจะกระทำความ
รักกับเธอ.	
๑๕. ดื่อกินสอวางลงบน ^{ปาก} ซ้าย	เป็นสัญญาลับว่า เธออาจจะสนทนากับฉันได้.
๑๖. ดื่อกินสอวางลงบน ^{ปาก} ซ้าย	เป็นสัญญาลับว่า ฉันต้องการจะสนทนากับเธอ.
๑๗. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ที่ตาขวา	เป็นสัญญาลับว่า ฉันมี ^{ปาก} ที่ ^{ปาก} หมั่นหมายเสียแล้ว.
๑๘. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ที่ตาซ้าย	เป็นสัญญาลับว่า ฉันได้กระทำการสมรสแล้ว.
๑๙. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} ให้อยู่ระหว่าง ^{ปาก} ฟัน	เป็นสัญญาลับว่า เธอเป็นคนใจดีมาก.
๒๐. ดื่อกินสอ ^{ทั้ง} คางกับ ^{ปาก} มือ	เป็นสัญญาลับว่า เธอเป็นคนขี้ร้ายมาก.

๓ วม

(ให้เป็นสัญญาฉบับสำหรับสตรีเท่านั้น)

๑. ถอร่มที่ทางค้วมอช้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ต้อง การ ความ รู้ จัก คุ่น
เคยค้วย.
๒. ถอร่มที่ทางค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า เธอเป็นคนใจคีมาก.
๓. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายอชข่างกาย เป็นสัญญาฉบับว่า จงตามคิฉินมา.
๔. ถอร่มที่หอยอชข่างค้วมอช้าย เป็นสัญญาฉบับว่า อช่า กระทำ สัญญา ใน ยศ
นอก.
๕. ถอร่มที่หอยพาคช่า เป็นสัญญาฉบับว่า เธอเป็นคนค้วมอช้าย มาก.
๖. ถอร่มพลาจหอยเก็ยเรยบร้อย เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉินปราดนาระสนทนากัยเธอ.
๗. ถอร่มทำคกลง เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉินรักเธอแล้ว.
๘. ถอร่มหอยเธอปลายค้วมอช้ายปลาก เป็นสัญญาฉบับว่า เธอรักคิฉินไหม ?
๙. ถอร่มที่ทางแล้วหอยค้วมอช้าย เป็นสัญญาฉบับว่า จง กำจัด พรวค พวก ของ
เธอค้วมอช้าย.
๑๐. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายเก็มช้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ไม่ (คำปฏิเสธ)
๑๑. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายเก็มชว เป็นสัญญาฉบับว่า จั (คำรับ)
๑๒. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายค้วมอช้ายเก็มชว เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉิน ไม่ มี ความ พอ ไ
๑๓. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายไปมาทางค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉินไค้กระทำการสมรสแล้ว.
๑๔. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายไปมาทางค้วมอช้าย เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉินไค้ มทมน หมายแล้ว.
๑๕. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายค้วมอช้ายค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า คิฉินมทวนกอนแล้ว.
๑๖. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายไปมาค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า เราถูกมทวนค้วมอชวค้วมอชว.
๑๗. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายไปมาค้วมอชวค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า จงช่วย เนะ นำ คิฉินไค้รู้
จักกัยพรวคพวกของเธอ.
๑๘. ถอร่มที่หอยค้วมอช้ายค้วมอช้ายค้วมอชว เป็นสัญญาฉบับว่า จงรบคิฉินไค้.

๓๘. ถอร่มทหยเอาไปวางเสียบทางอื่น
นอกคางข้อ ๔

เป็นสัญญาลยว่า ขย่ากระทำ สัญญาใน ยัก

๔ พติ

(ใช้เป็นสัญญาลยสำหรับสตรี)

๑. ถอพิทก้วยมอชวาทังตรงอยู่ตรงหน้า

เป็นสัญญาลยว่า ึ่งตามคิดนมาเจิก.

๒. ถอพิทก้วยมอช้าย

เป็นสัญญาลยว่า ค้องการความรู้จักคุ้นเคย

๓. ถอพิทวางบนทชว

เป็นสัญญาลยว่า เธอเป็นอย่างอื่นไปแล้ว.

๔. ถอพิทหมนควงในมอช้าย

เป็นสัญญาลยว่า คิดนค้องการดำจิกเธอ.

๕. ถอพิทลากผ่านหน้าผาก

เป็นสัญญาลยว่า เราถูกมีคนลอบขรรจิก.

๖. ถอพิทค้วยมอชว

เป็นสัญญาลยว่า เธอเป็นคนใจเกีมาก.

๗. ถอพิทลากผ่านมอ

เป็นสัญญาลยว่า คิดนเกลียคชังเธอ.

๘. ถอพิทหมนควงในมอชว

เป็นสัญญาลยว่า คิดนมีทริทกันแล้ว.

๙. ถอพิทลากผ่านแก้ม

เป็นสัญญาลยว่า คิดนรักเธอแล้ว.

๑๐. หยพิทก้างอยู่

เป็นสัญญาลยว่า คิดนค้องการสนทนากัยเธอ.

๑๑. ถอพิทลากผ่านตา

เป็นสัญญาลยว่า คิดนมีความเสียใจ.

๑๒. ถอพิทก้อยูทแก้มชว

เป็นสัญญาลยว่า ีระ (คำรับ)

๑๓. ถอพิทก้อยูทแก้มช้าย

เป็นสัญญาลยว่า ไม้ (คำปฏิเสธ)

๑๔. คลพิทแล้วกลยหยโดยเร็ว

เป็นสัญญาลยว่า เธอเป็นคนทวร้ายมาก.

๑๕. ถอพิทแล้วทังลง

เป็นสัญญาลยว่า เราจะเปนมิตว สหาย กัน.

๑๖. พติไปมาช้า ๆ

เป็นสัญญาลยว่า คิดนไ้กระทำการสมรสแล้ว.

๑๗. พติไปมาเร็ว ๆ

เป็นสัญญาลยว่า คิดนไ้หมทมนัหมายแล้ว.

๑๘. ถอเอาคณพทกริมผปาก

เป็นสัญญาลยว่า ไพรกรุยคิดน.

๑๙. หยพิท

เป็นสัญญาลยว่า เธอเป็นอย่างอื่นไปเสียแล้ว ทังในข้อ ๓.

๒๐. คลพิทออกเค็มท

เป็นสัญญาลยว่า ไพรกรคอยคิดนก่อน.

๕ หมวดก

(ให้เป็นสัญญาฉบับสำหรับบุรุษ)

๑. ถือหมวดก้วยมื่อชวา เป็นสัญญาฉบับว่า ค้องการจะรู้จักคุ้นเคยกับเธอ.
๒. ถือหมวดก้วยมื่อซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันเกลียดชังเธอมาก.
๓. เอาหม้อหมนุไปร่อยๆ หมวดกเบื้องบน เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีความรักเธอ.
๔. เอาหม้อขี้ริมชอบหมวดกหมนุร่อยๆ เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันมีความเกลียดชังเธอมาก.
๕. สรวมหมวดกเอียงขวา เป็นสัญญาฉบับว่า ไม่ (คำปฏิเสธ)
๖. สรวมหมวดกเอียงซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า จั (คำรับ)
๗. สรวมหมวดกตกไปข้างหลัง เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันต้องการจะสนทนากับเธอ.
๘. สรวมหมวดกตกกลับมาข้างหน้า เป็นสัญญาฉบับว่า เราถูกมีคนคอยลอบระวัง.
๙. วางหมวดกไว้ข้างหลัง เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันได้กระทำการสมรสแล้ว.
๑๐. วางหมวดกไว้ข้างหน้า เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันยังเป็นคนโสด.
๑๑. ถือหมวดกตรงเบื้องบน เป็นสัญญาฉบับว่า จงตามฉันมา.
๑๒. วางหมวดกไว้ ไค้แขนขวา เป็นสัญญาฉบับว่า โปรดคอยฉันด้วย.
๑๓. วางหมวดกไว้ ไค้แขนซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันจะไปที่ประตูบ้านเวลา ๘ ล.ท.
๑๔. สรวมหมวดกตรง เป็นสัญญาฉบับว่า ทุกๆ สิ่งเป็นอันตกลงแต่บัดนี้.

๖ ทา

(ให้เป็นสัญญาฉบับสำหรับทั้งบุรุษและสตรี)

๑. กระพริบตาขวา เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันรักเธอ.
๒. กระพริบตาซ้าย เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันเกลียดชังเธอ.
๓. กระพริบพร้อมกัน ๒ ทา เป็นสัญญาฉบับว่า จั (คำรับ)
๔. กระพริบพร้อมกัน ๒ ทา โดยเร็ว เป็นสัญญาฉบับว่า เราถูกมีคนคอยลอบระวัง.
๕. กระพริบตาขวา ๒ ครั้งติดๆ กัน เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันได้ทิ่มแทงหมายแล้ว.
๖. กระพริบตาซ้าย ๒ ครั้งติดๆ กัน เป็นสัญญาฉบับว่า ฉันได้กระทำการสมรสแล้ว.

๗. หลับตาช้า ๆ เป็นสัญญาลัษณะว่า ฉันจะจูเธอได้ไหม ?
 ๘. ลืมตาขึ้นช้า ๆ เป็นสัญญาลัษณะว่า โปรดจูฉันเถิด.
 ๙. หลับตาช้าอย่างช้า ๆ เป็นสัญญาลัษณะว่า จงพยายามให้ความรักฉันเถิด.
 ๑๐. หลับตาขวาย่างช้า ๆ เป็นสัญญาลัษณะว่า เธอเป็นคนสรวะสรวะมาก.
 ๑๑. เอานิ้วชี้มือขวาที่ตาขวา เป็นสัญญาลัษณะว่า เธอรักฉันไหม ?
 ๑๒. เอานิ้วชี้มือขวาที่ตาซ้าย เป็นสัญญาลัษณะว่า เธอเป็นคนเรียบร้อยก็มาก.
 ๑๓. เอานิ้วก้อยมือขวาที่ตาขวา เป็นสัญญาลัษณะว่า เธอไม่ละอายบ้าง หรือ ?

ยังมีอีกหลายวิธีด้วยกัน เช่นสัญญาลัษณะด้วยมือ ฯลฯ ซึ่งเมืองไทยเราไม่มีใช้ จึงไม่จำเป็นนำมาลงพิมพ์ไว้ เพียงเท่านี้ก็แล้ว ถ้าท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี คนใดสนใจทำได้หมดก็เป็นอันใช้ได้ก็เหมือนกัน ขอท่านทั้งหลายโปรดลอง ทดลอง ศึกษาก็มีผลดียิ่งกระมัง ?

H. วัฒนาธรรม.
 วัฒนาธรรม .

๕. คนกำลัใจอ่อนแอ แม้สามารถในสรรพกิจ ก็เหมือนไม่สามารถ เมื่อ
 ใครเบ้าหูสั่นเล็กน้อย ก็กระตือลือลั่น แต่ครั้นแล้ว ก็ค่อย ๆ จางลง.

วิสาขบูชา

“จ. จันทรถัณฑ์”

รวบรวม

๑. บรรเทาความปวดแสบผื่นคัน รัง
ลอกเปลือกผลมะเคืองแห้ง ออกเป็นชิ้น
บางๆ แล้วชงนํ้ามะขี้, เอาไปยี้
ไฟ เมื่อเห็นว่า ร้อน พอการ ค้แล้ว
ให้วางลงบนศีรษะดี ความร้อนแห้ง
ผลมะเคืองนั้นะ บรรเทา ความปวดเจ็บ
ได้ โดยรวดเร็ว
๒. ทำขนสัตว์ให้ดี นั้นเป็นวิธีของชาว
รัสเซียทำ ให้ขนสัตว์ สดากก็ แลเป็น
มันขน คือให้ ใช้ทำแข็งขาวไร้ยให้
ร้อน แล้วโรยลงบน ขนสัตว์ปล่อย
ทิ้งไว้ประมาณ ๑๕ นาที แล้วสับค้หรือ
ใช้แปรงขัดให้แข็งออก
๓. ชักผ้าบังตา วางผ้าบังตาลงบนแผ่น

- กระดูก ชักผ้า ใช้ แปรง ค่อยๆ ถู
ด้วยสียกนํ้า เมื่อถูแล้วให้ยกขึ้น
ใส่ลงในถังนํ้าแล้วชักด้วยแปรงตาม
รูปเดิม ภายหลังจับมุมของผ้าทั้งสอง
ขึ้นจากถังนํ้าโดยมือทั้งสอง แล้วเอา
ไปห้อยลงบนราวผ้าภายในที่กำบัง ซึ่ง
อาจแห้งได้ก็โดยไม่เสียรูป
๔. ทำยาแก้ปวดศีรษะ ให้เอานํ้ามัน
แวตลินกับเมนทอล ผสม กันเข้าใส่ ลง
ในกระป๋องสังกะสีเล็กๆ แล้วยก
เอาไป ตั้งไฟนํ้ามัน แวตลิน และ
เมนทอล ละลาย เข้ากันดีแล้ว ก็ยกลง
ปล่อยไว้ ให้เย็น เมื่อเย็น ค้แล้วใช้
ทาขมับแก้ปวดศีรษะก็ขึ้น

๕. แก้ปวดเค็ดติดตามร่างกาย ผสมยา
อย่างเดียวกับข้างบนนั้น (คือในข้อ ๔)
แต่ให้ใช้ทานวดตามที่เค็ดคืบมมาต่างๆ
ในร่างกาย

๖. ขัดค้ำมีคมกต ใช้ผ้าอ่อนๆ รุ่มลง
ในเกล็ดขนที่สอากถูค้ำมีคมกต ภายหลังให้ถูด้วยหนังอ่อนอีก ค้ำมีคม
มุกกันนั้นจะขึ้นเงาและสอากก็

๗. ดุดหมักขนจากกระดาด ถัวยอยหมัก
ที่เขื่อนนั้น ยังไม่สุกเกินไป ควรใช้
กลอริเนเต็ดโร่ม ๑ ซ้อนชา ผสมกับ
น้ำแต่เล็กน้อย แล้วใช้เค็ดผ่านๆ
ซุบยาที่ผสมนั้นตบลง ตรง รอย เขื่อน
แต่เบาๆ (อย่าใช้ถู) รอยเขื่อนนั้นจะ
ค่อยจางหายไป

๘. เช็ดกระดูกเงา ใช้เค็ดผ้าซุบเมคคิ

เรเค็ด สหิวิติ ภู ชีแมลง ท่างๆ ที่คิก
กระรอกให้ทั่วกัน แล้วใช้ผ้า อ่อนๆ
หรือผ้า ขนสัตว์ และเพาเคอร์บลู ซักให้
สอาก จะสอากก็

๙. ถ้างหมักออกจากภาชนะเงิน เมื่อ
หมักเรียบร้อยแล้วให้นำเข้าน้ำแล้วทำ
ให้ล้างออกยาก ใช้กลอโรที่ก่อฟโรม
ผสม กับน้ำให้ข้นๆ ถูที่ รอยหมัก
เขื่อนนั้น เมื่อเห็นว่าสอากก็แล้วจึง
รียล้างด้วยน้ำ ต่อจากนั้นให้ใช้ขี้ภาชนะ
นั้นให้แห้ง จะสอากก็

๑๐. ป้องกันแมลงวัน ใช้ ฟองน้ำ ซุบ
คายอริคแอซิกที่อ่อน ทาตามตู้อาหาร
และตามหน้าต่างของห้องครัว โดย
วิธีนี้เอง แมลงวัน จะไม่ กล้า เข้า มา
ใกล้เลย

ท่านทราบไหมว่า ของ โรจนพันธุ์

รวบรวม

๑. อังกฤชกับฮอลแลนค์ใช้ ไทคัพที่ผูกถึง
กันได้

๒. เมื่อเร็ว ๆ นี้มีชายผู้หนึ่งมาจาก แวนท์
สวอท ได้ช่วยชีวิตคนจนมา นำไว้
เป็นคนท ๑๗ แล้ว

๓. พระราชา ของ ประเทศ อังกฤชได้ พระ

ราชทานเหรียญแอลเบอท์เมคิล ให้แก่
แย็กแซลเมอริ แห่งซิกนี ในการ
ที่ได้อพยพชีวิตผู้คน อพยพ ผู้หนึ่งให้พ้น
จากปากปลาดุลามในขณะที่มีน้ำ กำลัง
ตรงจะเข้าก็

๔. ในทะเลเหนือใช้ เครื่องบินในการ ขยับ

ปลาเซอริง

๕. สถานเคาน์ตซอลใน ลอนดอน ซึ่ง พระ
ราชาได้ ทรงเปิด เมื่อเดือน กรกฎาคม
ค.ศ. ๑๙๒๒ นั้น มีเฉลี่ยทั้งหมกคิก
ได้ ยาว ๖ ไมล์ และ สายไฟ พ้่า ทั้ง
หมกยาว ๑,๐๐๐,๐๐๐ ไมล์
๖. ประเทศ ฝรั่งเศส ได้ ทดลอง เครื่องบิน
ชนิดใหม่ คือ ไม่ต้องมี เครื่องยนต์ เลย
เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๒๒
๗. ในระหว่างฤดูหนาวสุนัขจะเป็น ผู้นำดู
เมล์มาจากแอ็คกลาวด์ซึ่งเป็นที่ทำการ
ไปรษณีย์ที่เหนือที่สุดในแคนาดา
๘. เมื่อ คราว เกิดสไตรก์ใน ข่อ ด้านหิน ที่
อเมริกา อังกฤษได้ส่งด้านหินไปให้
ใช้เดือนละ ๓ แสนคัน
๙. เดือนกรกฎาคมเป็นเดือนที่ชื้นแฉะที่สุดใน
อังกฤษ
๑๐. นายแพทย์เกรแฮมเบล ผู้คิดเครื่อง
พกโทร ศัพท์ ได้ ค่าย ที่ จังหวัดโนวาส
คอตเทีย และเมื่อวันแค้นพโทรศัพท์
ทุก ๆ เครื่องใน อเมริกาเหนือได้ หยุด
เป็นเกียรติยศให้ ๓ นาที
๑๑. มีชายชาว อังกฤษ สองคนได้ เกินจาก

สิงคโปร์ไปลอนดอน คิดเป็น ระยะ

ทาง ๘๐๐ ไมล์

๑๒. ดอกไวโอลินที่เอามาใช้ ทำน้ำหอมนั้น
ยี่ห้อ ๗ สันไปหลายคัน
๑๓. คนผมสีอ่อน มีอายุ ยืนกว่า คนผม สีแก่
เมื่อคิดเทียบเปอร์เซ็นต์
๑๔. ผู้ชาย คนหนึ่ง เมื่อคิดเฉลี่ยแล้ว จะยก
ของที่มีน้ำหนักเท่าตัวเองได้ ๒๕ ครั้ง
๑๕. คำบล ที่รอนจิก ที่สุดใน พิลิป ก็คือ เดท
วัลเลย์ (Deathvalley) ใน คลิฟเนีย
๑๖. คนที่เลี้ยงงูเร็วแสดงให้ เห็นว่ามีความ
สุขสมบูรณ์ดี
๑๗. รอย ๆ ประเทศอเมริกามีเกาะประมาณ
๔๒๐ เกาะ
๑๘. ถ้าต้องการนำผืนหนัก ๑ ปอนด์ ผึงต้อง
กินหวานในคอกไม้ ถึง ๑-๒ แสน คอก
๑๙. นักเค้าแมวกลอกตาไม่ได้เลย
๒๐. เนื้อ ที่หนึ่งสระคว่ำไมล์ จะ ๑ คนได้
๗,๘๖๕,๐๐๐ คน เมื่อเย็นซิด ๆ กัน
๒๑. การออก กำลังเดินใน ระยะทาง ๓ ไมล์
จะเท่ากับ การออกกำลังขั้วรถจักรยานใน
ระยะทาง ๓ ไมล์
๒๒. จมูกใหญ่นิยมกันกว่าสวับในญี่ปุ่น

ไข ปริศนา ภาค ๒

ส ำ น ๓
๐ ๐ ๐ ๐

ยินดี

ม ำ น
๐ ๐ ๐

ใจ หรือ การถือตน

อ ำ ค ม
๐ ๐ ๐ ๐

การมา

น ำ น
๐ ๐ ๐

ซ้ำ

อ ำ ๓ ๓ ำ
๐ ๐ ๐ ๐

ไม่ใช่ตัว

- อ น น ๓ ส ำ ค ม -

อินทรีเขียรฉันท

๐๐ ยามนอนประคองน้อง

จิตะซ้องคณิงหมาย

นี้กวนะทวิวกาย

กลปริศนาทวน

๐ ยามหลับละเมอฝัน

มะทวนดุกัยทวน

กอดคองกระกองชวน

นุชะมุงประพินธสาร

๐ ต้นเถิกสมรพ

ยุระชีพระควงมัลลย์

ช่วยพิลลิจิตซาน

ชณะเหงามและง่วนนอน

๐ วงเวียนประพินธคาม

กระหนามกระหนาบรอน

ขอวานชนินธุ์ถอน

มะละจากทตย์เรียม

๐ คึกเก็บยวมของตัน

สคติหะวุ่นเก็บม

อศคิชะหยาไกรวม

อุระกรมรมม โยบ

๑ นุชพลอครวิกเพลิน

เฉกวายแรงไซ

๑ พิศกัทรระแห่มงาม

มกทวยระยายหา

เตรียมสรรพพร้อมเสียแล้ว

นามพระที่นั่งวาน

ยังคึกยังยากปาน

เชอพิสัยกรรมลไ้

นามพระที่นั่งก้อง

คือ "อนันตสมาคม"

สูงลิบล้ำล้น

อักษรแห่งน้ำ

วรรณกรรมล้น

คำว่า "สามัคคี" เจริญ

วรรณคดีแห่งสามัคคี

วรรณคดีสามข้อ

อย่างมอญอย่างเงะเงอ

วรรณคดี "น่าน" คือคำ

วรรณคดียากสุด

"อนันต" พอไ้

อ่านเรียงมาแต่เขมร

กากระยาพยัตร

"สามัคคี" ที่งาน

ฉะพลาภกัน

ชาวเขมรทักโดย

ประพพพ

กลยามประทีปพา

ณสว่างกระจ่างพลัน

นมมาน

นักไว

ยมชอก เชือกแม่

ชอนสนิมความ

เกียรติสนิม เสียมเยอ

คู่หล้า

แลดู- ลานแซ

คักเข้าเป็นพิ

เค็มลง

รุ่งริ

คำว่า "มาน" แม่

ศัพท์ทวย "อาคม"

งนจำ ยกกระดุม

คึกใช้ ยะกัณฐะ

เพาะพย ยะกัณฐะ

กัณฐะกัณฐะ

ยกลง คำเฮย

ยอกซ์

ว่าชิก โกลัน

แม่แล้วเริ่มฮาย

ร. อ. ท. พล้อย พรปรีชา

๑๑ ทราบวิชาทาย

คิดสอยระตอยกล

๑ เวียนศึกและทชทาน

หาเข็มฉมวารี

๑ แต่ศึกพยายาม

อุสส์สำหรับกาว

๑ ออกนามพระที่นั่ง

ทชเยลลยลม

๑ ขาทแรกก็ยังอึด

ก็อ "สามต" แปลปอง

๑ ขาทสองแหละว่า "มาน"

ขาทสาม^{สี่}หรือ "อา"

๑ ขาทสี่^{ห้า}หรือ "นาน"

ก็ดูจะแปลซ้ำ

๑ ขาทห้า "อนัตตา"

สยสนนิมยหมาย

๑ หากอ่านจนออก

"สามนต" นุสนธิตาม

๑ หรือซิกตนิทแนบ

ปาทานุกรมไซ

๑ ผีว้แดงวรดิษฐ์

จะฝึกแหละก็ปรา

๑ กนชอนนกุล

ยมีกิกิควรเดิม

มนหมายจะแก้ล

ก็มีกลั้ระพา

ดูความนที่ศรี

สคติแทยสลาขราน

ขัตรีขามพิขาน

ก็ดูเจตนารมณ

ก็ "อนันตสมาคม"

พระฝึกก็เชิญครอง

วจนชัทธิยายลง

มนยริทวิเจรมย์

หทัยขานอุทัยชม

คม" แปลก็การมา

ระประมาณมีฝึกวา-

ดูที่เฉลยทาย

ฝึกว่ามีใช้กาย

พจนทเฉลยตาม

ทนบรรณระไค้ความ

มคิว่าขัได้ ไกล

ระขบแบะระบิลใน

วจนชัทธิระหนา

มอุริชยพนา

ชญช่วยมคิเดิม

เถอะจะพลมนะเสริม

จะควิแข่งสุรเสียง

- ๑ กลับรินทะเล
- ๑ ราชันแห่ง
- ๑ คนแก่ที่สวน
- ๑ ที่สวนในวัง
- ๑ ขุนนางผู้มี
- ๑ ฝีมือดี
- ๑ ตำรวจที่
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ หนทางไป
- ๑ หนทางไป
- ๑ หนทางไป

- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก
- ๑ ราชสำนัก

สุข. ทิมศิลป์

ขอแจ้งให้ทราบ
อย่างนี้
จึงขอแจ้งให้ทราบ
ตามวิธีนี้
นามพระที่นั่ง
ใหญ่
งาม
ใน

ทนาย
เพราะ
เค
ว่า
จอม
พ
สร
อ

คือ "อนันต" เศษสว้อย
 เวียงลักษ์ณอักษรา
 ขาททหนึ่งพงหา
 ปรีศมิใช่เศร้า

ขาทสองขานคัพทไว้
 "มาน" แหละแปลฤทัย
 ขาทสามจักขอไซ
 แปลว่าการมาคล้อง
 คำสัที่ว่าซ้ำ
 "นาน" แหละแปลเลลย
 ขาทห้าคัพทซึ่งเผย
 มิใช่ตัวนั้นซ้ำ

พจนาด้าเพนเลือก
 ตามแหล่งแห่งคอกจันทน์
 แปลความว่าใกล้กัน
 คือว่า "สามนต์" ไชร์

การมตุไช่เปรี้ยว
 เผยพจนัยมไยกัน
 เมอิตเขยวณันท์
 ทุแต่งก็เพียงรู้

"สมา- คม" เศษ
 คละเคล้า
 คำคัพท
 โศรณันคือ "สามนต์"
 ว่าใจ
 ถูกต้อง
 ว่า "อา- คม" เศษ
 สอดคล้องความนำ
 เชื่อนเฉย
 ว่าซ้ำ
 พจน์กล่าว
 คิคได้ "อนัตตา"
 เวียงกัน
 จักไว้
 ฤาษิด สนิตเซษ
 สุกสันปรีศนา
 ประพันธ์ นกนธ
 ขวาชณัฐ
 โคลงกาพย์
 เล่ห์ชั้นเชิงโคลง

บุญส่ง นิมุทา

อนาชาต

เนื่องด้วย การ เปลี่ยน กำหนด การ
ออก หนังสือ “ไทยเขมร” เป็น วันที่ ๑๕
ของเดือน ซึ่งได้แจ้งให้ท่านทราบในอัน
ที่ ลขัย วิสาขะมาศ แล้วนั้น มีสมาชิก
บางท่านยังไม่ทราบทั่วถึงกัน จึงเป็นเหตุ
ให้ ท่าน ต้องเสียเวลา มี จกหมาย เดือนมายัง
สำนักงานหลายสิบท่าน

ฉะนั้น ถ้า หนังสือ “ไทยเขมร” ลขัย
ประจำเดือนใด ๆ ถึงวันที่ ๑๕ ของเดือนนั้น ๆ
แล้ว ท่านสมาชิก ผู้หนึ่ง ผู้ใด ยัง มิได้รับ
หนังสือ “ไทยเขมร” แล้ว โปรดแจ้งมา
ให้ทราบด้วย คณะ “ไทยเขมร” จะได้รับ
จัดส่งไปยังท่านโดยเร็ว

“ไทยเขมร” ลขัยประจำเดือนมิถุนายน
การพิมพ์เรียบร้อย จึงมีข้อบกพร่องหลายแห่ง
ฉะนั้น ได้โปรด แก้ไข ดังต่อไปนี้ คือ :-

ศรีสุตาคำฉันท์

หน้า ๒๐๑ บรรทัดที่ ๒ “ชั้นชมประสมคุณ” แก้
เป็น “ชั้นชมประสมคุณ”

หน้า ๒๐๒ บรรทัดที่ ๑๖ “ละไม ยม พระ พรม
ภักตร์” แก้เป็น “ละไม ยม พระ พรมภักตร์”

หน้า ๒๐๒ บรรทัดที่ ๑๗ “นิราคม้วยมิชวยใจ”
แก้เป็น “นิราคม้วยมิชวยใจ”

หน้า ๒๐๔ บรรทัดที่ ๑๖ ก็เลยประจบเพราะทวล
อาลัย แก้เป็น ก็เลยประจบเพราะทวลพิไร

สารเขมร

หน้า ๒๕๗ บรรทัดสุดท้าย ในเรื่อง ที่ สก
“วราหิร” แก้เป็น “นายโข่ง ณ คลองสาร”

เสภาพระยาบุรุษพระยาพนาทูลไต่ส่งในเดือน
นี้หวังใจว่าท่านที่ได้อ่านจะเป็นที่พอใจ ใน
การที่บรรณาธิการ อุดมการณ์ควาหาของเก่า
มากำลัด แก่ท่าน เรื่องนี้ คือไปจะมี ประวัติ
บรรพชน ของ ชนข้างแผน ในไทยเขมร
เล่ม ๔ จนสิ้นลขัย

เรื่อง “สร้อยสมันต์แก้วดี” ของ
“อ้ายอินโหม” รัชชาติของเรื่องเป็นประการ
ใด ท่าน สมาชิกทั้งหลาย ย่อมทราบอยู่แล้ว
เรื่องนี้เป็นแต่ประพุดการตอนหนึ่งของท่าน
ออกพระราม----- เท่านั้นในเดือนนี้ท่านจะ
ได้อ่านประวัติการของท่านออกพระราม-----
ผู้นี้ โดยเลือก ของ “อ้ายอินโหม”

เจ้าของหนังสือ “เอ็งตังหัว” ได้ส่ง
หนังสือได้กล่าวมาแล้วนั้น มาให้เขียน
สมัยที่ของศิริมุขเรา ๑ ขบ เราได้รับแล้ว
ด้วย ความชอบใจ และได้ อ่าน ดู แล้ว
เห็นว่ามีความคมชำนานอ่านอยู่มาก หนังสือ
ชุดนี้มิจำหน่ายทั่วไป.